

Chambre des Représentants

SESSION 1966-1967

22 MARS 1967

PROJET DE LOI

modifiant l'arrêté-loi du 28 décembre 1944
concernant la sécurité sociale des travailleurs.

EXPOSE DES MOTIFS

MESDAMES, MESSIEURS,

Que l'arrêté-loi du 28 décembre 1944 concernant la sécurité sociale des travailleurs ait pu, depuis son origine et sans être affecté dans ses fondements essentiels, demeurer le texte sur lequel est articulé tout notre système de sécurité sociale en situe à la fois les mérites et les imperfections. Les mérites parce qu'il a pu, sans que soient à aucun moment compromis les principes qui ont présidé à son élaboration, résister au flux incessant de modifications dont notre droit social a été le théâtre durant ces vingt dernières années. Les imperfections aussi, car cette permanence n'a pu être atteinte qu'au prix d'une certaine rigidité et de retouches successives qui n'ont pas été sans nuire parfois à la clarté et à l'efficacité de l'ensemble mis en place par le législateur de 1944.

C'est à ces lacunes que voudrait remédier le projet qui est soumis à votre approbation. Son propos n'est donc pas de modifier profondément mais d'actualiser une institution née au lendemain de la guerre et dont le dynamisme naturel, s'il était voulu par les auteurs de l'arrêté-loi qui en avaient annoncé l'extension progressive à l'ensemble de la communauté belge, s'est néanmoins déployé d'une manière qui était imprévisible à un moment où nos structures sociales n'offraient pas la complexité et la mobilité qu'elles présentent de nos jours.

A cet égard, après avoir posé le principe de l'assujettissement des employeurs et des travailleurs liés par un contrat de louage de travail ainsi que celui des apprentis, le projet donne au Roi le pouvoir soit d'étendre l'application de l'arrêté-loi aux personnes qui, sans être liées par un contrat de louage de travail, fournissent des prestations rémunérées sous l'autorité d'une autre personne ou dans des conditions similaires de dépendance, soit de la restreindre à un ou

Kamer van Volksvertegenwoordigers

ZITTING 1966-1967

22 MAART 1967

WETSONTWERP

tot wijziging van de besluitwet van 28 december
1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid
der arbeiders.

MEMORIE VAN TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

Het feit dat de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders, sedert haar ontstaan en zonder dat er aan haar essentiële grondslagen werd getornd, de tekst is gebleven waarop ons ganse sociale zekerheidssysteem is afgestemd, situeert tevens haar verdiensten en haar onvolmaaktheden. Zij heeft verdiensten omdat zij, zonder dat, op enig ogenblik, de principes die haar opmaking tot grondslag dienden in het gedrang kwamen, aan de overstelpende vloed van wijzigingen heeft weerstaan waaraan ons sociaal recht, tijdens de jongste twintig jaar, was blootgesteld. Zij heeft ook onvolmaaktheden, want deze bestendigheid kon slechts worden gehandhaafd ten prijze van een zekere strakheid, van achtereenvolgende retouches, die uiteraard soms de klaarheid en de doelmatigheid van het in 1944 door de wetgever opgebouwde geheel in het gedrang hebben gebracht.

Deze leemten aan te vullen is het doel van het U ter goedkeuring voorgelegde ontwerp. Het komt er, derhalve, niet op aan grondig te wijzigen, doch veeleer een actuele vorm te geven aan een instelling die onmiddellijk na de oorlog is tot stand gekomen en wier natuurlijk dynamisme, dat weliswaar was gewild door de stellers van de besluitwet, die een geleidelijke uitbreiding tot de gezamenlijke Belgische gemeenschap hadden aangekondigd, niettemin verder is uitgegroeid op een manier die niet kon worden voorzien, op een ogenblik dat onze sociale structuren nog niet zo veelzijdig en veranderlijk waren als zulks thans het geval is.

Na, te dien aanzien, het principe van de onderwerping van de werkgevers en van de werknemers die door een arbeidsovereenkomst zijn verbonden, alsook van de leerjongens, te hebben vooropgesteld, machtigt het ontwerp de Koning ertoe, hetzij de toepassing van de besluitwet tot de personen te verruimen, die zonder door een arbeidsovereenkomst te zijn verbonden, tegen loon, onder het gezag van een ander persoon arbeidsprestaties verrichten of die in

plusieurs régimes, soit encore d'y soustraire certaines catégories de personnes, soit enfin de prévoir des modalités particulières d'application en faveur de certaines d'entre elles. Le Roi pourra donc désormais, par un arrêté délibéré en Conseil des Ministres et après avis du Conseil national du travail, faire accéder au bénéfice de la sécurité sociale des catégories de travailleurs qui en ont été écartées jusqu'à présent. Le grand avantage de ce mécanisme réside dans sa souplesse : en effet, le Roi aura la possibilité, sans qu'il soit nécessaire de réunir les Chambres à cette fin, d'intégrer dans le dispositif de nouveaux groupes sociaux dont les effectifs ne sont pas considérables mais qu'un recours trop exclusif à la notion de louage de travail a jusqu'à présent exclus du régime. C'est le cas notamment de certains professionnels du sport, de certains artistes du spectacle, de certains travailleurs à domicile, de certains transporteurs de sociétés pétrolières et de préposés aux pompes distributrices d'essence ainsi que du personnel recruté en vue d'être mis temporairement à la disposition de tiers.

Qu'on ne s'y trompe donc pas : cette extension du champ d'application, pour souhaitable qu'elle soit, n'en constitue pas pour autant l'essentiel de la réforme proposée. Elle doit en tout cas apparaître secondaire au regard de l'intérêt qu'il y a à confier au Roi un très large pouvoir d'appréciation, assorti des garanties qui ont été énumérées, dans une matière où l'unité de décision et la très grande souplesse qui en résultera sont plus que jamais désirables.

Le second objectif du projet a trait au recouvrement des cotisations. L'Office national de sécurité sociale dispose, aux termes de la législation actuelle, de deux voies pour procéder au recouvrement des sommes qui lui sont dues : l'assignation devant les tribunaux civils et la condamnation civile comme corollaire à l'action pénale mue sur plainte. Cette dernière voie ne peut cependant être utilisée qu'à l'égard de débiteurs de mauvaise foi et reste donc exceptionnelle. L'assignation devant les tribunaux civils (justice de paix) constitue donc la voie normalement ouverte à l'O. N. S. S. Auparavant, l'Office disposait d'une troisième possibilité : la transmission du dossier à l'administration des contributions directes, laquelle était chargée de poursuivre la perception desdites sommes comme en matière de contributions directes. Cette faculté, qui n'avait guère été utilisée, a été supprimée en raison de l'impossibilité qu'il y avait à confier à une administration fiscale déjà surchargée un recouvrement aussi important que celui de l'O. N. S. S.

La procédure devant les juridictions civiles est, en dépit de la diligence des personnes et institutions qui y collaborent, soumise à certaines règles qui en alourdissent le déroulement. La question s'est dès lors posée de savoir si cet inconvénient ne pourrait pas être évité par l'adoption d'une procédure plus rapide, qui permettrait de résorber, mieux encore que par le passé, la charge de l'arriéré de perception. La réponse a paru pouvoir être trouvée dans le recours à une procédure de contrainte inspirée de la technique de recouvrement instituée en faveur de l'Administration de l'Enregistrement et des Domaines.

La procédure mise sur pied par le projet comporte trois phases essentielles : l'envoi au débiteur d'une lettre recommandée de mise en demeure accompagnée d'un extrait de compte justificatif de la créance, l'établissement d'une contrainte exécutoire et la notification de celle-ci au débiteur. Ainsi schématisée cette procédure apparaît comme susceptible d'accélérer la mise en recouvrement. L'intervention des

gelijkwaardige ondergeschiktheidsvoorwaarden verkeren, hetzij deze besluitwet tot één of verschillende regelingen te beperken, hetzij nog er bepaalde categorieën van personen aan te onttrekken, hetzij tenslotte ten bate van sommigen onder hen in bijzondere toepassingsmodaliteiten te voorzien. De Koning zal dus voortaan, bij een in Ministerraad overlegd besluit, en na het advies van de Nationale Arbeidsraad te hebben ingewonnen, het voordeel van de sociale zekerheid kunnen toekennen aan categorieën van werknemers die er tot dusverre van verstoken waren gebleven. Het grote voordeel van dit mechanisme is in zijn soepelheid gelegen : de Koning wordt, inderdaad, gemachtigd, zonder dat de Kamers daartoe behoeven bijeen te komen nieuwe sociale groepen in de regeling op te nemen, wier werkelijk aantal, weliswaar niet aanzienlijk is, doch die door een al te uitsluitend beroep op het begrip arbeidsovereenkomst tot dusverre uit de regeling waren uitgesloten. In dit geval verkeren, inzonderheid zekere beroepssportbeoefenaars, zekere schouwspelartiesten, zekere huisarbeiders, zekere vrachtovervoerders van petroleummaatschappijen en aangestelden bij verdeelpompen van benzine, alsook het personeel dat is aangeworven geworden om tijdelijk ter beschikking van derden te worden gesteld.

Men vergisse zich hieromtrent niet : bewuste verruiming van het toepassingsgebied, hoe wenselijk zij ook is, vertegenwoordigt nochtans niet het essentiële van de voorgestelde hervorming. Zij komt in elk geval op de tweede plaats ten aanzien van het belang dat er in bestaat aan de Koning een zeer ruime beoordelingsmacht te verlenen, die met de opgesomde waarborgen gepaard gaat, en dit in een materie waar eenheid van beslissing en de ruime soepelheid die eruit vloeit, meer dan ooit is geboden.

Het tweede doel van het ontwerp heeft betrekking op de invordering van de bijdragen. De Rijksdienst voor maatschappelijke zekerheid beschikt thans over twee middelen om de hem verschuldigde sommen te vorderen : de dagvaarding voor de burgerlijke rechtbank en de burgerlijke veroordeling die met de op klacht ingestelde strafvordering gepaard gaat. Van laatstgenoemd middel mag er slechts ten aanzien van de moedwillige schuldenaars gebruik worden gemaakt, het blijft derhalve uitzonderlijk. De dagvaarding voor de burgerlijke rechtbanken (vredegerecht) is, bijgevolg, het normale rechtsmiddel waarover de R. M. Z. beschikt. Voorheen beschikte de Rijksdienst over een derde mogelijkheid : de overmaking van de bundel aan de administratie der directe belastingen, die er mede belast was de invordering dezer bedragen zoals inzake directe belastingen te vervolgen. Deze mogelijkheid, waarvan geen gebruik werd gemaakt, werd afgeschaft, daar het uitgesloten was aan een reeds overbelaste fiskale administratie nog een zo aanzienlijke invordering als die van de R. M. Z. op te dragen.

De procedure voor de burgerlijke rechtbanken is, ondanks de bekwame spoed der personen en instellingen die eraan zijn verbonden aan bepaalde regelen onderworpen die er de afloop van bemoeilijken. Dientengevolge, is alsdan de vraag gerezen of dit bezwaar niet zou kunnen worden verholpen door het invoeren ener meer expeditieve procedure, dank zij welke de last van de inningsachterstand, beter nog dan in het verleden, zou kunnen worden opgevangen. Het bleek dat een oplossing kon worden gevonden door een beroep te doen op een dwangprocedure naar het model van de invorderingstechniek die ten behoeve van de administratie der registratie en domeinen werd ingesteld.

De door het ontwerp ingevoerde procedure bevat drie hoofdstadia : de verzending naar de schuldenaar van een aangetekende aanmaningsbrief, samen met een rekening-uittreksel ter verantwoording van de inschuld, het opmaken van een uitvoerbaar dwangbevel en de betekening ervan aan de schuldenaar. Volgens dit schema lijkt die procedure de uitvoering van de invordering te bespoedigen. De tussen-

tribunaux n'est plus requise au départ pour obtenir un titre exécutoire : l'Office, à l'instar de l'Administration de l'Enregistrement et des Domaines, se délivre son titre à lui-même. Les droits de la défense ne sont pas méconnus pour autant et les débiteurs disposeront de tous les recours nécessaires pour obtenir justice. Indépendamment de la possibilité de demander des délais de paiement à l'O. N. S. S. lui-même, ils pourront soit se pourvoir devant le tribunal de première instance s'ils contestent le bien-fondé de la perception, soit introduire un recours auprès du juge de paix s'ils sont en désaccord avec la décision de l'O. N. S. S. relative à leur demande de délais. Ils pourront enfin en cours d'exécution utiliser les moyens mis par le droit commun à la disposition de tout débiteur.

Tout en conférant les garanties compatibles avec la nécessité d'accélérer les recouvrements, la procédure proposée présentera encore les avantages suivants. D'une part, le débiteur aura la possibilité d'obtenir directement de l'O. N. S. S. les délais de paiement qu'il doit actuellement solliciter du juge de paix, ce qui entraînera incontestablement pour lui une économie de frais de justice. D'autre part, l'O. N. S. S. étant investi du pouvoir d'accorder des délais, sera mieux à même de rencontrer les difficultés que lui exposeront ses débiteurs tout en éludant les manœuvres des débiteurs de mauvaise foi qui trouvent dans une utilisation abusive de la procédure les moyens de retarder l'accomplissement de leurs obligations de paiement. Quant aux employeurs qui respectent leurs obligations, ils apprendront avec satisfaction qu'il pourra être mis fin désormais à la concurrence déloyale que leur font ceux qui se dérobent au paiement de leurs cotisations.

Enfin, les diverses modifications apportées successivement à l'arrêté-loi du 28 décembre 1944 rendaient nécessaire une refonte de certaines dispositions de ce texte, de façon à en rendre la lecture plus aisée (voir articles 3 et 4 actuels), à les regrouper dans un ordre plus logique, et aussi, dans certains cas, à corriger ou uniformiser la terminologie employée. Sur ce dernier point, qu'il suffise de signaler que :

1° à l'article 2 actuel, il est fait mention de « contrat de louage de services » alors qu'à l'article 2bis (inséré par la loi du 15 avril 1965) il est fait état de « contrat de louage de travail »;

2° à l'article 2, § 3, 2° il est fait état des « contrats de louage de services mentionnés au § 2 » alors que certains de ces contrats sont incontestablement des contrats de travail.

* * *

Examen des articles.

Article premier.

L'intention générale, exprimée dans des termes de philosophie sociale par le législateur de 1944 au moment de la création de l'O. N. S. S., est remplacée par un texte d'une finalité plus précise qui établit le caractère propre de l'O. N. S. S., à savoir une institution de financement de la sécurité sociale des travailleurs.

komst van de rechtbanken is aanvankelijk niet meer vereist om een uitvoerbare titel te bekomen. Evenals de Administratie der registratie en domeinen bezorgt de Rijksdienst zichzelf deze titel. De rechten van de verdediging zijn als dusdanig niet miskend en de schuldenaars zullen over alle verhaalmiddelen beschikken om recht te bekomen. Behalve de mogelijkheid de R. M. Z. zelf betalingstermijnen aan te vragen, kunnen zij ofwel de zaak bij de rechtbank van eerste aanleg aanhangig maken indien zij de gegrondheid van de inning betwisten, ofwel bij de vrederechter beroep instellen wanneer zij het met de beslissing van de R. M. Z. betreffende hun aanvraag om uitstel niet eens zijn. Tenslotte, zullen zij tijdens de tenuitvoerlegging, de middelen kunnen gebruiken die het gemeen recht ter beschikking van elke schuldenaar stelt.

Waar de voorgestelde procedure waarborgen biedt die met de noodzaak verenigbaar zijn de invorderingen te bespoedigen, biedt zij, daarenboven, de navolgende voordelen. Eensdeels, zal de schuldenaar rechtstreeks betalings-termijnen van de R. M. Z. kunnen bekomen, waar hij deze thans aan de vrederechter hoeft aan te vragen. Zulks bespaart hem ontegensprekelijk gerechtskosten. Anderdeels, zal de R. M. Z., die bevoegd is om betalingstermijnen te verlenen, een ruimer begrip kunnen betonen voor de moeilijkheden die de schuldenaars hem komen uiteenzetten, tevens zullen de praktijken van schuldenaars die te kwader trouw zijn en die de hun ter beschikking gestelde proceduremiddelen slechts uitputten met het enkel doel de uitvoering van hun betalingsverplichtingen te vertragen, uitgeschakeld worden. Wat de werkgevers betreft, die hun verplichtingen nakomen, deze zullen met genoegen vaststellen dat er voortaan een einde zal kunnen worden gesteld aan de oneerlijke concurrentie die hun wordt aangedaan door dezen die zich aan de betaling hunner bijdragen onttrekken.

Tenslotte, was ingevolge de veelvuldige wijzigingen, die achtereenvolgens aan de besluitwet van 28 december 1944 werden aangebracht, een herbewerking van sommige bepalingen van deze tekst geboden, teneinde de lezing ervan te vergemakkelijken (zie huidige artikelen 3 en 4); tevens was het onontbeerlijk hen in een logischer volgorde te hergroepe- ren en, in sommige gevallen, er, daarenboven de gebruikte terminologie van te verbeteren en te uniformiseren. Ten aanzien van dit laatste punt, zal het volstaan erop te wijzen dat er :

1° in de Franse versie van het huidig artikel 2 melding is gemaakt van : « contrat de louage de service », waar er in het artikel 2bis (ingevoegd bij de wet van 15 april 1965) gewag wordt gemaakt van : « contrat de louage de travail »;

2° in de Franse versie van het artikel 2, § 3, 2° gewag wordt gemaakt van « contrats de louage de service mentionnés au § 2 », waar sommige dezer overeenkomsten ontegensprekelijk « contrats de travail » zijn.

* * *

Onderzoek der artikelen.

Artikel 1.

Het algemeen inzicht, dat in 1944, bij de oprichting van de R. M. Z. door de wetgever onder sociaal-wijsgerige bewoordingen werd geuit, is vervangen door een tekst met een duidelijker finaliteit, die de eigen aard van de R. M. Z., te weten een instelling voor financiering van de sociale zekerheid der werknemers, weergeeft.

En énumérant à l'article 1er les régimes de sécurité sociale que l'O. N. S. S. doit financer, le législateur facilitera l'exécution de l'article 2 qui permet au Roi de limiter, pour certaines catégories de personnes, l'application de l'arrêté-loi à une ou plusieurs branches du régime général de sécurité sociale.

Le paragraphe 2 substitue un texte clair aux termes vagues de l'article 7 de la loi du 7 janvier 1958 concernant les Fonds de sécurité d'existence, en vertu duquel l'O. N. S. S. peut être chargé, par le statut d'un Fonds de sécurité d'existence, de la perception et du recouvrement des cotisations destinées à ce dernier.

Le texte nouveau précise en outre que dans ce cas le même mode de calcul que celui prévu par l'arrêté-loi devra être utilisé pour les cotisations de sécurité d'existence, savoir par pourcentage sur la rémunération payée et à concurrence des limites fixées pour le calcul des cotisations de sécurité sociale. Cette disposition harmonisera les opérations de calcul et évitera qu'un Fonds puisse imposer à l'O. N. S. S. un système s'écartant de celui pratiqué pour les cotisations de sécurité sociale.

Il en ira de même des majorations de cotisations et des intérêts de retard dont le calcul, la perception et le recouvrement s'opéreront selon les règles établies pour l'O. N. S. S.

Quant au paragraphe 3, il prévoit la possibilité pour le Roi, — par arrêté délibéré en Conseil des Ministres et après avis du Conseil national du travail — de confier à l'O. N. S. S. la perception et le recouvrement des cotisations prévues par le régime de sécurité sociale des ouvriers mineurs et par celui des marins de la marine marchande.

Faisant suite à la remarque du Conseil d'Etat, on a inséré dans le texte du projet un alinéa prévoyant la possibilité pour le Roi de confier également à l'O. N. S. S. le soin de percevoir les cotisations en matière de maladies professionnelles.

Art. 2.

Le § 1er de cet article pose en principe que l'arrêté-loi s'appliquera aux travailleurs et employeurs liés par un contrat de louage de travail (terminologie plus actuelle (De Page — T. IV. n° 841) qui remplace l'expression « contrat de louage de services »). Le régime de sécurité sociale s'appliquera donc dès qu'une personne se sera engagée, par contrat, à effectuer des prestations de travail sous l'autorité d'une autre personne, quelle que soit l'intensité du lien de subordination qui les unit.

Le régime de sécurité sociale prévu par l'arrêté-loi du 28 décembre 1944 s'appliquera en outre aux apprentis (lesquels ne sont pas engagés dans les liens d'un contrat de louage de travail). Les ouvriers mineurs et les marins de la marine marchande, par contre, continueront à être régis par leur propre régime.

Le § 2 permet au Roi, par arrêté délibéré en Conseil des Ministres et après avis du Conseil national du travail :

1° d'étendre l'application de l'arrêté-loi « aux personnes qui sans être liées par un contrat de louage de travail, fournissent contre rémunération des prestations de travail sous l'autorité d'une autre personne ou qui exercent une activité dans des conditions similaires à celles de ces per-

Door bij artikel 1 de regelingen voor sociale zekerheid op te sommen die de R. M. Z. tot taak heeft te financieren, zal de wetgever de uitvoering van artikel 2 vergemakkelijken, waarbij de Koning gemachtigd wordt om, voor bepaalde categorieën van personen de toepassing van de besluitwet tot één of meer takken van de algemene regelingen voor sociale zekerheid te beperken.

Paragraaf 2 stelt een duidelijke tekst in de plaats van de vage bewoordingen van artikel 7 van de wet van 7 januari 1958 betreffende de Fondsen voor bestaanszekerheid, krachtens hetwelk de R. M. Z., door de statuten van een Fonds voor bestaanszekerheid kan worden belast met de inning en de invordering der bijdragen bestemd voor dit Fonds.

Bovendien, preciseert de nieuwe tekst, dat alsdan voor de bijdragen voor bestaanszekerheid dezelfde berekeningswijze als bepaald bij de besluitwet zal dienen te worden toegepast, namelijk een percentage van het uitbetaalde loon, ten bedrage van de grenzen als voor de berekening der sociale-zekerheidsbijdragen zijn vastgesteld. Deze bepaling zal de berekeningsverrichtingen harmoniëren en voorkomen dat een Fonds de R. M. Z. een regeling zou opleggen die zou afwijken van diegene welke voor de sociale-zekerheidsbijdragen geldt.

Zulks geldt eveneens voor de bijdrageopslagen en nalatigheidsinteresten, waarvan de berekening, de inning en de invordering volgens de door de R. M. Z. vastgestelde regelen zal gebeuren.

Paragraaf 3 voorziet in de mogelijkheid dat de Koning — bij in Ministerraad overlegd besluit en na advies van de Nationale Arbeidsraad — de R. M. Z. belast met de inning en de invordering van de bijdragen waarin voorzien bij de sociale-zekerheidsregeling voor mijnwerkers en bij die voor zeelieden ter koopvaardij.

Gevolg gevend aan de opmerking van de Raad van State werd in de tekst van het ontwerp een lid ingevoegd dat de mogelijkheid voor de Koning voorziet aan de R. M. Z. eveneens de zorg toe te vertrouwen de bijdragen inzake beroepsziekten te innen.

Art. 2.

Paragraaf 1 van dat artikel poneert in principe, dat de besluitwet van toepassing zal zijn op de werknemers en werkgevers die door een arbeidsovereenkomst zijn verbonden. In de Franse versie vervangt de uitdrukking : « contrat de louage de travail » (meer actuele terminologie — De Page — T. IV. n° 841) de uitdrukking : « contrat de louage de services ». De regeling voor sociale zekerheid zal, bijgevolg, van toepassing zijn zodra een persoon er zich contractueel zal toe verbonden hebben arbeidsprestaties onder het gezag van een ander persoon te verrichten, welke ook de intensiteit weze van de tussen hen bestaande band van ondergeschiktheid.

De regeling voor sociale zekerheid waarin voorzien bij de besluitwet van 28 december 1944 zal daarenboven van toepassing zijn op de leerlingen (die niet door een arbeidsovereenkomst zijn verbonden). Daarentegen, zullen de mijnwerkers en zeelieden ter koopvaardij verder door hun eigen regeling worden bediend.

Paragraaf 2 machtigt de Koning ertoe om, bij in Ministerraad overlegd besluit en na het advies van de Nationale Arbeidsraad te hebben ingewonnen :

1° de toepassing van de besluitwet uit te breiden : « tot de personen die, zonder door een arbeidsovereenkomst te zijn verbonden, tegen loon, arbeidsprestaties onder het gezag van een ander persoon verrichten of die een arbeid verrichten in gelijkaardige voorwaarden als degene dezer

sonnes »; les agents de l'Etat, des provinces, des communes, des établissements publics qui ne sont pas engagés par contrat mais dont les droits et obligations sont réglés par un statut, pourront notamment, en vertu de la première partie du texte précité, être assujettis au régime de sécurité sociale; quant à la seconde formule employée (« dans des conditions similaires »), qui est très large, elle doit permettre de faire bénéficier du régime des personnes qui, socialement et économiquement, se trouvent dans une situation analogue à celle des salariés mais qui, en raison de la nature du contrat conclu par elles (société, mandat, gérance, courtage...) ne peuvent être considérées, juridiquement, comme effectuant des prestations de travail sous l'autorité d'une autre personne. Pourront notamment être visés par ce texte : les personnes mentionnées à l'article 2bis actuel de l'arrêté-loi (c'est-à-dire celles qui consacrent contre rémunération leur principale activité à la gestion et à la direction journalière des sociétés mutualistes, des organisations professionnelles ou des établissements publics, même si elles sont mandataires au sein de ceux-ci); les travailleurs à domicile qui ne sont pas engagés dans les liens d'un contrat de louage de travail; les artistes de spectacles; les travailleurs intérimaires; certains transporteurs liés à des sociétés (pétrolières surtout) par un contrat autre qu'un contrat de louage de travail ainsi que, dans une mesure qu'il conviendra de déterminer, les sportifs professionnels et parmi eux en premier lieu les coureurs cyclistes professionnels. Lorsqu'il fait usage du pouvoir qui lui est ainsi dévolu, le Roi désigne la personne qui doit être considérée comme employeur; en ce qui concerne le personnel intérimaire, par exemple, on concevrait parfaitement que soit considérée comme tel la personne (physique ou morale) dont l'activité consiste à recruter ce personnel;

2° de limiter, pour certaines catégories de personnes, l'application du régime de sécurité sociale; c'est ainsi que le Roi pourrait limiter l'application de l'arrêté-loi au régime des pensions pour les travailleurs domestiques ou les travailleurs des entreprises familiales, ou au régime de l'assurance obligatoire des soins de santé pour les titulaires de fonctions publiques; Il pourrait également régler la situation des membres laïcs du personnel enseignant ou administratif des établissements d'enseignement privés;

3° de soustraire certaines catégories de personnes à l'application de l'arrêté-loi; cette possibilité pourrait être utilisée par exemple à l'égard des travailleurs domestiques externes qui ne comptent pas 24 heures de travail par semaine ainsi que des personnes occupées à un travail constituant dans leur chef un emploi accessoire ou de courte durée (hypothèse expressément prévue au texte);

4° de prévoir, pour certaines catégories de personnes, des modalités spéciales d'application; il pourra de cette façon être tenu compte des particularités de certaines professions (par exemple les travailleurs à domicile, les travailleurs rémunérés au pourboire, les pêcheurs et les travailleurs de la batellerie). En exécution de cette disposition, le Roi pourra notamment fixer des rémunérations forfaitaires qui, pour l'application de l'arrêté-loi, sont prises en considération au lieu des rémunérations réelles.

Il est prévu en outre que lorsque le Roi fait usage de la faculté prévue au § 2, 1° et 2° en faveur de certaines personnes, Il étend à ces mêmes personnes et par le même arrêté le champ d'application de la loi sur la réparation des dommages résultant des accidents du travail et celui des régimes prévus à l'article 1° dont Il entend les faire bénéficier. Cette disposition permettra de pallier les inconvé-

personnes »; het Rijks-, provincie- en gemeentepersoneel, alsook het personeel der openbare instellingen, dat niet contractueel verbonden is, doch wiens rechten en plichten bij statuut zijn geregeld, zullen, inzonderheid, krachtens het eerste deel van de voormelde tekst, aan de regeling voor sociale zekerheid kunnen worden onderworpen; de tweede gebruikte formule (« in gelijkaardige voorwaarden »), die zeer ruim is, moet de regeling in het bereik brengen van personen die, sociaal-economisch beschouwd, in een gelijkaardige toestand verkeren als die der werknemers, doch die, wegens de aard van de door hen gesloten overeenkomst (vennootschap, mandaat, beheer, makelaarij...) juridisch niet kunnen worden aangezien als arbeidsprestaties verrichtend onder het gezag van een ander persoon; kunnen namelijk in aanmerking komen voor de toepassing van deze tekst : de personen vermeld in het huidige artikel 2bis van de besluitwet (dat zijn de personen die, tegen bezoldiging, hun voornaamste activiteit wijden aan het beheer en het dagelijks bestuur van mutualiteitsverenigingen, beroepsorganisaties of openbare instellingen, zelfs indien zij in deze de functie van mandatarissen bekleden); de huisarbeiders die niet werkzaam zijn in het verband van een arbeidsovereenkomst; de schouwspelartiesten; de interimarbeiders; evenals in een mate die dient bepaald te worden, de beroepssportbeoefenaars en in de eerste plaats de beroepsrenners; bepaalde transportarbeiders die aan maatschappijen (vooral petroleummaatschappijen) door een andere overeenkomst dan een arbeidsovereenkomst zijn verbonden. Wanneer Hij van de Hem aldus toevertrouwde bevoegdheid gebruik maakt, wijst de Koning de persoon aan die als werkgever dient te worden aangezien; wat bijvoorbeeld het interimpersoneel betreft, mag er redelijkerwijze worden aangenomen, dat terzake als zodanig is te beschouwen de fysieke persoon of de rechtspersoon wier activiteit bestaat in het aanwerven van dat personeel;

2° voor bepaalde categorieën van personen, de toepassing van de regeling voor sociale zekerheid te beperken; aldus zou de Koning de toepassing van de besluitwet kunnen beperken tot de pensioenregeling voor de dienstboden of voor de arbeiders uit de familieondernemingen, of tot de verplichte verzekeringsregeling voor geneeskundige verzorging voor de titularissen van openbare ambten; Hij zou tevens de toestand van de leken van het onderwijzend of administratief personeel uit de private onderwijsinrichtingen kunnen regelen;

3° bepaalde categorieën van personen aan de toepassing van de besluitwet te onttrekken; van deze mogelijkheid zou gebruik kunnen worden gemaakt, bijvoorbeeld ten aanzien van de niet inwonende dienstboden die geen 24 arbeidsuren per week verrichten, alsook ten aanzien van de personen die in een betrekking zijn tewerkgesteld die in hun hoofde een bijkomstige betrekking of een betrekking van korte duur uitmaakt (onderstelling waarin uitdrukkelijk in de tekst is voorzien);

4° voor bepaalde categorieën van personen, bijzondere toepassingsmodaliteiten vast te leggen; aldus zullen de eigenheden van sommige beroepen in aanmerking kunnen worden genomen (bijvoorbeeld de huisarbeiders, de met fooien beloonde arbeiders, de vissers en de binnenschippers). In uitvoering van deze bepaling, zal de Koning inzonderheid forfaitaire lonen kunnen vaststellen die in plaats van de werkelijke lonen, voor de toepassing van deze besluitwet, in aanmerking zullen worden genomen.

Er werd bovendien voorzien dat, wanneer de Koning gebruik maakt van een van de mogelijkheden, waarin voorzien bij § 2, 1° en 2° ten bate van zekere personen, Hij het toepassingsgebied van de wet betreffende de vergoeding der schade voortspruitende uit de arbeidsongevallen en deze van de bij artikel 1 beoogde regelingen, bij hetzelfde besluit tot deze zelfde personen verruimt die Hij

nients qui résulteront des extensions prévues du champ d'application de l'arrêté-loi.

Le § 3 de l'article 2 détermine le champ d'application territoriale de l'arrêté-loi, comblant ainsi une lacune à laquelle, jusqu'à présent, il n'avait été remédié que par voie d'instruction de l'O. N. S. S.

Le § 4 reprend la disposition de l'article 2, § 7 actuel, tout en ne la limitant plus au seul contrat de louage de travail.

Art. 3.

Cet article pose le principe de la déduction de la cotisation de sécurité sociale envers l'O. N. S. S. et groupe toutes les dispositions relatives aux modalités qui entrent en ligne de compte lors de la détermination et du paiement de cette cotisation : rémunérations, limites, variations de ces limites, périodicité du paiement, etc...

Art. 4.

La rédaction de cet article répond au souci d'établir clairement pour chacune des parties contribuant au financement de la sécurité sociale, les taux de leurs cotisations respectives et le régime auquel elles sont destinées. Le nouveau texte remplace donc les termes sibyllins de l'ancien article 3, qui ne se comprend que par référence à des articles, des paragraphes, des alinéas, des littéra et des numéros.

Cette présentation permettra également au législateur futur d'apporter aux taux ou aux limites prévus pour le calcul des cotisations de sécurité sociale des modifications éventuelles dans un langage compréhensible.

Enfin, dépouillé de toutes autres considérations, cet article établit le mode de calcul du montant des cotisations de sécurité sociale sans qu'y soit mêlé un contexte qui lui est étranger.

Comme le texte proposé n'entrera pas en vigueur avant 1967, il a été tenu compte, pour les cotisations du régime de pension des ouvriers et du régime des vacances annuelles, des taux qui seront en vigueur au 1er janvier 1967 en vertu des dispositions actuelles, soit 5,5 p. c. (travailleurs) et 7 p. c. (employeurs) pour le régime de pension des ouvriers et 10,40 p. c. pour le régime des vacances annuelles.

Art. 5.

Cet article précise la part qui revient, dans la recette effectuée par l'O. N. S. S., à chacun des organismes allouant des prestations sociales.

La rédaction nouvelle, en permettant un parallèle aisé avec le texte de l'article 3, indique clairement que la répartition est basée sur le même mode de calcul que celui qui est retenu pour la détermination des cotisations.

Dans le libellé de cet article, il a été tenu compte de la remarque du Conseil d'Etat relative à la part de la cotisation « employés » destinée à la capitalisation.

Art. 6.

Cet article regroupe, en ses 4 premiers paragraphes, des dispositions existantes. Il donne au Roi le pouvoir d'arrêter le mode de paiement qui devra être utilisé par les employeurs. Le § 3 reprend les dispositions actuelles relatives à l'imputation des paiements; il précise toutefois qu'il n'est

in het genot ervan wil stellen. Deze bepaling zal het mogelijk maken de nadelen te verzachten die zullen voortspuiten uit de voorziene uitbreidingen van het toepassingsgebied van de besluitwet.

Paragraaf 3 van artikel 2 bepaalt de territoriale toepassings sfeer van de besluitwet, en vult aldus een leemte aan, die tot dusverre slechts door onderrichtingen van de R. M. Z. werd verholpen.

Paragraaf 4 herneemt de bepaling van het huidig artikel 2, § 7, doch beperkt zich niet meer uitsluitend tot de arbeidsovereenkomst.

Art. 3.

Dit artikel poneert als beginsel dat de bijdragen voor sociale zekerheid aan de R. M. Z. verschuldigd zijn en groepeerde alle bepalingen nopens de modaliteiten die bij de vaststelling en de betaling dezer bijdragen in aanmerking komen : loon, loongrenzen, verandering van deze loongrenzen, periodiciteit van de betaling, enz...

Art. 4.

De inhoud van dit artikel komt aan de bezorgdheid tegemoet, voor elk der partijen die tot de financiering van de sociale zekerheid bijdraagt, hun respectieve bijdragen, alsook de regeling waarvoor deze bestemd zijn duidelijk te bepalen. De nieuwe tekst vervangt aldus de sibyllijnse bewoordingen van het vroegere artikel 3, dat slechts bij verwijzing naar artikelen, paragrafen, leden, litteras en nummers kan worden begrepen.

Deze voorstelling zal het de toekomstige wetgever tevens mogelijk maken de bedragen en loongrenzen bepaald voor de berekening van de bijdragen voor sociale zekerheid, eventueel, in een verstaanbare taal, te wijzigen.

Ontdaan van alle overige beschouwingen, bepaalt dit artikel tenslotte de wijze waarop de bijdragen voor sociale zekerheid worden berekend zonder dat een hiermee vreemd zinsverband zou betrokken zijn.

Daar de voorgestelde tekst niet vóór 1967 van kracht zal worden, werd, voor de bijdragen voor de arbeidspensioenregeling en voor de regeling voor jaarlijkse vakantie, rekening gehouden met de bijdragen die krachtens de huidige bepalingen op 1 januari 1967 van toepassing zullen zijn, te weten 5,5 t. h. (werknemers) en 7 t. h. (werkgevers) voor de arbeidspensioenregeling en 10,40 t. h. voor de regeling inzake jaarlijkse vakantie.

Art. 5.

Dit artikel preciseert het aandeel dat in de door de R. M. Z. ontvangen inkomsten, toekomt aan elk van de instellingen die sociale prestaties toekennen.

De nieuwe tekst die gemakkelijk met de tekst van artikel 3 kan worden vergeleken, bepaalt duidelijk dat de verdeling op dezelfde berekeningswijze is gegrond als die welke voor de vaststelling van de bijdragen in aanmerking komt.

Bij het opstellen van dit artikel werd rekening gehouden met de opmerking van de Raad van State in verband met het gedeelte van de bijdrage « bedienden » bestemd voor de kapitalisatie.

Art. 6.

Dit artikel hergroepeerde de bestaande bepalingen in zijn eerste vier paragrafen. Het verleent de Koning de macht de betalingswijze te bepalen die de werkgevers zullen dienen aan te wenden. Paragraaf 3 herneemt de huidige bepalingen betreffende de aanrekening der betalingen en preciseert

pas permis d'affecter son paiement au financement d'un régime déterminé par préférence à un autre. Le principe du financement global du régime de sécurité sociale en son entier est ainsi affirmé.

Le § 5 traite des secrétariats sociaux, lesquels font l'objet de l'arrêté du Régent du 26 juin 1945 mais dont il n'est fait aucune mention dans le texte actuel de l'arrêté-loi.

Art. 7.

Ce texte reprend les dispositions actuelles des §§ 2 et 3 de l'article 12bis, qui concernent notamment le privilège garantissant le paiement des cotisations dont l'O. N. S. S. assure le recouvrement.

Art. 8.

Le § 1er maintient en vigueur la disposition attribuant compétence aux juridictions civiles pour les contestations entre les employeurs assujettis et l'O. N. S. S. ainsi que celle prévoyant une prescription de 3 ans pour les actions de l'Office.

Le § 2 introduit dans le texte la procédure par voie de contrainte exécutoire pour le recouvrement des sommes dues à l'O. N. S. S. Les divers stades de cette procédure peuvent être résumés comme suit :

1° Envoi par l'O. N. S. S. à l'employeur d'une lettre recommandée de mise en demeure accompagnée d'un extrait de compte justificatif de la créance.

Cette mise en demeure se situe après que l'employeur a eu connaissance du montant de sa dette soit par la déclaration qu'il a lui-même introduite à l'O. N. S. S., soit après notification par lettre recommandée en vertu de l'article 5, § 1er nouveau (article 6 du projet) de la déclaration établie d'office par l'O. N. S. S.

2° Etablissement de la contrainte exécutoire. Celle-ci constitue le premier acte de poursuite. Ayant la même valeur qu'un jugement revêtu de la forme exécutoire, elle permet à l'O. N. S. S. d'entamer la procédure d'exécution.

Pour faire suite à l'avis du Conseil d'Etat, il a été précisé que la contrainte pouvait être déclarée au plus tôt dix jours après la mise en demeure.

3° Signification de la contrainte par ministère d'huissier. La signification fait courir le délais prévus pour les divers recours ouverts au débiteur, savoir :

A) Demande de délais de paiement à introduire, dans les 15 jours de la signification, auprès de l'O. N. S. S. Le débiteur obtiendra des délais adaptés aux circonstances qu'il invoque, bénéficiera de ces délais sans avoir à comparaître devant le juge de paix, comme dans la procédure actuelle, et pourra enfin, sous certaines conditions, se pourvoir contre la décision de l'O. N. S. S. devant le juge de paix.

B) Recours devant le juge de paix dans les 15 jours de la notification de la décision de l'O. N. S. S. en matière de délais de paiement. A condition qu'il ait transmis dans les délais réglementaires sa déclaration ainsi que le montant

nochtans dat de werkgever zijn betaling niet kan bestemmen voor de financiering van een bepaalde regeling die de voorkeur krijgt op een andere. Aldus wordt het principe van de globale financiering van de gehele regeling voor sociale zekerheid bevestigd.

In paragraaf 5 wordt er gehandeld over de sociale secretariaten beoogd bij het besluit van de Regent van 26 juni 1945, doch waarvan in de huidige tekst van de besluitwet geen melding is gemaakt.

Art. 7.

Deze tekst neemt de huidige bepalingen over van de paragrafen 2 en 3 van artikel 12bis, die inzonderheid betrekking hebben op de voorrechten waarbij de betaling der bijdragen die door de R. M. Z. worden geïnd worden gewaarborgd.

Art. 8.

Paragraaf 1 behoudt de bepaling die de burgerlijke rechtscolleges bevoegdheid verleent inzake de betwistingen tussen de verzekeringsplichtige werkgevers en de R. M. Z., alsook die welke in een verjaring van 3 jaar voor de vorderingen van de Rijksdienst voorziet.

Paragraaf 2 voert in de tekst voor de invordering van de aan de R. M. Z. verschuldigde sommen, de procedure in van het uitvoerbaar dwangbevel. De verschillende stadia dezer procedure kunnen als volgt worden samengevat :

1° Het versturen door de R. M. Z. aan de werkgever van een aanmaning per aangetekende brief, vergezeld van een rekeningkittreksel ter verantwoording van de schuldvordering.

Deze aanmaning geschiedt nadat de werkgever van het bedrag van zijn schuld in kennis is gesteld, hetzij door de aangifte die hijzelf bij de R. M. Z. heeft gedaan, hetzij na betekening per aangetekende brief overeenkomstig het nieuw artikel 5, § 1 (artikel 6 van het ontwerp) van de door de R. M. Z. ambtshalve opgestelde aangifte.

2° Het opmaken van het uitvoerbaar verklaard dwangbevel. Dit dwangbevel is de eerste akte van de vervolging. Daar het dezelfde waarde heeft als een met de uitvoerbare formule bekleed vonnis laat het de R. M. Z. toe de procedure van tenuitvoerlegging aan te vatten.

Gevolg gevend aan het advies van de Raad van State werd gepreciseerd dat het dwangbevel ten vroegste tien dagen na de ingebrekestelling kon uitgevaardigd worden.

3° Betekening van het dwangbevel bij deurwaarders-exploot. De betekening doet de termijnen ingaan waarin voorzien voor de verschillende verhaalmiddelen waaronder de schuldenaar de keuze heeft met name :

A) Aanvraag om betalingstermijnen in te dienen bij de R. M. Z. 15 dagen na de betekening. De schuldenaar zal betalingstermijnen bekomen aangepast aan de omstandigheden die hij inroept, hij zal deze betalingstermijnen bekomen zonder dat hij voor de vrederechter hoeft te verschijnen, zoals zulks bij de huidige procedure het geval is, en tenslotte, zal hij, mits bepaalde voorwaarden daartoe zijn vervuld, beroep voor de vrederechter kunnen instellen tegen de beslissing van de R. M. Z.

B) Beroep voor de Vrederechter binnen de 15 dagen na de betekening van de beslissing van de R. M. Z. inzake de betalingstermijnen. Op voorwaarde dat hij zijn aangifte alsmede het bedrag van de bijdragen zijner werknemers

des cotisations de ses travailleurs, le débiteur peut en appeler devant le juge de paix la décision de l'O. N. S. S. Ce recours est ainsi réservé aux seuls employeurs à l'égard desquels ne peut de toute évidence être formulé le reproche d'avoir détourné à leur profit le montant des retenues effectuées sur les rémunérations de leurs travailleurs. La compétence du juge de paix s'indique particulièrement en cette matière, puisqu'il ne s'agit pas de trancher un litige mais bien de concilier les parties sur les modalités de paiement d'une dette non contestée.

C) Recours devant le tribunal de 1re instance pour toutes autres contestations. Ce recours doit être introduit dans les 15 jours de la signification de la contrainte. Il s'agit ici des contestations portant sur le fond. Sous peine d'ouvrir la voie, nonobstant la procédure de contrainte, à des actions n'ayant d'autre but que de faire surseoir en fait à l'exécution, il paraît indispensable que ce recours ne suspende pas l'exécution de la contrainte. Il est prévu en outre que le tribunal de 1re instance statuera par jugement réputé contradictoire, même en l'absence du défendeur, et en dernier ressort. Ce tribunal jugera ici de l'appel d'une décision administrative prise en 1re instance et statuera sur une législation dont il a déjà à connaître actuellement comme instance d'appel des décisions des juges de paix. Il assurera ainsi l'unité de la jurisprudence dans son ressort.

Le § 3 reprend la disposition introduite dans l'arrêté-loi du 28 décembre 1944 par la loi du 14 juillet 1955 et aux termes de laquelle le délai d'intentement des actions en répétition de l'indu est fixé à 3 ans comme en matière de prescription des actions de l'O. N. S. S.

Art. 9.

Cette article reprend toutes les dispositions pénales actuellement en vigueur en ajoutant toutefois au 3° un texte qui tend à obliger les employeurs à fournir aux délégués de l'O. N. S. S. les renseignements nécessaires au juste calcul des cotisations. Ces délégués de l'O. N. S. S. devront bien entendu être personnellement et spécialement habilités à cette fin.

Art. 10.

Le texte reprend les dispositions des articles 9 et 9bis actuels.

Art. 11.

Cette disposition apporte au dernier alinéa de l'article 8 actuel une correction rendue nécessaire par la modification de l'article 1er de l'arrêté-loi.

Art. 12.

Cet article reprend le texte de l'article 11 actuel dans lequel toutefois les mots : « Fonds national d'assurance maladie-invalidité » sont remplacés par les mots : « Institut national d'assurance maladie-invalidité ».

Art. 13.

Cet article remplace le texte actuel de l'article 14 qui n'est plus d'application.

binnen de reglementaire termijn heeft opgestuurd, kan de schuldenaar voor de vrederechter hoger beroep instellen tegen de beslissing van de R. M. Z. Dit beroep is aldus voorbehouden aan die werkgevers aan wie op generlei wijze kan verweten worden dat zij te hunnen voordele het bedrag van de afhoudingen hebben afgewend die zij op de werknemerslonen hebben verricht. De bevoegdheid van de vrederechter is op dit gebied bijzonder aangewezen, daar het niet gaat om een geschil te beslechten doch wel de partijen te verzoenen omtrent de betalingsmodaliteiten van een niet betwiste schuld.

C) Beroep voor de rechtbank van 1ste aanleg voor alle overige betwistingen. Dit beroep dient binnen de 15 dagen na de betekening van het dwangbevel te worden ingesteld. Het betreft terzake geschillen ten gronde. Op gevaar af, niettegenstaande de procedure inzake dwangbevel, de weg te banen voor vorderingen die geen ander doel hebben dan de tenuitvoerlegging te schorsen, lijkt het onontbeerlijk dat dit beroep de tenuitvoerlegging van het dwangbevel niet schorst. Er is, overigens, bepaald dat de rechtbank van 1ste aanleg zogezegd op tegenspraak zal vonnissen, zelfs bij afwezigheid van de verweerder en in laatste aanleg. Deze rechtbank zal terzake vonnissen omtrent het beroep ingesteld tegen een in 1ste aanleg genomen administratieve beslissing en zal uitspraak doen over een wetgeving waarover zij thans reeds te kennen heeft in haar hoedanigheid van beroepsinstantie die uitspraak doet over de beslissingen der vrederechters.

Paragraaf 3 herneemt de bepaling die bij de wet van 14 juli 1955 in de besluitwet van 28 december 1944 werd ingevoegd, en luidens welke de termijn voor het instellen van vorderingen tot terugvordering van het onverschuldigde op drie jaar is vastgesteld zoals inzake verjaring der vorderingen van de R. M. Z.

Art. 9.

Dit artikel herneemt alle strafbepalingen die thans in voege zijn, doch vult het 3° aan met een tekst die tot doel heeft de werkgevers te verplichten aan de afgevaardigden van de R. M. Z. de inlichtingen te verschaffen die zijn vereist om nauwkeurig de bijdragen te kunnen berekenen. Vanzelfsprekend zullen deze afgevaardigden van de R. M. Z. een persoonlijke en bijzondere bevoegdheid terzake dienen te bezitten.

Art. 10.

De tekst herneemt de bepalingen van de huidige artikelen 9 en 9bis.

Art. 11.

Deze bepaling brengt aan het laatste lid van het huidige artikel 8 een verbetering aan die noodzakelijk is ingevolge de wijziging die artikel 1 van de besluitwet heeft ondergaan.

Art. 12.

Dit artikel herneemt de tekst van het huidige artikel 11 waarin de woorden : « Rijksfonds voor Verzekering tegen Ziekte en Invaliditeit », nochtans, worden vervangen door de woorden : « Rijksinstituut voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering ».

Art. 13.

Dit artikel vervangt de huidige tekst van artikel 14 die niet meer van toepassing is.

Art. 14.

Cet article permet au Roi de modifier les dispositions légales existantes afin de les mettre en concordance avec les dispositions du texte proposé.

Art. 15.

Ce texte abroge les dispositions de l'arrêté-loi du 28 décembre 1944 qui ont été reprises sous d'autres articles ou qui sont devenues sans objet; il abroge également les dispositions de la législation relative aux vacances annuelles qui prévoyaient pour certaines catégories d'employeurs soit l'exemption d'une partie de la cotisation afférente à ce régime soit la possibilité de transférer tout ou partie de celle-ci à d'autres organismes que l'O. N. S. S.

Art. 16.

Se rendant aux raisons formulées par le Conseil d'Etat, le Gouvernement a modifié le présent article en prévoyant que les dispositions de la loi entreront en vigueur aux dates qui seront fixées par le Roi.

* * *

Tel est, Mesdames, Messieurs, le projet de loi que le Gouvernement a l'honneur de soumettre à vos délibérations.

Le Ministre de la Prévoyance sociale,

Art. 14.

Dit artikel machtigt de Koning ertoe de bestaande wetsbepalingen te wijzigen teneinde deze met de bepalingen van de voorgestelde tekst in overeenstemming te brengen.

Art. 15.

Deze tekst heft de bepalingen op van de besluitwet van 28 december 1944 die onder andere artikelen hernomen werden of die zonder voorwerp zijn geworden; hij heft eveneens de bepalingen van de wetgeving betreffende de jaarlijkse vakantie op, die voor zekere categorieën van werkgevers voorzien in hetzij de vrijstelling van een deel van de bijdrage voor deze regeling, hetzij in de mogelijkheid om deze geheel of ten dele aan andere instellingen dan de R. M. Z. over te maken.

Art. 16.

Gevolg gevend aan de redenen geformuleerd door de Raad van State, heeft de Regering dit artikel gewijzigd door te voorzien dat de bepalingen van de wet in werking zullen treden op de data die door de Koning worden vastgesteld.

* * *

Dit is, Mevrouwen, Mijne Heren, het ontwerp van wet dat de Regering de eer heeft aan uw beraadslagingen en beslissingen voor te leggen.

De Minister van Sociale Voorzorg,

P. DE PAEPE.

AVIS DU CONSEIL D'ETAT.

Le CONSEIL D'ETAT, section de législation, première chambre, saisi par le Ministre de la Prévoyance sociale, le 19 décembre 1966, d'une demande d'avis sur un projet de loi « modifiant l'arrêté-loi du 28 décembre 1944 concernant la sécurité sociale des travailleurs », a donné le 24 février 1967 l'avis suivant :

Ainsi qu'il résulte de l'exposé des motifs, l'avant-projet poursuit un triple but :

1° étendre le champ d'application de la sécurité sociale, étant entendu que le Roi pourra, encore plus qu'auparavant, assujettir à l'application de la sécurité sociale des personnes qui ne sont pas liées par un contrat de louage de travail;

2° modifier la procédure de recouvrement des cotisations dues à l'Office national de sécurité sociale par l'introduction d'une procédure de contrainte;

3° remplacer tous les articles de l'arrêté-loi, à quelques exceptions près, par de nouvelles dispositions, afin d'en faire un tout plus cohérent et d'en améliorer et uniformiser la rédaction. L'élaboration de textes nouveaux fournit l'occasion de modifier la législation sur de nombreux points ou de régler diverses questions que l'arrêté-loi ne règle pas. Comme le feront apparaître par exemple les observations relatives aux articles 4 et 10 de l'avant-projet, l'exposé des motifs passe sous silence certaines de ces modifications.

* * *

OBSERVATIONS GENERALES.

I.

Ainsi qu'il a déjà été dit, l'avant-projet de loi remplace la presque totalité des articles de l'arrêté-loi du 28 décembre 1944 concernant la

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE.

De RAAD VAN STATE, afdeling wetgeving, eerste kamer, de 19e december 1966 door de Minister van Sociale Voorzorg verzocht hem van advies te dienen over een ontwerp van wet « tot wijziging van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders », heeft de 24 februari 1967 het volgend advies gegeven :

Zoals de memorie van toelichting aanstipt, heeft het voorontwerp van wet een driedelig doel :

1° het toepassingsgebied van de sociale zekerheid verruimen met dien verstande onder meer dat de Koning nog meer dan voorheen personen die niet door een arbeidsovereenkomst zijn verbonden, aan de toepassing van de sociale zekerheid zal kunnen onderwerpen;

2° wijziging brengen in de procedure inzake inordering van de bijdragen, verschuldigd aan de Rijksdienst voor maatschappelijke zekerheid door het invoeren van de procedure van een dwangbevel;

3° alle artikelen van de besluitwet, op enkele na, door nieuwe teksten vervangen, dit zowel om er een logischer geheel van te maken als om de redactie ervan te verbeteren en meer eenvormig te maken. De vaststelling van nieuwe teksten is bovendien een gelegenheid om de wetgeving op tal van punten te wijzigen of om punten te regelen die in de besluitwet niet werden aangeraakt. Zoals bijvoorbeeld uit de opmerkingen bij de artikelen 4 en 10 van het voorontwerp zal blijken, gaat de memorie van toelichting die wijzigingen wel eens stilzwijgend voorbij.

* * *

ALGEMENE OPMERKINGEN.

I.

Het voorontwerp van wet vervangt, zoals gezegd, bijna alle artikelen van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschap-

sécurité sociale des travailleurs. Quelques rares dispositions de cet arrêté-loi ne sont pas modifiées par l'avant-projet. Ce sont, d'une part, l'article 7 qui a trait au régime de l'emploi et du chômage et à l'Office national de l'emploi — matière ressortissant au Ministre de l'Emploi et du Travail — et qui a donné lieu à une loi interprétative du 14 mars 1960, et, d'autre part, l'article 10 qui interdit certaines discriminations dans l'octroi d'avantages sociaux complémentaires et oblige au respect de certaines formes lors de l'octroi de ces avantages. Ces dispositions n'ont, en effet, pas trait à la sécurité sociale, qui est réglée par les autres articles.

Le remplacement des articles actuels de l'arrêté-loi du 28 décembre 1944, à l'exception des dispositions précitées, par de nouveaux articles dont le contenu ne concorde souvent pas avec celui des articles existants, présente incontestablement de nombreux inconvénients, qui d'ailleurs n'ont pas échappé aux auteurs de l'avant-projet. L'article 14 de l'avant-projet habilite en effet le Roi à modifier le numérotage des articles de l'arrêté-loi du 28 décembre 1944. C'est dire que les auteurs considèrent, dès à présent, comme peu satisfaisant l'ordre des articles, tel qu'il se présentera après le vote de l'avant-projet.

La méthode de travail qui a été employée ne permet pas de diviser le nouveau texte en chapitres et en sections, ce qui aurait rendu la lecture plus aisée. Elle a d'autre part obligé, par manque de place à concentrer dans un article comprenant de nombreux paragraphes des dispositions qui auraient mieux fait l'objet d'articles distincts.

Elle prive ainsi d'une partie de son utilité la revision complète des règles régissant la sécurité sociale, que l'avant-projet tend fort opportunément à réaliser. Demeure, sans doute, l'avantage pour le législateur de revoir maintenant l'ensemble de la matière, ce qu'il n'a pu faire lors des nombreuses modifications antérieures de l'arrêté-loi en raison de leur portée limitée. C'est ce qui amène à déplorer que cette revision ne pourra pas se faire d'emblée dans la forme la meilleure, qui eût permis au législateur de régler lui-même l'ensemble de la matière.

De l'avis du Conseil d'Etat, cette revision devrait être l'œuvre d'une loi nouvelle qu'il conviendrait alors de subdiviser en chapitres et en sections, ce qui rendrait superflu le remaniement du texte, dont l'article 14 de l'avant-projet charge le Roi.

A la fin du présent avis, le Conseil d'Etat propose un texte conçu dans ce sens. Ce texte contient de nombreuses observations de forme qui n'appellent aucun commentaire.

II.

Plusieurs dispositions du projet imposent au Gouvernement l'obligation de demander l'avis du Conseil national du travail avant de prendre l'une ou l'autre mesure par voie d'arrêté royal.

Il faut rappeler ici que l'arrêté royal du 24 juin 1964 soumet l'Office national de sécurité sociale à la loi du 25 avril 1963 relative à la gestion dite paritaire. En vertu de cette loi, le Ministre compétent doit, sauf en cas d'urgence, soumettre pratiquement chaque arrêté d'exécution au comité de gestion ou au Conseil national du travail.

Les dispositions du projet qui prescrivent la consultation du Conseil national du travail impliquent, d'une part, l'obligation de consulter ce collège, même en cas d'urgence, et, d'autre part, la suppression de l'obligation de consulter le comité de gestion de l'Office national, puisque seul le Conseil national du travail est compétent pour émettre l'avis requis par la loi. Le Ministre n'en conserve pas moins la faculté d'encore consulter ce comité de gestion.

Ce n'est pas seulement la consultation du Conseil national du travail qui est prescrite dans certains cas, mais également la délibération en Conseil des Ministres.

Il y a lieu de se demander si ces formalités doivent être considérées comme un tout, c'est-à-dire si elles excluent toute autre consultation obligatoire. La solution décrite ci-avant en ce qui concerne l'application de la loi du 25 avril 1963 doit être écartée en l'occurrence.

Ainsi, lorsque le Roi décidera, en exécution du paragraphe 2 de l'article 2, d'étendre l'application de l'arrêté-loi à des agents des services publics soumis à un statut syndical, il y aura lieu de demander l'avis du comité de consultation syndicale compétent. En imposant l'obligation de consulter le Conseil national du travail, le Gouvernement n'entend nullement mettre fin à l'application des dispositions statutaires existantes.

pelijke zekerheid der arbeiders. Slechts enkele bepalingen van die besluitwet worden door het voorontwerp ongewijzigd gelaten. Het zijn enerzijds artikel 7, dat betrekking heeft op de regeling inzake arbeidsvoorziening en werkloosheid en op de Rijksdienst voor arbeidsvoorziening — welke aangelegenheid onder de Minister van Tewerkstelling en Arbeid ressorteert — en dat aanleiding is geweest tot een interpretatieve wet van 14 maart 1960, en anderzijds artikel 10 dat betrekking heeft op het verbod van discriminaties bij de toekenning van bijkomende sociale voordelen en op de naleving van sommige vormen bij het invoeren van die voordelen. Deze bepalingen hebben inderdaad geen betrekking op de sociale zekerheid die in de overige artikelen wordt geregeld.

De vervanging van de bestaande artikelen van de besluitwet van 28 december 1944, met uitzondering van de zoëven genoemde bepalingen, door nieuwe teksten, waarbij herhaaldelijk de inhoud van deze laatste niet meer overeenstemt met die van de bestaande artikelen, heeft ongetwijfeld vele bezwaren, hetgeen door de auteurs van het voorontwerp zelf reeds werd ingezien. Artikel 14 van het voorontwerp geeft immers uitdrukkelijk aan de Koning de bevoegdheid, de nummering van de artikelen van de besluitwet van 28 december 1944 te wijzigen waaruit kan worden afgeleid dat de opvolging van de artikelen, zoals zij na de aanneming van het voorontwerp eruit zal zien, door de auteurs niet bevredigend wordt geacht.

Deze werkmethode maakt het niet mogelijk, de nieuwe tekst in hoofdstukken en afdelingen in te delen, waardoor de leesbaarheid van het geheel zou worden bevorderd. Anderzijds moeten wegens de beperkte plaatsruimte tal van bepalingen die beter in afzonderlijke artikelen zouden worden ondergebracht, in één artikel met vele paragrafen worden samengeperst.

Hierdoor verliest de volledige herziening van de regelen inzake sociale zekerheid waartoe het voorontwerp terecht overgaat, voor een deel haar nut. Ongetwijfeld blijft het voordeel, dat de wetgever thans de gelegenheid krijgt om de zaak nu in haar geheel te overzien, hetgeen hij bij de talrijke vorige wijzigingen van de besluitwet niet kon doen wegens de beperkte aard van die wijzigingen. Maar juist daarom ware het te betreuren dat dit nu niet direct in de beste vorm zou gebeuren, welke vorm ook de wetgever beter in staat zal stellen deze materie zelf te regelen.

Naar het de Raad van State voorkomt, zal deze herziening best kunnen gebeuren in de vorm van een nieuwe wet, waarbij gebruik wordt gemaakt van indelingen in hoofdstukken en afdelingen en waardoor de in artikel 14 van het voorontwerp in uitzicht gestelde herwerking door de Koning overbodig wordt.

Aan het slot van dit advies stelt de Raad van State een tekst in die zin voor, waarin hij ook tal van opmerkingen betreffende de vorm heeft ingevoegd die geen nadere commentaar behoeven.

II.

Een aantal bepalingen van het ontwerp leggen aan de Regering de verplichting op alvorens een bepaalde maatregel bij koninklijk besluit te nemen, het advies van de Nationale Arbeidsraad in te winnen.

Dienaangaande kan worden opgemerkt dat de Rijksdienst voor maatschappelijke zekerheid onderworpen is aan de wet van 25 april 1963 betreffende het z.g. paritair beheer ingevolge het koninklijk besluit van 24 juni 1964. De toepassing van deze wet heeft tot gevolg dat de bevoegde Minister, behalve in geval van spoed, praktisch ieder uitvoeringsbesluit aan het beheerscomité of aan de Nationale Arbeidsraad voor advies moet voorleggen.

De bepalingen van het ontwerp die de raadpleging van de Nationale Arbeidsraad voorschrijven, betekenen enerzijds, dat dit adviescollege ook in spoedgevallen moet worden geraadpleegd en anderzijds, dat de verplichting om het beheerscomité van de Rijksdienst te raadplegen vervalt, aangezien alleen de Nationale Arbeidsraad bevoegd is om het door de wet verplichte advies uit te brengen. Het spreekt echter vanzelf dat de Minister de bevoegdheid behoudt om het advies van dat beheerscomité in te winnen.

Niet alleen de raadpleging van de Nationale Arbeidsraad wordt in sommige gevallen voorgeschreven, maar ook de beraadslaging in Ministerraad.

De vraag rijst hierbij of deze formaliteiten als een geheel moeten worden beschouwd zodat zij iedere andere verplichte raadpleging uitsluiten. Hier moet, in tegenstelling met hetgeen hierboven besloten is ten opzichte van de toepassing van de wet van 25 april 1963, een andere weg worden opgegaan.

Zo zal bijvoorbeeld ingeval de Koning ter uitvoering van paragraaf 2 van artikel 2 de toepassing van de besluitwet mocht uitbreiden tot overheidspersoneel dat onder een syndicaal statuut valt, de raadpleging van de bevoegde syndicale raad van advies moeten plaats hebben. De Regering bedoelt immers niet door het inschrijven van de verplichting tot raadpleging van de Nationale Arbeidsraad, een einde te maken aan de toepassing op het hier bedoelde gebied van de bestaande statuutbepalingen.

OBSERVATIONS PARTICULIERES.

Intitulé et division de l'avant-projet.

L'intitulé et les articles de l'avant-projet sont rédigés dans une perspective de modification de l'arrêté-loi du 28 décembre 1944. Ainsi qu'il a été observé plus haut, les règles que l'avant-projet tend à prescrire devraient faire l'objet d'un projet de loi nouvelle.

Vu le rôle capital que l'arrêté-loi du 28 décembre 1944 a joué dans la mise en œuvre de la sécurité sociale, le Conseil d'Etat a eu le souci de consacrer la mention de cet arrêté-loi dans l'intitulé du texte qu'il propose.

De l'ensemble de l'arrêté-loi du 28 décembre 1944 resteront, d'autre part, en vigueur les articles 7 et 10. Ces articles ont trait, d'une part, à l'Office national de l'emploi, et d'autre part, aux avantages sociaux complémentaires accordés par l'employeur. Ils ne rentrent pas dans le cadre d'une révision générale de la sécurité sociale. L'article 10 étant maintenu dans l'arrêté-loi du 28 décembre 1944, il y aura lieu de le compléter par une disposition pénale, qui est énoncée actuellement à l'article 12, § 2, de l'arrêté-loi et qui est reprise à l'article 9 de l'avant-projet.

L'insertion dans le contexte d'une loi nouvelle des dispositions de l'avant-projet nécessitera certaines adaptations de textes. C'est ainsi que dans cette nouvelle loi il ne saurait être question de l'institution de l'Office national de sécurité sociale, l'arrêté-loi du 28 décembre y ayant pourvu. L'article 7 du texte proposé par le Conseil d'Etat ne prévoit dès lors que le maintien de cet établissement public créé par l'article 1er de l'arrêté-loi précité.

Enfin, l'ordonnance du texte proposé a permis la rédaction d'articles plus brefs et sa subdivision en chapitres et en sections. La matière de l'un ou de l'autre article de l'avant-projet a dû être répartie entre plusieurs articles du texte proposé. Afin de montrer le rapport existant entre le texte proposé et celui de l'avant-projet, l'article d'origine de l'avant-projet a été chaque fois indiqué.

Dans le texte proposé, le Conseil d'Etat fait également figurer certains textes qu'il avait suggérés dans son avis L. 6703/2 du 11 juin 1959 sur un projet de loi qui est devenu la loi du 14 juillet 1961 modifiant et complétant l'arrêté-loi du 28 décembre 1944 (Doc. Chambre, session 1958-1959, n° 327 (1958-1959), n° 1, p. 4).

Article 1er.

L'article 1er de l'avant-projet de loi porte :

« Article 1er. — L'article 1er de l'arrêté-loi du 28 décembre 1944 concernant la sécurité sociale des travailleurs, modifié par les lois des 27 mars 1951 et 14 juillet 1951, est remplacé par la disposition suivante :

« Article 1er. — § 1er. — Il est institué auprès du Ministère qui a la prévoyance sociale dans ses attributions, un Office national de sécurité sociale chargé de recueillir les cotisations imposées par l'article 3 aux employeurs et aux travailleurs soumis au présent arrêté-loi et d'en répartir le produit en vue de contribuer au financement :

- 1° du régime d'assurance obligatoire contre la maladie et l'invalidité (secteur des soins de santé);
- 2° du régime d'assurance obligatoire contre la maladie et l'invalidité (secteur des indemnités);
- 3° du régime des allocations familiales pour travailleurs salariés;
- 4° du régime de pensions de retraite et de survie des ouvriers;
- 5° du régime de pensions de retraite et de survie des employés;
- 6° du régime relatif à l'emploi et au chômage des travailleurs salariés;
- 7° du régime des vacances annuelles.

§ 2. — L'Office national de sécurité sociale peut également être chargé de la perception et du recouvrement des cotisations établies en application de la loi du 7 janvier 1958 concernant les Fonds de sécurité d'existence.

Dans ce cas, les modes de calcul, de perception et de recouvrement de ces cotisations doivent être les mêmes que ceux des cotisations établies par le présent arrêté-loi. Il en est ainsi également en ce qui concerne les majorations de cotisations et les intérêts de retard.

§ 3. — Par dérogation à l'arrêté-loi du 10 janvier 1945 concernant la sécurité sociale des ouvriers mineurs et assimilés et à l'arrêté-loi du 7 février 1945 concernant la sécurité sociale des marins de la marine marchande, le Roi peut, par arrêté délibéré en Conseil des Ministres et après avis du Conseil national du travail, charger l'Office national de sécurité sociale d'effectuer la perception et le recouvrement des cotisa-

BIJZONDERE OPMERKINGEN.

Opschrift en indeling van het voorontwerp.

Het opschrift van het voorontwerp evenals de artikelen ervan gaan uit van de wil om de besluitwet van 28 december 1944 te wijzigen. Zoals reeds opgemerkt, verdient het aanbeveling de regelen welke het voorontwerp wil invoeren, op te nemen in een ontwerp van nieuwe wet.

Aangezien het belang van de besluitwet van 28 december 1944 voor de opbouw van de sociale zekerheid niet genoeg kan onderstreept worden, heeft de Raad van State de vermelding van de besluitwet in het opschrift van de door hem voorgestelde nieuwe wet willen bestendigen.

Anderzijds zal de besluitwet van 28 december 1944 nog verder blijven gelden voor wat de artikelen 7 en 10 aangaat. Deze artikelen betreffen enerzijds de Rijksdienst voor arbeidsvoorziening en anderzijds de bijkomende sociale voordelen toegekend door de werkgever. Zij vallen buiten het bestek van een algemene herziening van de sociale zekerheid. Het behoud van artikel 10 in de besluitwet van 28 december 1944 heeft tot gevolg dat dit artikel moet worden aangevuld met een strafbepaling die thans neergelegd is in artikel 12, § 2, van de besluitwet en die hernomen wordt in artikel 9 van het voorontwerp.

De opneming van de voorzieningen van het voorontwerp in het kader van een nieuwe wet eist enkele aanpassingen in de tekst ervan. Aldus kan moeilijk in die nieuwe wet sprake zijn van de oprichting van de Rijksdienst voor maatschappelijke zekerheid, aangezien de besluitwet van 28 december 1944 hierin heeft voorzien. Artikel 7 van de door de Raad van State voorgestelde tekst voorziet dan ook enkel in het voortbestaan van deze openbare instelling, die opgericht werd door artikel 1 van de meergenoemde besluitwet.

Tenslotte heeft de opzet van deze voorgestelde tekst het mogelijk gemaakt, kortere artikelen te maken en een indeling in hoofdstukken en afdelingen in te voeren. Zodoende moest de materie die in één artikel van het voorontwerp was gegroepeerd, over een aantal verschillende artikelen in de voorgestelde tekst worden verspreid. Ten einde het verband tussen de voorgestelde tekst en de tekst van het voorontwerp te kunnen thuisbrengen, werd telkens vermeld aan welk artikel van het voorontwerp de voorzieningen werden ontleed.

In de voorgestelde tekst heeft de Raad van State eveneens enkele tekstvoorstellen herhaald die hij reeds vroeger heeft gedaan in zijn advies L. 6703/2 van 11 juni 1959 over een wetsontwerp dat de wet van 14 juli 1961 tot wijziging en aanvulling van de besluitwet van 28 december 1944 is geworden (Gedr. St., Kamer, zitting 1958-1959, nr. 327 (1958-1959), nr. 1, p. 4).

Artikel 1.

Artikel 1 van het voorontwerp van wet luidt als volgt :

« Artikel 1. — Artikel 1 van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders, gewijzigd bij de wetten van 27 maart 1951 en 14 juli 1951, wordt vervangen door de volgende bepaling :

« Artikel 1. — § 1. — Bij het Ministerie, dat de sociale voorzorg in zijn bevoegdheid heeft, wordt er een Rijksdienst voor maatschappelijke zekerheid opgericht die ermee wordt belast de bij artikel 3 voorziene bijdragen van de werkgevers en werknemers die onder deze besluitwet vallen te innen en de opbrengst ervan te verdelen teneinde tot de financiering bij te dragen :

- 1° van de regeling voor verplichte verzekering tegen ziekte en invaliditeit (sector der geneeskundige verzorging);
- 2° van de regeling voor verplichte verzekering tegen ziekte en invaliditeit (sector der uitkeringen);
- 3° van de kinderbijslagregeling voor werknemers;
- 4° van de regeling der rust- en overlevingspensioenen voor arbeiders;
- 5° van de regeling der rust- en overlevingspensioenen voor bedienden;
- 6° van de regeling betreffende de arbeidsvoorziening en de werkloosheid van de werknemers;
- 7° van de regeling voor jaarlijkse vakantie.

§ 2. — De Rijksdienst voor maatschappelijke zekerheid kan tevens worden belast met de inning en de terugvordering van de bijdragen vastgesteld bij toepassing van de wet van 7 januari 1958 betreffende de Fondsen voor bestaanszekerheid.

In dat geval zijn de wijzen van berekening van inning en van terugvordering van deze bijdragen dezelfde als deze van de bijdragen die bij deze besluitwet zijn vastgesteld. Het is eveneens zo wat betreft de bijdrageopslagen en de nalatighedsinteressen.

§ 3. — Bij afwijking van de besluitwet van 10 januari 1945 betreffende de maatschappelijke zekerheid van de mijnwerkers en er mee gelijkgestelden en van de besluitwet van 7 februari 1945 betreffende de maatschappelijke veiligheid van de zeelieden ter koopvaardij kan de Koning, bij in Ministerraad overlegd besluit en na advies van de Nationale Arbeidsraad, de Rijksdienst voor maatschappelijke zekerheid

tions, majorations de cotisations et intérêts de retard, prévus par ces arrêtés-lois. Lorsqu'il fait usage de cette faculté, le Roi détermine les conditions techniques et administratives dans lesquelles l'Office national de sécurité sociale accomplit la mission qui lui est ainsi confiée, ces conditions pouvant déroger aux dispositions de ces arrêtés-lois, sauf en ce qui concerne les taux des cotisations qui y sont prévus ainsi que la base de calcul de celles-ci ».

Le texte actuel de l'article 1er du l'arrêté-loi du 28 décembre 1944 est le suivant.

« Article 1er. — Il est institué auprès du Ministère du Travail et de la Prévoyance sociale un Office national de sécurité sociale destiné à recueillir et à répartir le produit des cotisations imposées aux employeurs et aux travailleurs définis à l'article 2, afin de :

1° porter à un niveau minimum convenable les pensions de vieillesse résultant des lois en vigueur pour les ouvriers en général et les employés;

2° instituer en liaison avec les unions nationales de fédérations de mutualités reconnues, un régime d'assurance obligatoire en cas de maladie ou d'invalidité;

3° contribuer à l'établissement d'un régime ayant pour objet d'organiser et de promouvoir le placement des chômeurs involontaires et leur rééducation professionnelle, ainsi que de leur assurer l'obtention d'allocations de chômage;

4° améliorer le régime des allocations familiales attribuées aux travailleurs salariés en vertu de la législation coordonnée sur la matière;

5° assurer le paiement des salaires correspondant aux vacances annuelles ».

Les §§ 2 et 3 du nouvel article 1er prévoient la possibilité de charger l'Office national de sécurité sociale d'autres tâches que la perception des cotisations de sécurité sociale, visées à l'arrêté-loi du 28 décembre 1944.

Le paragraphe 2 concerne la mission que l'Office national peut assumer dans le cadre de la loi du 7 janvier 1958 relative aux Fonds de sécurité d'existence. Ce paragraphe modifie indirectement les dispositions de la loi du 7 janvier 1958 précitée. Sans doute, une référence à la mission confiée à l'Office national en matière de Fonds de sécurité d'existence peut-elle avoir son utilité quand il s'agit de décrire la mission de cet établissement, mais les règles qui doivent être observées par les commissions paritaires relèvent de la loi du 7 janvier 1958, qui est la loi organique des Fonds de sécurité d'existence.

A cet égard, il y a lieu d'observer qu'un projet de loi a été déposé le 27 septembre 1966 à la Chambre par le Ministre de l'Emploi et du Travail, projet portant modification de la loi précitée du 7 janvier 1958. Aux termes de l'article 2 de ce projet, qui tend à modifier l'article 7 de ladite loi, les prescriptions légales et réglementaires relatives à la perception et au recouvrement des cotisations de sécurité sociale, parmi lesquelles principalement les règles relatives au calcul des majorations et de l'intérêt, sont applicables aux cotisations qui sont perçues ou recouvrées au profit du Fonds de sécurité d'existence, lorsque les statuts dudit Fonds disposent que ces cotisations sont perçues ou recouvrées par l'intermédiaire d'un des organismes chargés de la perception des cotisations de sécurité sociale. L'exposé des motifs ne fait pas mention de ce projet de loi et ne connaît donc que le texte actuel de l'article 7 de la loi du 7 janvier 1958. Les modifications qui font l'objet du § 2 du présent avant-projet auront déjà été en partie réalisées lorsque ledit projet de loi du 27 septembre 1966 sera devenu loi.

L'avant-projet veut toutefois renforcer la similitude des règles en matière de Fonds de sécurité d'existence. Aux termes de l'avant-projet, le mode de calcul des cotisations pour les Fonds de sécurité d'existence devra être le même que celui des cotisations de sécurité sociale. Cela signifie, selon l'exposé des motifs, que les cotisations de sécurité d'existence doivent être fixées à un certain pourcentage de la rémunération payée et, le cas échéant, en tenant compte des limites fixées pour le calcul des cotisations de sécurité sociale. On évitera ainsi, poursuit le même exposé des motifs, qu'un Fonds puisse imposer à l'Office national un système s'écartant de celui pratiqué pour les cotisations de sécurité sociale.

Il y a lieu de se demander si cette disposition est bien nécessaire. En effet, aux termes de l'article 9 de la loi du 7 janvier 1958, dont la modification est également prévue par le susdit projet de loi déposé le 27 septembre 1966 à la Chambre, les statuts d'un Fonds de sécurité d'existence ne peuvent charger l'Office national de sécurité sociale de la perception et du recouvrement des cotisations que lorsque celui-ci y consent. Or, l'Office pourrait notamment subordonner son intervention à la condition qu'on ne s'écarte pas des limites applicables aux cotisations de sécurité sociale.

En cas de maintien de la disposition, il y a lieu de se demander si elle n'entraînera pas une limitation de la compétence des commissions paritaires quant à la fixation des statuts des Fonds de sécurité d'exis-

met de l'inning en de terugvordering van de bij deze besluitwetten bepaalde bijdragen, bijdrageopslagen en nalatigheidsinteressen belastingen. Wanneer Hij van deze mogelijkheid gebruik maakt, bepaalt de Koning de technische en administratieve voorwaarden waarin de Rijksdienst voor maatschappelijke zekerheid de hem toevertrouwde opdracht vervult; deze voorwaarden mogen alsdan van de bepalingen dezer besluitwetten afwijken, behalve ten aanzien van de bijdragevoeten, als van de berekeningsgrondslag dezer. »

De huidige tekst van artikel 1 van de besluitwet van 28 december 1944 is de volgende :

« Artikel 1. — Bij het Ministerie van Arbeid en Sociale Voorzorg wordt een Rijksdienst voor maatschappelijke zekerheid opgericht, bestemd om de opbrengst der bij artikel 2 aan de werkgevers en de arbeiders opgelegde bijdragen te innen en te verdelen ten einde :

1° de uit de vigerende wetten voortvloeiende ouderdomspensioenen voor de arbeiders, in het algemeen, en voor de bedienden op een behoorlijk minimumpeil te brengen;

2° in samenwerking met de landsbonden van erkende mutualiteitsverenigingen over te gaan tot de oprichting van een stelsel van verplichte verzekering tegen ziekte en invaliditeit;

3° bij te dragen tot het invoeren van een stelsel dat tot voorwerp heeft de plaatsing en de beroepsscholing van de onvrijwillig werklozen in te richten en te bevorderen alsook om de verkrijging van werklozenvergoeding te verzekeren;

4° het stelsel van de kinderbijslag, krachtens de geordende wetgeving ter zake toegekend aan de loonarbeiders te verbeteren;

5° de uitbetaling van de lonen voor de jaarlijkse vakantie te verzekeren ».

De §§ 2 en 3 van het nieuw artikel 1 betreffen de mogelijkheid om de Rijksdienst voor maatschappelijke zekerheid met andere taken dan de inning van de bijdragen voor sociale zekerheid, bedoeld in de besluitwet van 28 december 1944, te belastingen.

Paragraaf 2 heeft betrekking op de taak welke de Rijksdienst op zich kan nemen in het raam van de wet van 7 januari 1958 betreffende de Fondsen voor bestaanszekerheid. Deze paragraaf brengt onrechtstreeks wijzigingen aan in de regelen vervat in genoemde wet van 7 januari 1958. Voorzeker is een verwijzing naar de taak van de Rijksdienst ter zake van de Fondsen voor bestaanszekerheid op haar plaats bij de beschrijving van de opdracht van deze instelling, maar de regelen welke door de paritaire comités in acht moeten worden genomen, horen thuis in de wet van 7 januari 1958 die de organieke wet van de Fondsen voor bestaanszekerheid is.

In dit verband moet worden aangestipt dat op 27 september 1966 bij de Kamer een wetsontwerp tot wijziging van de genoemde wet van 7 januari 1958 is ingediend door de Minister van Tewerkstelling en Arbeid. Volgens artikel 2 van dit wetsontwerp, dat artikel 7 van die wet wil wijzigen, zullen de wettelijke en reglementaire voorschriften betreffende de inning en de invordering van de bijdragen voor sociale zekerheid, waaronder inzonderheid de regels betreffende de bijdrageopslag en de verwijlinteressen, van toepassing zijn op de bijdragen welke ten voordele van het Fonds voor bestaanszekerheid moeten worden geïnd of ingevorderd wanneer de statuten van het Fonds bepalen dat laatstbedoelde bijdragen worden geïnd of ingevorderd door een van de instellingen belast met de inning van de bijdragen voor sociale zekerheid. De memorie van toelichting verwijst niet naar dit wetsontwerp en gaat dus uit van de thans bestaande tekst van artikel 7 van de wet van 7 januari 1958. Voor een deel zullen de wijzigingen welke in § 2 van het onderhavige voorontwerp van wet zijn neergelegd, reeds ingevoerd zijn zodra bedoeld wetsontwerp van 27 september 1966 wet zal worden.

Het voorontwerp van wet wil evenwel verder gaan in de gelijkstelling van de regelen inzake fondsen voor bestaanszekerheid. Volgens het voorontwerp zal de wijze van berekening van de bijdragen voor de fondsen voor bestaanszekerheid dezelfde moeten zijn als die van de bijdragen voor sociale zekerheid. Dit betekent volgens de memorie van toelichting dat de bijdragen voor bestaanszekerheid moeten worden vastgesteld op een percentage van het uitbetaalde loon en eventueel met inachtneming van de ene of andere voor de berekening van de bijdragen voor sociale zekerheid bestaande grenzen. Hiermede wordt voorkomen, zegt dezelfde memorie van toelichting, dat een fonds aan de Rijksdienst een regeling zou opleggen die zou afwijken van diegene welke voor de bijdragen voor sociale zekerheid geldt.

Men kan de vraag stellen of deze bepaling wel nodig is, aangezien de statuten van een fonds voor bestaanszekerheid volgens artikel 9 van de wet van 7 januari 1958, hetwelk eveneens wordt gewijzigd door het reeds genoemd op 27 september 1966 bij de Kamer ingediend wetsontwerp, de Rijksdienst voor maatschappelijke zekerheid alleen dan met de inning en de invordering van de bijdragen kunnen belastingen wanneer de Rijksdienst daarmede instemt. Nu zou de Rijksdienst onder meer als voorwaarde voor zijn optreden kunnen stellen dat niet wordt afgeweken van de voor bijdragen voor sociale zekerheid toepasselijke loongrenzen.

Wordt de bepaling behouden, dan rijst de vraag of zij niet tot gevolg zal hebben de bevoegdheid van de paritaire comités bij het vaststellen van de statuten van de fondsen voor bestaanszekerheid te beknotten.

tence. Cette question devient notamment importante si un plafond déterminé est modifié ou supprimé pour des raisons qui relèvent de la sécurité sociale. Or, il n'entre nullement dans l'intention du Gouvernement de limiter la compétence des commissions paritaires et il appartiendra donc à celles-ci de modifier le montant de la cotisation au profit du Fonds dans le respect de la disposition en cause.

Le § 3 du nouvel article 1er autorise le Roi à charger l'Office national de sécurité sociale d'effectuer la perception et le recouvrement des cotisations de sécurité sociale visées à l'arrêté-loi du 10 janvier 1945 relatif aux ouvriers mineurs et à l'arrêté-loi du 7 février 1945 relatif aux marins de la marine marchande.

Sans doute serait-il suffisant de prévoir cette faculté dans la loi organique de l'Office national, pourvu que les règles qui conditionnent l'exercice de cette faculté et qui permettent de déroger à ces arrêtés-lois, soient insérées dans les arrêtés-lois mêmes, où elles trouvent leur place.

Ni l'article 1er nouveau, ni l'exposé des motifs ne font état de la mission dont l'Office national peut être chargé en vertu de l'article 59 de la loi du 24 décembre 1963 relative aux maladies professionnelles. Selon le fonctionnaire délégué, il n'entre pas dans l'intention du Gouvernement de toucher à cette matière. Dans le texte proposé ci-après, cette faculté est expressément prévue (article 6, 3°).

Article 2.

L'article 2 de l'avant-projet porte :

« Article 2. — L'article 2 du même arrêté-loi, modifié par la loi du 14 juillet 1961, est remplacé par la disposition suivante :

« Article 2. — § 1. — Le présent arrêté-loi est applicable à tous les travailleurs et employeurs liés par un contrat de louage de travail.

Pour l'application du présent arrêté-loi sont assimilés :

1° à ces travailleurs :

- a) les apprentis;
- b) les personnes auxquelles le Roi étend cette application en exécution du § 2, 1°;

2° à ces employeurs :

- a) les personnes qui occupent au travail les apprentis;
- b) les personnes désignées par le Roi en exécution du § 2, 1°.

Sont exclues de l'application du présent arrêté-loi, les personnes auxquelles s'applique le régime de sécurité sociale des ouvriers mineurs et assimilés ou celui des marins de la marine marchande.

§ 2. — Le Roi peut, par arrêté délibéré en Conseil des Ministres et après avis du Conseil national du travail :

1° étendre, dans les conditions qu'il détermine, l'application du présent arrêté-loi aux personnes qui, sans être liées par un contrat de louage de travail, fournissent contre rémunération des prestations de travail sous l'autorité d'une autre personne ou qui exercent une activité dans des conditions similaires à celles de ces personnes; dans ces cas, le Roi désigne la personne qui est considérée comme employeur;

2° limiter pour certaines catégories de travailleurs qu'il détermine, l'application du présent arrêté-loi à un ou plusieurs des régimes énumérés à l'article 1er;

3° prévoir pour certaines catégories de travailleurs qu'il détermine, des modalités spéciales d'application dérogeant à certaines des dispositions du présent arrêté-loi;

4° soustraire, dans les conditions qu'il détermine, à l'application du présent arrêté-loi des catégories de travailleurs occupés à un travail qui constitue dans leur chef un emploi accessoire ou qui est essentiellement de courte durée ainsi que les employeurs du chef de l'occupation de ces travailleurs.

§ 3. — Sous réserve de l'application des conventions internationales de sécurité sociale et de l'article 13, alinéa 2, de la loi du 17 juillet 1963 relative à la sécurité sociale d'outre-mer, le présent arrêté-loi s'applique lorsque les travailleurs sont au service d'un employeur établi en Belgique ou sont attachés à un siège d'exploitation établi en Belgique et qu'ils sont occupés soit en Belgique, soit à l'étranger, tout en étant domiciliés en Belgique.

§ 4. — Les employeurs ne peuvent, en vue d'écarter l'application du présent arrêté-loi, se prévaloir de la nullité du contrat conclu avec le travailleur.

Hierbij wordt voornamelijk gedacht aan de mogelijkheid dat een bepaalde loongrens om redenen die verband houden met de sociale zekerheid, wordt gewijzigd of afgeschaft. De Regering bedoelt echter niet de bevoegdheid van het paritair comité hierin te beperken en het zal dus zaak zijn van het paritair comité, het bedrag van de bijdrage voor het Fonds zo te wijzigen dat geen afbreuk wordt gedaan aan de hier bedoelde bepaling.

Paragraaf 3 van het nieuwe artikel 1 laat aan de Koning toe, de Rijksdienst voor maatschappelijke zekerheid te belasten met de inning en invordering van de bijdragen voor sociale zekerheid bedoeld in de besluitwet van 10 januari 1945 die betrekking heeft op de mijnwerkers en in de besluitwet van 7 februari 1945 die betrekking heeft op de zeelieden.

Het ware wellicht meer aangewezen, alleen van die mogelijkheid gewag te maken in de organieke regeling van de Rijksdienst, terwijl de regelen volgens welke dit kan gebeuren en waarbij afwijkingen van deze besluitwetten in uitzicht worden gesteld, opgenomen worden in de besluitwetten zelf, waar zij normaal thuishoren.

Het nieuwe artikel 1, noch de memorie van toelichting, vermelden de bevoegdheid welke de Rijksdienst aan artikel 59 van de wet van 24 december 1963 inzake beroepsziekten kan ontleenen. Het is volgens de gemachtigde ambtenaar evenwel niet de bedoeling van de Regering hieraan te raken. In de voorgestelde tekst wordt deze mogelijkheid uitdrukkelijk vermeld (artikel 6, 3°).

Artikel 2.

Artikel 2 van het voorontwerp van wet luidt als volgt :

« Artikel 2. — Artikel 2 van dezelfde besluitwet, gewijzigd bij de wet van 14 juli 1961, wordt vervangen door de volgende bepaling :

« Artikel 2. — § 1. — Deze besluitwet is van toepassing op alle werknemers en werkgevers die door een arbeidsovereenkomst zijn verbonden.

Zijn voor de toepassing van deze besluitwet gelijkgesteld :

1° met deze werknemers :

- a) de leerjongens;
- b) de personen op wie de Koning deze toepassing in uitvoering van § 2, 1°, verruimt;

2° met deze werkgevers :

- a) de personen die leerlingen tewerkstellen;
- b) de personen die door de Koning zijn aangewezen bij toepassing van § 2, 1°.

Zijn van de toepassing van deze besluitwet uitgesloten de personen die vallen onder de sociale zekerheidsregeling der mijnwerkers en ermee gelijkgestelden of onder deze van de zeelieden ter koopvaardij.

§ 2. — De Koning kan, bij in Ministerraad overlegd besluit, en na het advies van de Nationale Arbeidsraad te hebben ingewonnen :

1° in de voorwaarden die Hij bepaalt, de toepassing van deze besluitwet uitbreiden tot de personen die, zonder door een arbeidsovereenkomst te zijn verbonden, tegen loon, arbeidsprestaties onder het gezag van een ander persoon verrichten of die een arbeid verrichten in gelijkaardige voorwaarden als degenen dezer personen; alsdan, wijst de Koning de persoon aan die als werkgever is te beschouwen;

2° voor zekere categorieën werknemers die Hij vaststelt, de toepassing van deze besluitwet tot één of meer van de bij artikel 1 opgesomde regelingen beperken;

3° voor zekere categorieën werknemers die Hij vaststelt, de bijzondere toepassingsmodaliteiten vastleggen, waarbij van zekere bepalingen van deze besluitwet wordt afgeweken;

4° in de voorwaarden die Hij vaststelt, de categorieën van werknemers, tewerkgesteld aan een arbeid die in hun hoofde een bijkomstige betrekking is of die wezenlijk van korte duur is, evenals de werkgevers uit hoofde van de tewerkstelling van die werknemers, aan de toepassing van deze besluitwet onttrekken.

§ 3. — Onder voorbehoud van de toepassing van de internationale overeenkomsten en van artikel 13, tweede lid, van de wet van 17 juli 1963 betreffende de overzeese sociale zekerheid, is deze besluitwet van toepassing wanneer de werknemers in dienst zijn van een in België gevestigde werkgever of verbonden zijn aan een in België gevestigde exploitatiezetel en zij tewerkgesteld zijn, hetzij in België, hetzij in het buitenland, maar woonachtig zijn in België.

§ 4. — De werkgevers mogen zich niet op de nietigheid van de met de werknemer gesloten overeenkomst beroepen, voor de niet toepassing van deze besluitwet.

Ce texte se substituerait à l'actuel article 2 de l'arrêté-loi du 28 décembre 1944, tel qu'il a été arrêté par la loi du 14 juillet 1961, et à l'article 2bis, inséré dans l'arrêté-loi par la loi du 15 avril 1965.

Avec d'autres dispositions légales encore, tels la loi du 20 mai 1949 ou l'article 15 de la loi du 28 avril 1958, ces deux dispositions régissent le champ d'application de la sécurité sociale, plus particulièrement en ce qui concerne l'obligation d'y cotiser. S'ajoutent à cela les nombreuses dispositions qui ont été prises en exécution des dispositions précitées.

D'autres indications quant au champ d'application de la sécurité sociale se trouvent dispersées à travers les dispositions qui, dans les législations relatives aux divers secteurs de la sécurité sociale, fixent le champ d'application de chacun d'eux et même indirectement définissent celui de la sécurité sociale.

Le Gouvernement entend essentiellement modifier les règles contenues dans les articles 2 et 2bis de l'arrêté-loi, les autres dispositions citées restent inchangées.

L'exacte portée de l'article 2 de l'avant-projet apparaît déjà à la seule comparaison des articles 2 et 2bis de l'arrêté-loi du 28 décembre 1944 au texte de l'avant-projet. Le rapprochement n'est toutefois pas toujours aisé, l'économie des deux régimes en cause étant assez divergente; il faudra donc envisager séparément et successivement la situation à l'intérieur de chaque catégorie importante.

I. — En ce qui concerne l'application de la sécurité sociale aux travailleurs, il y a lieu d'observer que l'avant-projet part du principe que la sécurité sociale s'appliquera à tous les travailleurs. Ce même principe est à la base du régime existant, sous réserve cependant que l'actuel § 3 de l'article 2 de l'arrêté-loi ne rend la sécurité sociale applicable aux contrats de louage de travail qui y sont mentionnés qu'après que le Roi aura pris un arrêté à cette fin, en sorte qu'à défaut d'arrêté royal certaines personnes qui y sont visées ne sont pas encore assujetties à la sécurité sociale. L'avant-projet met le principe intégralement en œuvre, même s'il habilite le Roi à limiter, pour les catégories de travailleurs qu'il indique, l'application de la sécurité sociale à un ou à plusieurs de ces secteurs, et même à exclure l'application à l'égard de catégories de travailleurs expressément visées dans l'avant-projet. Il résulte de ce qui précède que, sauf éventuellement dans cette dernière hypothèse, l'existence d'un contrat de louage de travail doit entraîner l'application de la sécurité sociale ou, à tout le moins, en cas d'intervention du Roi, l'application à un secteur au moins de la sécurité sociale. La question de savoir s'il y a ou non contrat de louage de travail sera donc plus importante encore à l'avenir. Elle le sera aussi pour déterminer le fondement légal de l'intervention royale.

Dans la formulation de ce principe, le texte français utilise à bon escient la notion de « contrat de louage de travail » au lieu de « contrat de louage de services ». Ce faisant, l'avant-projet s'inspire de l'exemple de l'article 1er de la loi du 21 mai 1955 ainsi que de nombreuses lois récentes, notamment la loi du 6 juillet 1964 sur le repos dominical et la loi du 15 juillet 1964 sur la durée du travail dans les secteurs publics et privés de l'économie nationale. Cette modification dans les termes n'entraîne cependant aucune extension du champ d'application.

Ainsi qu'il a été exposé, le champ d'application de la sécurité sociale n'est pas délimité exclusivement par l'arrêté-loi du 28 décembre 1944, mais aussi, fût-ce indirectement, par les législations relatives aux secteurs de la sécurité sociale. C'est ainsi, par exemple, que l'article 2 des lois relatives aux vacances annuelles des travailleurs salariés, coordonnées par l'arrêté royal du 9 mars 1951, tel qu'il a été modifié par la loi du 28 mars 1964, dispose que ces lois ne sont pas applicables aux travailleurs qui s'y trouvent énumérés. L'article 2 ajoute toutefois que le Roi peut modifier cet état de choses. Cette délégation de pouvoirs est donc parallèle aux pouvoirs que le Roi pourra puiser dans le présent avant-projet. Se pose le problème des formalités auxquelles le Roi devra se conformer en prenant une mesure qu'il est habilité à décréter sur la base de l'une ou de l'autre desdites dispositions. Se pose corrélativement la question de savoir si le Roi est aussi compétent pour modifier éventuellement des dispositions légales en vue de les adapter à la situation nouvelle ou d'éviter les contradictions dans la législation. Il faut de plus se demander si l'article 2 précité des lois coordonnées sera encore applicable en soi ou si le Roi aura préalablement dû le décréter par la voie d'un arrêté à prendre sur la base des pouvoirs que l'avant-projet entend Lui conférer.

II. — En ce qui concerne l'application de la sécurité sociale aux apprentis, l'on constatera que l'exposé des motifs est muet sur le type particulier des contrats d'apprentissage qui sont conclus dans les conditions prévues par les règlements relatifs à la formation et au perfectionnement professionnels dans les métiers et les négoce, catégorie, à laquelle l'actuel article 2 de l'arrêté-loi réserve un sort spécial en son § 4. Le rapprochement de ce texte et de celui de l'avant-projet ne

Deze tekst komt in de plaats van het huidige artikel 2 van de besluitwet van 28 december 1944, zoals vastgesteld bij de wet van 14 juli 1961, en van artikel 2bis, in de besluitwet ingevoegd bij de wet van 15 april 1965.

Deze twee bepalingen regelen, samen met andere wetsbepalingen zoals bijvoorbeeld de wet van 20 mei 1949 of artikel 15 van de wet van 28 april 1958, het toepassingsgebied van de sociale zekerheid meer bepaald wat betreft de verplichting tot het betalen van bijdragen voor sociale zekerheid. Daarbij komen nog de talrijke voorzieningen die ter uitvoering van de zoëven genoemde bepalingen werden genomen.

Aanwijzingen betreffende het toepassingsgebied van de sociale zekerheid worden ook wel eens gevonden in de voorschriften die in de wetgeving inzake de afzonderlijke sectoren van de sociale zekerheid het toepassingsgebied ervan en indirect dat van de sociale zekerheid bepalen.

De bedoeling van de Regering is voornamelijk gericht op het wijzigen van de regels vervat in de artikelen 2 en 2bis van de besluitwet, zodat de overige genoemde voorzieningen verder ongewijzigd zullen gelden.

Om de juiste strekking van artikel 2 van het voorontwerp te begrijpen, kan men er dan ook mee volstaan, de huidige artikelen 2 en 2bis van de besluitwet van 28 december 1944 met de tekst van het voorontwerp te vergelijken. Zodanige vergelijking is evenwel niet zo gemakkelijk omdat de beide regelingen nogal sterk verschillen in opzet. Daarom is het aangewezen de toestand van iedere belangrijke categorie achtereenvolgens afzonderlijk te bespreken.

I. — Wat betreft de toepassing van de sociale zekerheid op werknemers kan worden opgemerkt dat het voorontwerp uitgaat van het beginsel dat de sociale zekerheid toepasselijk zal zijn op alle werknemers. Dit beginsel ligt ook ten grondslag aan het bestaande stelsel, maar met dien verstande dat de huidige § 3 van artikel 2 van de besluitwet de sociale zekerheid ten aanzien van de aldaar genoemde arbeidsovereenkomsten eerst toepasselijk zal maken nadat de Koning daartoe een besluit zal hebben uitgevaardigd, zodat sommige van de aldaar bedoelde personen ingevolge de ontstentenis van een koninklijk besluit nog niet aan de sociale zekerheid zijn onderworpen. In het voorontwerp wordt het beginsel integraal aanvaard, ook al krijgt de Koning onder meer de bevoegdheid om voor de door hem aangewezen categorieën van werknemers de toepassing van de sociale zekerheid tot een of meer van haar sectoren te beperken of zelfs ten aanzien van in het voorontwerp uitdrukkelijk aangewezen categorieën van werknemers deze toepassing uit te sluiten. Uit dit alles blijkt dat behalve eventueel in dit laatste geval, het bestaan van een arbeidsovereenkomst moet leiden tot toepassing van de sociale zekerheid of althans, bij eventueel optreden van de Koning, tot toepassing van ten minste één sector der sociale zekerheid. De vraag of er al dan niet een arbeidsovereenkomst aanwezig is, zal dus nog meer dan voorheen van belang zijn. Die vraag zal eveneens van belang zijn om de rechtsgrond voor 's Konings optreden te bepalen.

Bij het formuleren van dit beginsel wordt in de Franse tekst terecht het begrip « contrat de louage de travail » in de plaats van de thans gebruikte uitdrukking « contrat de louage de services » gebruikt. Hiermede volgt het voorontwerp het spoor van artikel 1 van de wet van 21 mei 1955 alsook van tal van recente wetten, zoals de wet van 6 juli 1964 op de zondagsrust en de wet van 15 juli 1964 betreffende de arbeidsduur in de openbare en particuliere sectoren van 's lands bedrijfsleven. Deze wijziging in de formulering brengt evenwel geen enkele verruiming van het toepassingsgebied mede.

Zoals gezegd, wordt het toepassingsgebied van de sociale zekerheid niet alleen bepaald door de besluitwet van 28 december 1944 maar ook, zij het indirect, door de wetgeving betreffende de sectoren van de sociale zekerheid. Aldus bepaalt bijvoorbeeld artikel 2 van de bij koninklijk besluit van 9 maart 1951 gecoördineerde wetten betreffende het jaarlijks verlof, zoals gewijzigd bij de wet van 28 maart 1964, dat deze wetten niet toepasselijk zijn op de aldaar genoemde werknemers. Dit artikel 2 voegt er evenwel aan toe, dat de Koning dit kan wijzigen. Een dergelijke bevoegdheidsopdracht loopt dus samen met de bevoegdheden welke de Koning aan het onderhavige voorontwerp zal kunnen ontleenen. Hier rijst het probleem van de vormen welke de Koning in acht zal moeten nemen wanneer hij een maatregel neemt die hij op grond van ieder van de hier bedoelde bepalingen kan uitvaardigen. Daaruit volgt de vraag of de Koning ook de bevoegdheid heeft eventueel wetsbepalingen zelf te wijzigen, om ze aan de nieuwe toestand te kunnen aanpassen en ten einde tegenstrijdigheid in de wetgeving te voorkomen. Daarenboven is er de vraag of genoemd artikel 2 van de gecoördineerde wetten nog toepasselijk zal zijn op zich zelf, dan wel of de Koning dat eerst zal hebben moeten bevestigen door een besluit genomen op grond van de bevoegdheid welke het voorontwerp hem verleent.

II. — Wat betreft de toepassing van de sociale zekerheid op leerlingen kan worden opgemerkt dat in de memorie van toelichting niets gezegd wordt over de bijzondere soort van leerovereenkomsten gesloten onder de voorwaarden bepaald in de reglementen betreffende de beroepsopleiding en de beroepsvorming in de ambachten en neringen waarvan het huidige artikel 2 van de besluitwet in § 4 een afzonderlijke categorie maakt. Bij vergelijking tussen deze tekst en het voorontwerp

révèle pas nettement si les apprentis de ce type seront assujettis à la sécurité sociale. D'autre part, l'alinéa 2 de l'actuel § 4 de l'article 2 de l'arrêté-loi autorise le Roi à soustraire les apprentis à la sécurité sociale. L'avant-projet ne l'y autorise plus, l'exclusion de l'application de la sécurité sociale dans son ensemble n'étant plus possible que dans le cas prévu au § 2, 4°. Il est vrai qu'en vertu du § 2, 2° le Roi peut limiter l'application de la sécurité sociale à un ou plusieurs de ces secteurs et qu'en vertu du § 2, 3°. Il peut déterminer des modalités spéciales d'application.

Une troisième différence par rapport au régime existant, et qu'il convenait de relever, est la suivante : les apprentis ressortissant à la formation et au perfectionnement professionnels dans les métiers et négoce ne sont, selon le texte existant, assujettis à la sécurité sociale qu'après qu'un arrêté royal l'aura décrété. S'ils sont visés par l'avant-projet, leur assujettissement résultera désormais de la loi, le Roi ne pouvant plus qu'en limiter l'application ou en fixer les modalités.

III. — En ce qui concerne le personnel des établissements d'enseignement, l'avant-projet ne comporte aucune disposition légale, à la différence de l'actuel article 2 de l'arrêté-loi qui dispose en son § 5 : « Le présent arrêté-loi est aussi applicable, dans les conditions et suivant les modalités fixées par le Roi, aux établissements d'enseignement gardien, primaire, moyen, normal, technique et artistique officiels ou libres ainsi qu'aux membres laïques du personnel enseignant ou administratif que ces établissements occupent ». Dans l'avant-projet ce personnel est donc rangé, soit parmi les travailleurs, soit parmi les non-travailleurs auxquels le Roi peut rendre la sécurité sociale applicable. Le texte existant s'emploie uniquement à résoudre le problème de la sécurité sociale, sans se préoccuper du problème délicat de savoir si, en l'espèce, il y a ou non contrat de louage de travail. Si l'on entend éluder le problème également pour l'avenir, il serait sans doute indiqué de conserver la solution qui prévaut actuellement. Toute autre solution risque, en effet, d'actualiser le problème au cas où le Roi n'aurait pas réglé en temps voulu l'application de la sécurité sociale à ces personnes.

IV. — En ce qui concerne les personnes visées à l'article 2bis de l'arrêté-loi du 28 décembre 1944, y inséré par la loi du 15 avril 1965, l'on constatera qu'en raison de l'abrogation de cette disposition, leur assujettissement à la sécurité sociale ne découlera plus d'une disposition légale mais sera subordonné à une intervention du Roi en vertu du texte nouveau du 1, 1°, de l'article 2, qui habilite le Roi à étendre, dans les conditions qu'il détermine, l'application de la sécurité sociale aux personnes qui, sans être liées par un contrat de louage de travail, fournissent contre rémunération des prestations de travail sous l'autorité d'une autre personne ou qui exercent une activité dans des conditions similaires à celles de ces personnes.

V. — Ce texte nouveau du § 2, 1°, de l'article 2, qui entend ouvrir la voie à une extension de la sécurité sociale aux non-travailleurs, constitue une innovation très importante que l'avant-projet entend introduire dans le régime de la sécurité sociale. Selon l'exposé des motifs l'intention est de permettre l'application de la sécurité sociale non seulement au personnel des services publics doté d'un régime statutaire, mais encore et surtout aux personnes qui, d'un point de vue social et économique, se trouvent dans une situation analogue à celle des travailleurs.

a) L'élargissement de la sécurité sociale à ces personnes, même s'il demeurerait limité à un seul secteur, aura pour effet que ces personnes au même titre que celles que le Roi aura désignées comme étant leur employeur, seront tenues de payer des cotisations de sécurité sociale correspondant au secteur ou aux secteurs dans lesquels l'assujettissement aurait été décrété. En effet, comme il a été dit, le régime de sécurité sociale, tel qu'il a été réglé par l'arrêté-loi du 28 décembre 1944, comporte essentiellement l'obligation de cotiser aux divers secteurs de la sécurité sociale, les droits que les travailleurs ou les personnes qui leur sont assimilées tirent de ces cotisations étant réglés par les législations relatives à ces secteurs. Ces dernières législations étant principalement sinon exclusivement conçues dans le dessein de régler le cas des travailleurs, la question se pose de savoir si le Roi ne doit pas être habilité à prendre les mesures qui permettraient à ceux qu'il incorpore dans la sécurité sociale comme non-travailleurs, d'exercer effectivement des droits aux prestations corrélatives. L'article 14 de l'avant-projet dispose d'ailleurs que lorsque le Roi fait usage d'une des facultés d'extension de la sécurité sociale, il étend par le même arrêté le champ d'application de ceux des régimes de sécurité sociale dont il entend faire bénéficier les nouveaux assujettis ». Comme l'avant-projet prévoit que le Roi procédera à cette double opération « par le même arrêté, il conviendrait de réunir les deux points en un seul texte.

is het niet duidelijk of de personen die door een zoëven bedoelde leerovereenkomst zijn verbonden, onder de toepassing van de sociale zekerheid moeten vallen. Anderzijds geeft het tweede lid van de huidige § 4 van artikel 2 van de besluitwet aan de Koning de bevoegdheid om leerlingen aan de sociale zekerheid te onttrekken. Deze laatste bevoegdheid bezit de Koning niet meer in het voorontwerp, aangezien de Koning alleen in het in § 2, 4°, bedoelde geval de toepassing van de sociale zekerheid in haar geheel kan uitsluiten. Weliswaar kan de Koning op grond van § 2, 2°, de toepassing van de sociale zekerheid tot een of meer sectoren van de sociale zekerheid beperken en op grond van § 2, 3°, bijzondere regelen van toepassing voorschrijven.

Een derde verschil met de huidige regelen is, dat de leerlingen van de beroepsopleiding en beroepsvorming in de ambachten en meringen volgens de huidige tekst eerst onder de toepassing van de sociale zekerheid zouden vallen als de Koning daartoe een besluit uitvaardigt. Zijn deze personen in het voorontwerp bedoeld, dan zal voortaan hun onderwerping aan de sociale zekerheid rechtstreeks uit de wet volgen en zal de Koning enkel de toepassing ervan kunnen beperken of nader regelen. Ook dit verschil mocht wel even worden belicht.

III. — Wat betreft het personeel van onderwijsinrichtingen bevat het voorontwerp geen enkele bijzondere bepaling, in tegenstelling dan met het huidige artikel 2 van de besluitwet, dat in § 5 zegt : « Onderhavige besluitwet is ook toepasselijk, binnen de voorwaarden en volgens de modaliteiten vastgesteld door de Koning, op de officiële en vrije instellingen voor kleuter-, lager-, middelbaar-, normaal-, technisch- en kunstonderwijs, evenals op de leken, leden van het onderwijsend of bestuurlijk personeel in dienst van die instellingen ». In het voorontwerp wordt het hier bedoelde personeel dus ofwel tot de werknemers gerekend, ofwel tot de niet-werknemers op wie de Koning de sociale zekerheid toepasselijk kan verklaren. De bestaande tekst tracht alleen het vraagstuk van de sociale zekerheid op te lossen, zonder zich in te laten met het netelig probleem of hier al dan niet een arbeidsovereenkomst aanwezig is. Wil men dit probleem ook voor de toekomst uit de weg gaan, dan ware het wellicht aangewezen de thans geldende oplossing te behouden. Iedere andere oplossing houdt immers het gevaar in dat dit probleem actueel zou worden ingeval de Koning niet zelf tijdig de toepassing van de sociale zekerheid wat deze personen betreft, mocht hebben geregeld.

IV. — Wat betreft de personen bedoeld in het bij de wet van 15 april 1965 ingevoegde artikel 2bis van de besluitwet van 28 december 1944, kan worden vastgesteld dat hun onderwerping aan de sociale zekerheid ingevolge de opheffing van die bepaling niet langer uit een wetsbepaling zelf zal volgen maar dat zij afhankelijk wordt van een optreden van de Koning op grond van de nieuwe tekst van § 2, 1°, van artikel 2, welke de Koning bevoegd verklaart om in de voorwaarden die hij bepaalt, de toepassing van de sociale zekerheid uit te breiden tot personen die, zonder door een arbeidsovereenkomst te zijn verbonden, tegen loon arbeidsprestaties onder het gezag van een ander persoon verrichten of die een arbeid verrichten in gelijkaardige voorwaarden als degene dezer personen.

V. — Deze nieuwe tekst van § 2, 1°, van artikel 2, die de weg wil openen voor een verdere verruiming van de sociale zekerheid tot niet-werknemers, is een zeer belangrijke nieuwigheid welke het voorontwerp in de regeling betreffende de sociale zekerheid wil invoeren. Hierbij wordt blijkens de memorie van toelichting gedacht, de mogelijkheid te bieden de sociale zekerheid toepasselijk te verklaren niet alleen op het overheidsperoneel dat in een statutaire toestand verkeert maar ook en vooral op personen die, sociaal-economisch beschouwd, zich in een soortgelijke toestand als de werknemers bevinden.

a) De verruiming van de sociale zekerheid tot deze personen zal, ook wanneer zij tot slechts één sector beperkt mocht zijn, tot gevolg hebben dat deze personen alsook degenen die de Koning als hun werkgever zal hebben aangewezen, de verplichting zullen hebben de bijdragen voor sociale zekerheid die overeenstemmen met de toepasselijk verklaarde sector of sectoren, te betalen. De regeling inzake sociale zekerheid, zoals zij in de besluitwet van 28 december 1944 is neergelegd, betreft immers, zoals reeds aangestipt, in hoofdzaak de verplichting tot het betalen van de bijdragen voor de verschillende sectoren van de sociale zekerheid, terwijl de rechten welke de werknemers of de daarmede gelijkgestelde personen aan die bijdragen kunnen ontleen, geregeld worden in de wetgevingen betreffende die sectoren. Daar deze laatste wetgevingen voornamelijk, zo niet uitsluitend opgevat zijn om het geval van werknemers te regelen, rijst het vraagstuk of de Koning niet bevoegd moet worden verklaard om voorzieningen te treffen waardoor het mogelijk wordt dat de personen die als niet-werknemer in de sociale zekerheid worden betrokken, ook werkelijk aanspraken op desbetreffende uitkeringen zouden kunnen verkrijgen. Daarom bepaalt artikel 14 van het voorontwerp dat wanneer de Koning gebruik maakt van de mogelijkheden de sociale zekerheid te verruimen, hij bij hetzelfde besluit het toepassingsgebied uitbreidt van deze van de regelingen voor sociale zekerheid « waarvan hij de nieuwe verzekeringsplichtigen wil laten genieten ». Aangezien de Koning dit blijkens het voorontwerp bij eenzelfde besluit dient te doen, ware het aangewezen beide punten in eenzelfde tekst onder te brengen.

b) La règle contenue dans l'article 2 de l'avant projet en vertu de laquelle le Roi peut étendre le champ d'application de la sécurité sociale aux non-travailleurs doit, aux termes de l'exposé des motifs, permettre d'assujettir à la sécurité sociale « les agents de l'Etat, de provinces, des communes, des établissements publics qui ne sont pas engagés par contrat, mais dont les droits et obligations sont réglés par un statut ». Ce texte le permet effectivement. Encore ne faudrait-il pas en inférer que le personnel des services publics ainsi visé échappe complètement à la sécurité sociale. Rien n'est moins vrai. Dès avant l'arrêté-loi du 28 décembre 1944, le régime des allocations familiales des travailleurs s'appliquait aux agents des services publics régis par un statut. Des lois postérieures, notamment la loi du 20 mai 1949, celle du 28 avril 1958 en son article 15, ont étendu l'application de l'arrêté-loi du 28 décembre 1944 à certains agents sous statut ou ont permis pareille extension par voie d'arrêté royal. Parfois des mesures particulières ont été prises, par exemple, par la loi du 27 juin 1963. D'autres dispositions légales, par exemple l'article 22 de la loi du 9 août 1963, permettent au Roi d'étendre aux agents des services publics, tout ou partie de l'application de l'un ou l'autre secteur de la sécurité sociale. L'avant-projet ne modifie en rien les dispositions légales qui viennent d'être citées. Sur ce point toutefois se pose un problème qui concerne l'exercice par le Roi des multiples attributions qu'il détient en la matière, d'autant plus que cet exercice n'est pas toujours soumis aux mêmes formes. Encore que ce problème ne devra être tranché qu'au moment où le Roi prendra pareils arrêtés, il appartient au législateur de s'exprimer clairement sur les intentions qu'il entend voir réaliser.

c) L'extension de la sécurité sociale aux non-travailleurs doit, selon l'exposé des motifs, profiter en second lieu à ceux qui, sur le plan social et économique, se trouvent dans une situation analogue à celle des travailleurs.

L'avant-projet entend par là armer le Gouvernement pour mettre un terme à certaines pratiques suivies notamment en matière de travail à domicile ou de personnel intérimaire, pratiques qui visent à exclure l'application de la sécurité sociale et qui ont pour effet que les parties intéressées préfèrent au contrat de louage de travail une autre construction juridique pour fixer leurs rapports de droit. C'est là incontestablement abandonner indûment, dans certains cas, le terrain propre du contrat de louage de travail, encore qu'il soit difficile de le prouver vu l'unanimité avec laquelle les partenaires défendent la construction juridique qu'ils ont choisie et les marques extérieures dont ils entourent son exécution. Même si elles ne sont perceptibles que dans certains secteurs marginaux, ces pratiques sont préjudiciables non seulement à la sécurité sociale qu'elles privent de cotisations, mais aussi à l'ensemble des employeurs et des travailleurs en créant une certaine forme de concurrence déloyale.

Or le problème qui vient d'être évoqué n'est envisagé et résolu par l'avant projet que du seul point de vue de la sécurité sociale puisque l'assimilation aux travailleurs n'est prévue que pour la seule application de l'arrêté-loi du 28 décembre 1944. La possibilité de protéger dans une certaine mesure ceux qui travaillent dans les conditions ainsi décrites, se limite dès lors de la sécurité sociale et aux droits qu'ils pourraient éventuellement y faire valoir dans les secteurs auxquels l'application de la sécurité sociale a été étendue. Quant au fonctionnement de ce rapport de droit sur le plan des autres relations, entre parties, l'avant-projet ne le met pas en cause. Il va même jusqu'à le légaliser dans une certaine mesure, à tel point que ceux qui travaillent dans les liens d'un pareil rapport se verront privés de la protection qu'ils devraient normalement trouver dans un régime de contrat de louage de travail. Ne faut-il dès lors pas envisager dans une perspective plus large le problème que posent certaines fictions juridiques à travers lesquelles des travailleurs sont soustraits à l'empire du droit social. Sans doute, serait-ce placer le problème en dehors du cadre restreint qui est celui de l'avant-projet. Mais cette solution plus vaste serait peut-être la seule qui permette à la fois de faire face au risque de démantèlement qui menace le contrat de louage de travail dans certains domaines et d'assurer une protection plus large à ceux qui travaillent, en les reconnaissant, en tous points, comme de véritables salariés. Mais ce serait là quitter le domaine de la sécurité sociale et sortir du cadre de l'avant-projet. Aussi, le Conseil d'Etat s'abstient-il de proposer un texte en ce sens sans pour autant se dissimuler que le problème qui vient d'être posé est extrêmement compliqué et délicat et n'est sans doute pas encore mûr pour faire l'objet de mesures légales.

d) Lorsque le Roi mettra en œuvre la délégation de pouvoirs exposée ci-dessus, il Lui appartiendra aussi, le cas échéant, de décider si ceux qu'il incorpore dans la sécurité sociale doivent être considérés comme employés ou comme travailleurs.

b) De in artikel 2 van het voorontwerp vervatte regel volgens welke de Koning het toepassingsgebied van de sociale zekerheid tot niet-werknemers kan verruimen, moet het volgens de memorie van toelichting mogelijk maken « het Rijks-, provincie- en gemeentepersoneel, alsook het personeel der openbare instellingen, dat niet contractueel verbonden is doch wiens rechten en plichten bij statuut zijn geregeld », aan de regeling voor sociale zekerheid te onderwerpen. Die tekst laat dit inderdaad toe. Toch mag hieruit niet worden afgeleid, dat het hier bedoelde overheidspersoneel thans volledig aan de sociale zekerheid ontsnapt, want niets is minder waar. Reeds vóór de besluitwet van 28 december 1944 was de kinderbijslagregeling voor werknemers op het overheidspersoneel in statutair verband toepasselijk. Latere wetten, zoals onder meer de wet van 20 mei 1949 of artikel 15 van de wet van 28 april 1958, hebben de toepassing van de besluitwet van 28 december 1944 verruimd tot sommige personeelsleden onder statuut of deze verruiming bij koninklijk besluit mogelijk gemaakt. Soms werden bijzondere voorzieningen getroffen, zoals bijvoorbeeld bij de wet van 27 juni 1963. Andere wetsbepalingen, zoals artikel 22 van de wet van 9 augustus 1963, maken het de Koning mogelijk de toepassing van de een of andere sector van de sociale zekerheid, of een deel ervan, tot het overheidspersoneel te verruimen. Het voorontwerp brengt geen enkele wijziging aan de hier zoeven genoemde wetsbepalingen. Hier rijst evenwel een vraagstuk dat betrekking heeft op de uitoefening door de Koning van de menigvuldige bevoegdheden die Hij ter zake bezit, te meer daar die uitoefening niet altijd aan dezelfde vormen onderworpen is. Al is dit een probleem dat eerst zal moeten worden uitgemaakt wanneer de Koning later dergelijke besluiten zal nemen, toch is het zaak van de wetgever hier een duidelijke toestand te scheppen ten einde zijn bedoelingen tot hun recht te laten wedervaren.

c) De mogelijkheid van verruiming van het toepassingsgebied van de sociale zekerheid tot niet-werknemers is volgens de memorie van toelichting in de tweede plaats bedoeld ten voordele van hen die, sociaal-economisch beschouwd, zich in een soortgelijke toestand als de werknemers bevinden.

Hiermede wil het voorontwerp aan de Regering een middel verschaffen om een einde te kunnen maken aan sommige bijvoorbeeld ter zake van huisarbeid of van interimpersoneel gevolgde praktijken die erop gericht zijn de toepassing van de sociale zekerheid uit te sluiten en die erop neerkomen dat de betrokken partijen voor de tussen hen tot stand te brengen rechtsverhouding een andere rechtsfiguur dan de arbeids-overeenkomst kiezen. Ongetwijfeld wordt aldus in sommige gevallen ten onrechte het terrein van de arbeidsovereenkomst verlaten, hetgeen evenwel moeilijk aan te tonen is, gelet op de eensgezindheid waarmede de partners de gekozen rechtsfiguur verdedigen en op de uiterlijke kentekenen waarmede zij de uitvoering ervan omringen. Dergelijke praktijken brengen, ook al zijn zij vooral in sommige randgebieden merkbaar, niet alleen de sociale zekerheid schade toe doordat deze sommige bijdragen moet ontberen, maar ook de gezamenlijke werkgevers en werknemers doordat hier een zekere vorm van oneerlijke concurrentie optreedt.

Het hier opgeroepen vraagstuk wordt door het voorontwerp evenwel enkel van uit het oogpunt van de sociale zekerheid bekeken en opgelost, aangezien de gelijkstelling met werknemers uitsluitend voor de toepassing van de besluitwet van 28 december 1944 in uitzicht wordt gesteld. De mogelijkheid van een zekere bescherming ten voordele van hen die in de hier bedoelde omstandigheden arbeid verrichten, is dan ook beperkt tot de sociale zekerheid en tot de aanspraken die zij eventueel in de toepasselijk verklaarde sectoren ervan kunnen doen gelden. Aan de verdere gelding van de hier bedoelde rechtsverhoudingen wordt op het vlak van de andere betrekkingen tussen partijen door het voorontwerp niet geraakt. Deze rechtsverhouding wordt zelfs in een zekere zin gelegaliseerd, en wel zo dat degenen die op grond van een zodanige rechtsverhouding arbeid verrichten, de bescherming zullen moeten missen van de regeling inzake arbeidsovereenkomst die normaal voor hen zou moeten gelden. Hierdoor rijst de vraag of het hier aan de orde gestelde probleem in verband met sommige juridische ficties waardoor werknemers uit het sociaal recht worden gelicht, niet in een ruimer perspectief moet worden gezien. Wel moet worden toegegeven dat het probleem aldus buiten het beperkt kader van het voorontwerp wordt geplaatst. Maar wellicht zou alleen een ruimere oplossing het gevaar van mogelijke uitholling van de arbeidsovereenkomst in sommige gebieden kunnen tegengaan, terwijl zij bovendien degenen die arbeid verrichten, een veel bredere bescherming zou kunnen geven, door hen in alle opzichten als werkelijke loonarbeider te erkennen. Aangezien hierbij evenwel het domein van de sociale zekerheid wordt verlaten en tevens het kader van het voorontwerp, ziet de Raad van State alleszins af van enig tekstvoorstel in die zin, terwijl hij zich niet verheelt dat het hier opgeroepen vraagstuk bijzonder ingewikkeld en delicaat is en wellicht nog niet rijp is voor wettelijke maatregelen.

d) Wanneer de Koning gebruik zal maken van de hier besproken bevoegdheidsopdracht zal Hij tevens, indien zulks nodig is, moeten beslissen of personen die Hij onder het toepassingsgebied van de sociale zekerheid betreft, als bediende dan wel als arbeider moeten worden beschouwd.

e) L'intervention royale aura aussi pour conséquence que lorsque, par son effet, des personnes antérieurement soumises à l'un ou l'autre régime de sécurité sociale pour travailleurs indépendants passeront à la sécurité sociale des travailleurs, il sera, fût-ce implicitement, mis un terme à l'application de la législation qui les reconnaissait comme indépendants.

Selon l'exposé des motifs, le nouveau texte du § 3 de l'article 2 tend à déterminer le champ d'application territoriale de l'arrêté-loi, comblant ainsi une lacune à laquelle jusqu'à présent, il n'avait été remédié que par voie d'instruction de l'Office national de sécurité sociale.

Une fois de plus, il s'agit avant tout, sinon exclusivement, de l'assujettissement à la sécurité sociale.

On sait que certaines lois relatives aux secteurs particuliers de la sécurité sociale contiennent des dispositions concernant le champ d'application territoriale. On peut citer, à cet égard, l'article 1er des lois relatives aux vacances annuelles coordonnées par arrêté royal du 9 mars 1951, dont le projet s'est apparemment inspiré. D'autre part, les lois relatives à la pension des ouvriers et des employés exigent que les travailleurs soient occupés en Belgique, encore que des dérogations à cette condition puissent être accordées par arrêté royal. C'est dire que l'avant-projet peut également se répercuter, dans ce domaine, sur l'application ultérieure des législations de secteur.

Le texte du nouveau § 3 de l'article 2 appelle les observations suivantes.

La version néerlandaise porte : « Onder voorbehoud van de toepassing van de internationale overeenkomsten » alors que, dans le texte français, cette réserve porte sur les « conventions internationales de sécurité sociale ». Selon le fonctionnaire délégué, le texte vise également les règlements internationaux tels que les règlements de la Commission de la Communauté économique européenne, ainsi que les règlements internationaux sur la navigation rhénane.

Le texte de l'avant-projet n'est pas très clair. On n'aperçoit du reste pas la raison pour laquelle on s'est écarté de la formule employée à l'article 1er des lois coordonnées relatives aux vacances annuelles.

Sous un autre rapport, il y a lieu d'attirer l'attention sur les dispositions de l'alinéa 2 de cet article 1er, aux termes desquelles le Ministre du Travail et de la Prévoyance sociale peut dispenser les employeurs de l'application des lois coordonnées sur les vacances annuelles pour les travailleurs qui sont occupés à l'étranger et qui, en vertu de la législation étrangère, bénéficient d'avantages au moins égaux à ceux prévus par lesdites lois coordonnées. Le projet laisse cet alinéa inchangé. Cette disposition montre, une fois de plus, que le problème du champ d'application de la sécurité sociale, même limité à l'assujettissement à la sécurité sociale, ne peut être abordé sous une optique trop unilatérale et qu'il ne faut pas négliger l'interdépendance entre les législations relatives aux différents secteurs de la sécurité sociale, d'une part, et l'arrêté-loi du 28 décembre 1944 d'autre part. Sur certains points, heureusement d'importance secondaire, des discordances ne sont, dès lors, pas exclues. L'avant-projet qui attribue au Roi de très larges pouvoirs viendra souvent transformer l'aspect juridique que revêt le problème des contrariétés entre le régime de la sécurité sociale et les législations de secteur. La question pourra, en effet, être posée de savoir si le Roi est bien habilité à modifier une disposition légale expresse et, dans l'affirmative, quelle est l'étendue de ce pouvoir et quelles sont les formes dans lesquelles il doit s'exercer.

Le § 4 du nouvel article 2 de l'arrêté-loi a trait à la nullité du contrat existant entre l'employeur et le travailleur, nullité dont, suivant l'avant-projet, l'employeur ne peut se prévaloir.

Cette matière est actuellement réglée par le § 7 de l'article 2 de l'arrêté-loi, tel qu'il a été fixé par la loi du 14 juillet 1961. Ce § 7 est ainsi conçu : « Les employeurs ne peuvent, en vue d'écarter l'application du présent arrêté-loi, se prévaloir de la nullité du contrat de louage de services, notamment lorsque cette nullité provient de la violation, même involontaire dans leur chef, des lois et arrêtés relatifs à la police et à la réglementation du travail. »

Selon l'exposé des motifs, le § 4 du nouvel article 2 reprend la disposition de l'actuel article 2, § 7, tout en ne la limitant plus au seul contrat de louage de travail.

Le Conseil d'Etat rappelle à propos du texte de l'avant-projet l'observation qu'il a faite au sujet d'une disposition similaire dans son avis L.7670/2 du 9 mars 1962 sur le projet de loi qui est devenu la loi du 12 avril 1965 concernant la protection de la rémunération des travailleurs : « Cette disposition est de nature à induire en erreur. Elle permet, en effet, de croire à l'applicabilité du projet dans le cas, par exemple, de nullité du contrat de louage de travail pour une cause illicite. Il est peu probable que le Gouvernement entende apporter des restrictions aux règles de nullité des contrats; sans doute, le but est-il plutôt de disposer, par analogie avec la loi sur les accidents du travail notamment, que le projet restera applicable lorsque la nullité

e) Een ander gevolg van het koninklijk optreden zal zijn dat wanneer Hij personen die voorheen onder een of andere regeling inzake sociale zekerheid voor zelfstandigen vielen, naar de sociale zekerheid voor werknemers overhevelt, hiermee, zij het impliciet, een einde zal komen aan de verdere toepassing van de wetgeving die deze personen als zelfstandigen erkende.

De bedoeling van de nieuwe tekst van § 3 van artikel 2 is volgens de memorie van toelichting de territoriale toepassingsfeer van de besluitwet te bepalen en aldus een leemte aan te vullen, die tot dusver slechts door onderrichtingen van de Rijksdienst voor maatschappelijke zekerheid werd verholpen.

Ook hier wordt in de eerste plaats zo niet uitsluitend het toepassingsgebied van de sociale zekerheid ten aanzien van de bijdrageplicht bedoeld.

Zoals bekend, bevatten sommige wetgevingen betreffende de afzonderlijke sectoren van de sociale zekerheid bepalingen in verband met de territoriale werkingsfeer. In dit verband kan worden verwezen naar artikel 1 van de bij koninklijk besluit van 9 maart 1951 gecoördineerde wetten inzake jaarlijks verlof, dat hier blijkbaar als model heeft gediend. De pensioenwetten voor arbeiders en bedienden stellen a's eis dat de werknemers in België tewerkgesteld moeten zijn, ook al zijn afwijkingen van die eis bij koninklijk besluit uitdrukkelijk toegestaan. Het voorontwerp kan dus ook op dit gebied gevolgen hebben op de verdere toepassing van de sectorwetgevingen.

Bij de tekst van het nieuwe § 3 van artikel 2 kan het volgende worden opgemerkt.

Deze tekst maakt voorbehoud voor « de toepassing van de internationale overeenkomsten ». In de Franse versie geldt dit voorbehoud ten aanzien van « les conventions internationales de sécurité sociale ». Hiermede worden volgens de gemachtigde ambtenaar ook de internationale verordeningen, bijvoorbeeld die van de Europese Economische Gemeenschap-commissie, bedoeld alsook de internationale regelingen voor de Rijnvaart.

De tekst van het voorontwerp is niet zo duidelijk te verstaan. Men ziet overigens niet goed in waarom men afgeweken is van de formulering welke in het reeds vermelde artikel 1 van de gecoördineerde wetten inzake jaarlijks verlof voorkomt.

In een ander verband kan worden gewezen op het bepaalde in het tweede lid van dit artikel 1, volgens hetwelk de Minister van Arbeid en Sociale Voorzorg de werkgevers van de toepassing van de gecoördineerde wetten inzake jaarlijks verlof kan ontslaan wat betreft de arbeiders die in het buitenland worden te werk gesteld en die krachtens de vreemde wetgeving ten minste even grote voordelen genieten als die welke in die wetten zijn bepaald. Het ontwerp laat deze bepaling ongewijzigd voortbestaan. Die bepaling is een voorbeeld te meer, dat het toepassingsgebied van de sociale zekerheid, zelfs beperkt ten aanzien van de verplichting bijdragen voor sociale zekerheid te betalen, niet in een eenzijdige optiek mag worden benaderd en dat de wisselwerking tussen de wetgevingen betreffende de sectoren der sociale zekerheid en de besluitwet van 28 december 1944 niet kan worden uitgeschakeld. Op sommige punten, die weliswaar, en gelukkig maar, eerder van bijkomstige aard zijn, zijn discordanties dan ook niet uitgesloten. Met het voorontwerp dat aan de Koning zeer ruime bevoegdheden verleent, zal het probleem van tegenstrijdigheid tussen sociale zekerheid en sectorwetgeving in tal van gevallen een ander juridisch uitzicht krijgen, aangezien de vraag zal kunnen worden gesteld of de Koning wel de bevoegdheid heeft een uitdrukkelijke wetsbepaling te wijzigen en, zo ja, tot hoever die bevoegdheid reikt en welke vormen bij de uitoefening ervan in acht moeten worden genomen.

Paragraaf 4 van het nieuwe artikel 2 van de besluitwet betreft de nietigheid van de tussen werkgever en werknemer bestaande overeenkomst, welke nietigheid volgens het voorontwerp niet kan worden ingeroepen door de werkgever.

Deze aan gelegenheid is thans geregeld door § 7 van artikel 2 van de besluitwet, zoals vastgesteld bij de wet van 14 juli 1961. Deze § 7 luidt als volgt : « De werkgevers mogen niet, teneinde de toepassing van deze besluitwet af te wenden, zich beroepen op de nietigheid van de arbeidsovereenkomst, wanneer namelijk die nietigheid voortvloeit uit de, zelfs bij hen onvrijwillige overtreding van de wetten en besluiten betreffende de arbeidspolitiek en de arbeidsreglementering. »

Volgens de memorie van toelichting herneemt § 4 van het nieuwe artikel 2 de bepaling van het huidige artikel 2, § 7, doch beperkt deze § 4 zich niet meer uitsluitend tot de arbeidsovereenkomst.

Bij de tekst van het voorontwerp moge de Raad een opmerking herhalen die hij naar aanleiding van een soortgelijke bepaling heeft gemaakt in zijn advies L.7670/2 van 9 maart 1962 over een ontwerp van wet dat de wet van 12 april 1965 betreffende de bescherming van het loon der werknemers is geworden : « Deze bepaling is misleidend. Zij wekt immers de indruk, dat het ontwerp ook toepasselijk blijft, wanneer de nietigheid van de arbeidsovereenkomst bijvoorbeeld het gevolg is van een ongeoorloofde oorzaak. Het zal wel niet de bedoeling zijn aan de desbetreffende voorschriften in verband met de nietigheid van de overeenkomsten een beperking te stellen. Vermoedelijk heeft de Regering, zoals onder meer in de Arbeidsongevallenwet,

du contrat trouve sa source dans une infraction à la réglementation du travail » (Doc. parl. Ch., session 1962-1963, n° 471, page 10, sp. 14).

Il renvoie du reste aussi à son avis L.9086/2 (Doc. parl. Sénat, session 1964-1965, n° 115, pages 138 à 141).

Sous réserve de ces observations, il est proposé ci-après un nouveau texte pour cette disposition.

Il est permis de se demander, en outre, si la disposition ne devrait pas non plus exclure que le travailleur puisse se prévaloir de la nullité du contrat.

Enfin, elle devra sans doute pouvoir s'appliquer à des rapports de droit autres que contractuels.

* * *

Article 3.

Suivant l'exposé des motifs, cet article groupe toutes les dispositions relatives aux modalités qui entrent en ligne de compte lors de la détermination et du paiement des cotisations de sécurité sociale : rémunérations, limites, variations de ces limites, périodicité du paiement etc...

Le texte de cet article appelle les constatations suivantes. Il y a tout d'abord le fait qu'il définit la notion de rémunération, ce que l'arrêté-loi avait omis de faire. Ensuite, il y a le fait qu'il ne reprend pas la disposition de l'alinéa 1er du § 3 de l'actuel article 3 de l'arrêté-loi, aux termes de laquelle les cotisations de sécurité sociale englobent celles prévues respectivement par la législation relative aux allocations familiales, aux pensions de vieillesse et de survie et aux vacances annuelles. Enfin, le nouveau texte ne prévoit plus l'obligation, pour l'employeur, de se conformer aux arrêtés pris en exécution de la loi du 26 janvier 1951.

* * *

Article 4.

Cet article fixe les taux et les plafonds en fonction desquels les cotisations de sécurité sociale sont calculées. Le nouveau texte ne modifie en rien le régime existant, mais il le formule en des termes bien plus clairs et intelligibles.

La règle du paiement trimestriel des cotisations comporte actuellement une exception prévue par l'article 3, § 4, alinéas 4 et 5, de l'arrêté-loi du 28 décembre 1944, tel qu'il a été modifié par l'article 14 de la loi du 13 juin 1966 intégrant la troisième semaine de vacances dans le régime des vacances annuelles des travailleurs, ainsi que par l'article 25, §§ 1er et 2, de la loi du 28 mars 1964 intégrant l'allocation complémentaire de vacances dans le régime des vacances annuelles des travailleurs, tel qu'il a été remplacé par l'article 12 de la susdite loi du 13 juin 1966. Ces textes sont, en majeure partie, abrogés par l'avant-projet, eu égard aux dispositions du nouveau § 3 de l'article 3 de l'arrêté-loi (article 15, dernier alinéa, du texte proposé). L'exposé des motifs ne fait même pas allusion à cette modification.

* * *

Article 5.

Cet article tend à remplacer l'article 4 de l'arrêté-loi par un texte nouveau ayant trait au transfert des cotisations aux organismes qui assurent le service des prestations sociales.

L'avant-projet ne reprend pas le texte qui figure au dernier alinéa de l'actuel article 4 de l'arrêté-loi et qui permet au Roi de modifier, par arrêté délibéré en Conseil des Ministres, les formules de répartition prévues par l'arrêté-loi du 28 décembre 1944.

Il ne reproduit pas davantage la disposition aux termes de laquelle le Roi peut, par arrêté délibéré en Conseil des Ministres, réduire le taux de la cotisation des pensions d'ouvriers à 12 p. c. à partir du 1er janvier 1966.

En revanche, il prévoit expressément l'octroi d'avances.

En ce qui concerne les cotisations destinées à couvrir les frais de gestion de l'Office national de sécurité sociale, le Conseil d'Etat est d'avis que cette matière doit être réglée de manière plus détaillée. On pourrait le faire en insérant dans le projet une disposition qui s'inspire de l'article 12 de l'arrêté du Régent du 16 janvier 1945, tel qu'il a été modifié par l'arrêté royal du 24 juin 1964.

Comme le texte de l'avant-projet est différemment formulé, le maintien de la référence à la part de la cotisation qui est directement versée par l'employeur aux organismes s'occupant des pensions d'em-

alleen willen bepalen, dat het ontwerp toepasselijk blijft wanneer de nietigheid haar oorzaak vindt in een overtreding van de arbeidsreglementering » (Gedr. St., Kamer, zitting 1962-1963, n° 471 (1962-1963), n° 1, p. 10, vnl. p. 14).

Overigens moet nog verwezen worden naar het advies L.9086/2 (Gedr. St., Senaat, zitting 1964-1965, n° 115, p. 138 tot 141).

Onder voorbehoud van deze opmerkingen wordt voor die bepaling een tekst voorgesteld.

Bovendien kan men zich afvragen of de bepaling ook niet het beroep op de nietigheid van de arbeidsovereenkomst vanwege de werknemer moet uitsluiten.

Ten slotte zal de bepaling ook wellicht moeten kunnen worden toegepast op andere dan contractuele rechtsverhoudingen.

* * *

Artikel 3.

Dit artikel van het voorontwerp groepeerde volgens de memorie van toelichting alle bepalingen nopens de modaliteiten die bij de vaststelling en de betaling van de bijdragen voor sociale zekerheid in aanmerking komen : loon, loongrenzen, verandering van deze loongrenzen, periodiciteit van de betaling, enz.

De tekst van dit artikel noopt tot de volgende vaststellingen. In de eerste plaats geeft die tekst een bepaling van het begrip loon, hetgeen in de besluitwet nagelaten was. Ten tweede herneemt die tekst niet het bepaalde in het eerste lid van § 3 van het huidige artikel 3 van de besluitwet, volgens hetwelk de bijdragen voor sociale zekerheid de bijdragen omvatten, bepaald door de respectieve wetgevingen inzake kinderbijslag, rust- en overlevingspensioenen en het jaarlijks verlof. Ten derde vervalt in de nieuwe tekst de verplichting voor de werkgever zich te schikken naar de besluiten genomen ter uitvoering van de wet van 26 januari 1951.

* * *

Artikel 4.

Dit artikel van het voorontwerp bepaalt de percentages en de loongrenzen waarop de bijdragen voor sociale zekerheid worden berekend. De nieuwe tekst brengt geen enkele wijziging aan de thans bestaande regeling, terwijl hij deze in een veel duidelijker en meer verstaanbare lezing formuleert.

Op de regel volgens welke de bijdragen per trimester worden betaald, bestaat thans een uitzondering die voor het ogenblik geregeld is door artikel 3, § 4, vierde en vijfde lid, van de besluitwet van 28 december 1944, zoals gewijzigd bij artikel 14 van de wet van 13 juni 1966 tot integratie van de derde week vakantie in het stelsel van de jaarlijkse vakantie der werknemers, alsook door artikel 25, §§ 1 en 2, van de wet van 28 maart 1964 tot integratie van de vakantiebijslag in het stelsel van de jaarlijkse vakantie der werknemers, zoals vervangen door artikel 12 van genoemde wet van 13 juni 1966. Deze teksten worden door het voorontwerp voor het grootste deel opgeheven, gelet op het bepaalde in het nieuwe § 3 van artikel 3 van de besluitwet (artikel 15, laatste lid, van de voorgestelde tekst). Deze wijziging wordt in de memorie van toelichting niet eens vermeld.

* * *

Artikel 5.

Dit artikel van het voorontwerp wil artikel 4 van de besluitwet vervangen en heeft betrekking op de overdracht van de bijdragen naar de instellingen die sociale prestaties uitkeren.

Het voorontwerp herneemt niet de tekst die thans voorkomt in het laatste lid van het bestaande artikel 4 van de besluitwet, volgens hetwelk de Koning bij in Ministerraad overlegd besluit de bij de besluitwet van 28 december 1944 bepaalde omslagformules kan wijzigen.

Evenmin wordt in het voorontwerp overgenomen de bepaling volgens welke de Koning bij in Ministerraad overlegd besluit het percentage van de bijdrage voor arbeiderspensioenen vanaf 1 januari 1966 tot 12 t. h. kan verminderen.

Anderzijds is in het toestaan van voorschotten voortaan uitdrukkelijk voorzien.

Wat betreft de bedragen bestemd voor het dekken van de bestuurskosten van de Rijksdienst voor maatschappelijke zekerheid meent de Raad van State dat deze materie nader moet worden geregeld. Dit zou kunnen gebeuren door een bepaling die afgestemd is op artikel 12 van het besluit van de Regent van 16 januari 1945, zoals gewijzigd bij koninklijk besluit van 24 juni 1964.

Gelet op de anders geformuleerde tekst van het voorontwerp, is het behoud van de verwijzing naar het door de werkgever rechtstreeks aan de instellingen voor bediendenpensioenen gestorte gedeelte van de

ployés est superflu et même de nature à induire en erreur, l'Office national ne recevant jamais cette part.

Article 6.

Cet article énonce notamment la règle que l'employeur qui ne transmet pas les cotisations de sécurité sociale à l'Office national dans les délais prévus, est redevable d'une majoration de cotisation et d'intérêts de retard.

En vertu de l'article 12, § 1er, alinéa 1er, de l'arrêté-loi, cette obligation vise les employeurs qui n'effectuent pas les versements prescrits dans les délais fixés par arrêté royal.

Le nouveau texte de l'avant-projet ne permet pas de déterminer avec certitude si le paiement tardif des avances éventuellement imposées entraîne, lui aussi, la déduction d'une majoration de cotisation et d'intérêts de retard. Comme il ne ressort pas de l'exposé des motifs que l'avant-projet entend modifier la règle existante, le Conseil d'Etat a estimé devoir compléter le texte par l'insertion des mots « y compris les avances éventuelles ».

Article 7.

Cet article tend à insérer dans l'article 19, alinéa 1er, de la loi du 16 décembre 1851 sur les privilèges et hypothèques formant le titre XVIII du livre III du Code civil un 4ter qui reprend le privilège de l'Office national de sécurité sociale, le 4^{quingues}, où ce privilège figure actuellement, étant abrogé. Dans le même temps, le privilège du Fonds des maladies professionnelles est transféré du 4^{quingues} au 4ter.

L'insertion directe du privilège dans l'article 19 de la loi du 16 décembre 1851 constitue, sans nul doute, une meilleure technique législative que celle à laquelle l'actuel arrêté-loi du 28 décembre 1944 a recouru (article 12bis, § 2). Il importe toutefois d'éviter, dans toute la mesure du possible, que plusieurs créanciers n'occupent un privilège de même rang.

La place du 4ter est d'ores et déjà réservée par le projet de loi précité — qui a été déposé à la Chambre par le Ministre de l'Emploi et du Travail le 27 septembre 1966 et qui modifie la loi du 7 janvier 1958 relative aux fonds de sécurité d'existence (Doc. parl. Chambre, session 1965-1966, n° 263/1) — au privilège établi en faveur des cotisations destinées à ces fonds. L'article 5 de ce projet de loi prévoit déjà l'insertion d'un 4ter dans l'article 19 de la loi sur les hypothèques.

Le Conseil d'Etat est d'avis qu'il serait préférable de maintenir le privilège de l'Office national de la sécurité sociale et du Fonds des maladies professionnelles au 4^{quingues} dudit article 19. Le nouveau texte proposé ci-après comporte une disposition rédigée dans ce sens.

Article 8.

Cet article, d'une part, reprend les dispositions existantes relatives aux contestations et à la prescription et, d'autre part, prévoit de nouvelles règles de procédure en matière de contrainte exécutoire.

Le texte de l'avant-projet dit que la contrainte est signifiée par exploit d'huissier. Il ne permet pas de déterminer avec certitude s'il s'agit en l'espèce d'un exploit d'huissier de justice ou d'un exploit émanant d'huissiers que l'Office national désignerait parmi ses agents. Il serait, en tout cas, utile de le préciser.

Le texte peut être amélioré sur de nombreux points, ainsi qu'en témoigne le texte proposé à la fin du présent avis.

Sans doute le texte pourrait-il être utilement complété par une disposition prévoyant un délai minimal qui doit être observé depuis l'envoi de la mise en demeure avant que la contrainte ne soit rendue exécutoire.

Article 9.

L'article 9 de l'avant-projet reprend les dispositions pénales prévues actuellement par l'article 12, §§ 2 et 3, de l'arrêté-loi. Il en supprime toutefois certains : c'est ainsi que n'est plus considéré comme infraction le fait, pour l'employeur, de ne pas avoir retenu la cotisation de

bijdrage overbodig en zelfs misleidend, aangezien de Rijksdienst dit gedeelte nooit ontvangt.

Artikel 6.

Dit artikel van het voorontwerp bevat onder meer de regel dat de werkgever die de bijdragen voor sociale zekerheid niet tijdig aan de Rijksdienst overmaakt, een bijdrageopslag en een nalatigheidsinterest verschuldigd is.

Volgens de thans bestaande tekst van artikel 12, § 1, eerste lid, van de besluitwet geldt deze verplichting voor de werkgevers die de vereiste betalingen niet binnen de bij koninklijk besluit bepaalde termijnen doen.

Met de nieuwe tekst van het voorontwerp is het niet duidelijk of de niet tijdige betaling van de eventueel opgelegde voorschotten ook aanleiding is tot de verschuldigdheid van bijdrageopslag en nalatigheidsinterest. Daar uit de memorie van toelichting niet blijkt dat het voorontwerp wijziging wil brengen in de bestaande regel, heeft de Raad van State gemeend, de tekst te moeten aanvullen met de woorden « daarin eventuele voorschotten begrepen ».

Artikel 7.

Dit artikel van het voorontwerp strekt er toe, in artikel 19, eerste lid, van de wet van 16 december 1851 betreffende de voorrechten en hypotheeken, dat titel XVIII van het boek III van het Burgerlijk Wetboek uitmaakt, een 4ter in te voegen waarin het voorrecht van de Rijksdienst voor maatschappelijke zekerheid zou worden opgenomen, terwijl 4^{quingues}, waarin dat voorrecht thans voorkomt, zou worden opgeheven. Tegelijk wordt ook het voorrecht van het Fonds voor beroepsziekten van 4^{quingues} naar 4ter overgebracht.

Ongetwijfeld is het rechtstreeks opnemen van het voorrecht in artikel 19 van de wet van 16 december 1851 een betere techniek dan die van de huidige besluitwet van 28 december 1944 (artikel 12bis, § 2). Nochtans moet in de mate van het mogelijke worden vermeden dat verscheidene schuldeisers een voorrecht van dezelfde rang gaan innemen.

De plaats van bedoeld 4ter is reeds in een al genoemd wetsontwerp dat op 27 september 1966 door de Minister van Tewerkstelling en Arbeid bij de Kamer is ingediend tot wijziging van de wet van 7 januari 1958 betreffende de Fondsen voor bestaanszekerheid (Gedr. St., Kamer, zitting 1965-1966, n° 263/1) opgevorderd voor het voorrecht van de bijdragen bestemd voor deze Fondsen. Artikel 5 van dat wetsontwerp strekt er reeds toe, een 4ter in artikel 19 van de Hypotheekwet in te voegen.

Naar het de Raad van State wil voorkomen, zou het voorrecht van de Rijksdienst voor maatschappelijke zekerheid en van het Fonds voor beroepsziekten beter gehandhaafd blijven onder 4^{quingues} van bedoeld artikel 19. Een tekst in die zin wordt in de hierna voorgestelde tekst aanbevolen.

Artikel 8.

Artikel 8 van het voorontwerp bevat enerzijds de bestaande bepalingen in verband met de betwistingen en de verjaring en anderzijds de nieuwe regelen inzake de procedure van het uitvoerbaar dwangbevel.

Volgens de tekst van het voorontwerp wordt het dwangbevel bij deurwaardersexploot betekend. Het is niet duidelijk of hier een exploit van een gerechtsdeurwaarder is bedoeld dan wel een exploit van deurwaarders die door de Rijksdienst onder zijn personeel zouden worden aangewezen. Over dit punt zou enige opheldering alleszins nuttig zijn.

De tekst ervan kan op vele punten worden verbeterd zoals blijkt uit de aan het slot van het advies voorgestelde tekst.

Wellicht kan de tekst worden aangevuld met een bepaling die de minimum-termijn bepaalt welke na het sturen van de aanmaning in acht moet worden genomen alvorens het dwangbevel wordt uitvoerbaar verklaard.

Artikel 9.

Artikel 9 van het voorontwerp herneemt de strafbepalingen die thans vervat zijn in artikel 12, §§ 2 en 3, van de besluitwet. Hierbij worden evenwel enkele bepalingen geschrapt : in de eerste plaats wordt het feit voor de werkgever de werknemersbijdrage niet te hebben afgehou-

travailleur et que le droit de porter plainte reconnu au Ministre de la Prévoyance sociale et à l'Office national de sécurité sociale par l'article 12, § 2, de l'arrêté-loi n'est maintenu qu'au seul profit de ce dernier.

Selon les renseignements fournis par le fonctionnaire délégué, c'est à tort que le 2° du texte de l'avant-projet a omis de préciser, comme le fait l'actuel arrêté-loi, que l'infraction qu'il prévoit constitue, elle aussi, un délit de plainte.

Suivant l'exposé des motifs, le texte du 3° est nouveau. Il tend à obliger les employeurs à fournir aux délégués de l'Office national les renseignements requis en vue d'un calcul précis des cotisations. Il serait sans doute utile, comme le fait du reste le texte proposé ci-après, de ne pas se borner à prévoir une infraction à cet égard, mais de formuler aussi l'obligation en question dans un texte distinct, qui pourrait être rattaché aux textes obligeant les employeurs assujettis à faire les déclarations prévues par la loi.

* * *

Article 10.

Selon l'exposé des motifs, cet article de l'avant-projet reprend les dispositions des actuels articles 9 et 9bis de l'arrêté-loi, tels qu'ils ont été fixés par la loi du 14 juillet 1961 et modifiés par l'arrêté royal du 24 juin 1964.

L'avant-projet ne prévoit plus l'obligation, pour l'Office national, de publier un rapport financier annuel relatif à la sécurité sociale. L'exposé des motifs ne s'en explique pas.

D'autre part, l'article 9 actuel de l'arrêté-loi dispose in fine : « En outre, l'Office national de sécurité sociale peut créer un service mécanographique et le mettre à la disposition des organismes visés à l'article 4. Les charges du fonctionnement de ce service seront réparties entre ces différents organismes ».

L'avant-projet substitue à cette disposition le texte suivant :

« § 4. — L'Office national de sécurité sociale peut créer un service mécanographique et le mettre à la disposition des organismes visés à l'article 4. Il peut également s'associer avec lesdits organismes en vue de sa création. Les charges du fonctionnement de ce service seront réparties entre ces différents organismes.

Cet Office peut également confier l'exécution de ses travaux mécanographiques à un établissement privé, à condition qu'il dispose auprès de cet établissement d'un représentant permanent, chargé de la haute direction et de la surveillance régulière des travaux effectués pour son compte. Le Comité de gestion dudit Office désigne parmi les fonctionnaires dirigeants de celui-ci, et avec l'approbation du Ministre qui a la prévoyance sociale dans ses attributions, ce représentant permanent. »

Le § 4 de l'avant-projet prévoit donc, en son alinéa 1er, que l'Office national peut « s'associer » avec les organismes visés à l'article 4 en vue de la création d'un service mécanographique, alors que, selon le texte actuel, il peut mettre ce service mécanographique à la disposition des autres organismes visés. Le terme « s'associer », employé dans l'avant-projet, ne paraît guère heureux, étant donné qu'il ne s'agit pas, en l'espèce, de la création d'un nouvel établissement doté de la personnalité civile. Mieux vaudrait employer le terme « s'entendre ».

L'alinéa 2, qui n'a pas d'équivalent dans le texte actuel de l'arrêté-loi, autorise l'Office national à confier l'exécution de ses travaux mécanographiques à un établissement privé. Il va sans dire que les précautions nécessaires devront être prises en vue d'assurer que le secret professionnel auquel l'Office national est tenu soit également respecté par l'établissement privé.

* * *

Article 11.

Cet article de l'avant-projet tend à remplacer l'article 8, alinéa 3, du même arrêté-loi par la disposition suivante : « Les dispositions du présent article ne visent pas les prestations prévues par les lois relatives aux régimes visés aux 3°, 4°, 5°, 7° de l'article 1er, qui sont régis par les dispositions desdites lois. »

L'article 8 de l'arrêté-loi établit une réglementation générale en matière d'insaisissabilité et d'incessibilité des prestations sociales. Aux

den, niet langer als een strafbaar feit beschouwd; ten tweede wordt het recht om klacht in te stellen dan in artikel 12, § 2, van de besluitwet aan de Minister van Sociale Voorzorg en aan de Rijksdienst voor maatschappelijke zekerheid wordt toegekend. In het ontwerp uitsluitend ten gunste van deze laatste gehandhaafd.

In het 2° van de tekst van het voorontwerp is volgens de verklaring van de gemachtigde ambtenaar ten onrechte weggelaten dat het aldaar bedoelde misdrijf eveneens een klachtdelict is, zoals dit thans ook het geval is.

Het 3° van de tekst van het voorontwerp is volgens de memorie van toelichting nieuw. Het heeft tot doel de werkgevers te verplichten aan de afgevaardigden van de Rijksdienst de inlichtingen te verschaffen die zijn vereist om nauwkeurig de bijdragen te kunnen berekenen. Het ware wellicht nuttig, zoals trouwens in de voorgestelde tekst wordt gedaan, niet alleen een strafbaar feit in dit verband te omschrijven maar de desbetreffende verplichting in een afzonderlijke tekst te formuleren, waarbij gedacht wordt die tekst onder te brengen bij de teksten die de verzekeringsplichtige werkgevers verplichten tot het doen van de bij de wet voorgeschreven aangiften.

* * *

Artikel 10.

Dit artikel van het voorontwerp herneemt volgens de memorie van toelichting de bepalingen van de huidige artikelen 9 en 9bis van de besluitwet, zoals vastgesteld bij de wet van 14 juli 1961 en gewijzigd bij koninklijk besluit van 24 juni 1964.

In het voorontwerp wordt niet meer gesproken van de verplichting voor de Rijksdienst een financieel jaarrapport over de sociale zekerheid te publiceren, zonder dat de memorie van toelichting hierover nadere uitleg verstrekt.

Anderzijds bepaalt artikel 9 van de besluitwet thans in fine het volgende : « Daarenboven mag de Rijksdienst voor maatschappelijke zekerheid een mecanografische dienst oprichten en deze ten dienste stellen van de bij artikel 4 bedoelde instellingen. De werkingskosten van die dienst worden tussen die verschillende diensten verdeeld ».

Daartegenover bevat het voorontwerp de volgende tekst ter vervanging van de zoëven aangehaalde bepaling :

« § 4. — De Rijksdienst voor Maatschappelijke Zekerheid mag, in samenwerking met de bij artikel 4 beoogde instellingen, een mecanografische dienst oprichten en deze ter beschikking stellen van de instellingen bedoeld bij artikel 4. Hij kan zich eveneens verenigen met genoemde instellingen met het oog op de oprichting ervan. De werkingskosten van deze dienst worden tussen die verschillende instellingen verdeeld.

Deze Rijksdienst kan eveneens de uitvoering van zijn mecanografische werkzaamheden aan een private instelling toevertrouwen, op voorwaarde dat hij bij deze instelling over een permanent vertegenwoordiger beschikt, die met de hoge leiding van en het regelmatig toezicht op deze voor zijn rekening uitgevoerde werkzaamheden wordt belast. Het Beheerscomité van deze Rijksdienst duidt deze permanente vertegenwoordiger aan onder de leidend ambtenaren van deze en met de goedkeuring van de Minister die de Sociale Voorzorg in zijn bevoegdheid heeft. »

De tekst van § 4 van het voorontwerp bepaalt dus in het eerste lid, dat de Rijksdienst zich eveneens met in artikel 4 bedoelde instellingen kan « verenigen » met het oog op de oprichting van een mecanografische dienst. In de huidige tekst wordt gezegd dat hij deze mecanografische dienst ten dienste van de andere hier bedoelde instellingen kan stellen. Waarschijnlijk is de term « verenigen » in het voorontwerp minder gelukkig, aangezien hier niet de oprichting van een nieuwe instelling met rechtspersoonlijkheid is bedoeld. In dat geval zou het gebruik van de term « overeenkomen » moeten worden aanbevolen.

In het tweede lid wordt de Rijksdienst gemachtigd — hetgeen geen tegenhangert in de huidige tekst van de besluitwet vindt — de uitvoering van zijn mecanografische werkzaamheden aan een private instelling toe te vertrouwen. Het spreekt vanzelf dat de nodige voorzorgen zullen moeten worden genomen opdat het beroepsgeheim waaraan de Rijksdienst onderworpen is, ook door die private instelling in acht wordt genomen.

* * *

Artikel 11.

Dit artikel van het voorontwerp wil artikel 8, derde lid, van dezelfde besluitwet vervangen door de volgende bepaling : « De bepalingen van dit artikel gelden niet voor de prestaties waarin voorzien wordt bij de wetten betreffende de regelingen bedoeld bij 3°, 4°, 5°, 7° van artikel 1, die onder de bepalingen van deze wetten vallen. »

Artikel 8 van de besluitwet voorziet in een algemene regeling ter zake van de onvatbaarheid voor beslag en overdracht van de sociale

termes de son alinéa 3, que l'avant-projet modifie, cette réglementation ne s'applique pas aux régimes de pensions et d'allocations familiales qui possèdent leurs propres règles. Dans le régime des allocations familiales, elles font l'objet de l'article 74, dernier alinéa, des lois coordonnées par l'arrêté royal du 19 décembre 1939. Dans le régime des prestations au titre de pension, elles font notamment l'objet de l'article 79 des lois coordonnées par l'arrêté du Régent du 12 septembre 1946, article expressément déclaré applicable aux prestations du secteur des pensions pour ouvriers par l'article 27, § 1er, 1°, de la loi du 21 mai 1955 et aux prestations du secteur des pensions pour employés par l'article 35, § 1er, de la loi du 12 juillet 1957.

A ces exceptions, l'avant-projet en ajoute une nouvelle, relative au secteur des vacances annuelles. En effet, l'article 23 des lois relatives aux vacances annuelles coordonnées par l'arrêté royal du 9 mars 1951 se réfère à la loi du 18 août 1887. Or, cette loi, à l'exception de son article 3bis relatif à certaines pensions, a été abrogée par l'article 54, 2°, de la loi du 12 avril 1965 concernant la protection de la rémunération des travailleurs. D'autre part, l'article 2 de cette dernière loi dispose que ne sont pas à considérer comme rémunération les indemnités payées directement ou indirectement par l'employeur comme pécule de vacances. La réglementation relative à l'insaisissabilité et l'incessibilité du pécule de vacances fait présentement l'objet de l'article 35, alinéa 1er, de la loi précitée du 12 avril 1965, aux termes duquel les dispositions des chapitres V et VI de cette loi sont applicables aux prestations prévues à l'article 2, dernier alinéa, 1°, c'est-à-dire au pécule de vacances.

Il en résulte que c'est à juste titre que l'avant-projet exclut les secteurs des allocations familiales, des pensions et des vacances annuelles, du champ d'application de l'article 8 de l'arrêté-loi.

Article 14.

L'article 14 de l'avant-projet porte :

« Article 14. — Le Roi peut modifier la numérotation des articles de l'arrêté-loi du 28 décembre 1944 concernant la sécurité sociale des travailleurs; Il peut également modifier les dispositions légales existantes afin de les mettre en concordance avec les dispositions de la présente loi.

Lorsque le Roi fait usage d'une de ces facultés prévues à l'article 2, § 2, 1° et 2°, du présent arrêté-loi Il étend par le même arrêté le champ d'application de ceux des régimes prévus à l'article 1er dont Il étend faire bénéficier les nouveaux assujettis; Il peut également les assimiler aux bénéficiaires de la loi sur la réparation des dommages résultant des accidents du travail ».

La première phrase de l'alinéa 1er est superflue, si le Gouvernement se rend à la proposition faite par le Conseil d'Etat, de faire de l'avant-projet une nouvelle loi.

La deuxième phrase de l'alinéa 1er, qui reprend le prescrit de l'actuel article 13 de l'arrêté-loi, sera certes utile, étant donné que de nombreuses dispositions légales devront être adaptées au nouveau numérotage des dispositions de l'avant-projet.

L'exposé des motifs fait, concernant la première phrase de l'alinéa 2, le commentaire suivant : « Cet article prévoit en outre que lorsque le Roi fait usage de la faculté prévue à l'article 2, § 2, 1° et 2°, en faveur de certaines personnes, Il étend à ces mêmes personnes et par le même arrêté le champ d'application de la loi sur la réparation des dommages résultant des accidents du travail et celui des régimes prévus à l'article 1er dont Il entend les faire bénéficier. Cette disposition permettra de pallier les inconvénients qui résulteront des extensions prévues du champ d'application de l'arrêté-loi ».

A cet égard, il convient en premier lieu d'observer que ledit article 2, § 2, 2°, ne prévoit pas une extension de la sécurité sociale mais, au contraire, une limitation de celle-ci.

L'exposé des motifs insiste ensuite sur le fait que l'extension ou la limitation du champ d'application des législations relatives aux secteurs de la sécurité sociale doit intervenir au même moment et par le même arrêté que l'assujettissement à la sécurité sociale.

Cette disposition trouve donc sa place immédiatement à la suite de la disposition qui règle ce dernier point.

Enfin, la dernière phrase de l'alinéa 2 de l'article 14 de l'avant-projet autorise le Roi à étendre le champ d'application de la loi sur la réparation des dommages résultant des accidents du travail, aux personnes qu'Il entend faire bénéficier de la sécurité sociale.

L'avant-projet s'étend ainsi à un secteur qui ne relève pas de la sécurité sociale au sens juridique de cette expression. Les lois sur les

uitkeringen. Volgens het derde lid, dat door het voorontwerp wordt gewijzigd, geldt deze regeling niet ter zake van de pensioenuitkeringen en van de kinderbijslagen, welke een eigen regeling bezitten. Wat betreft de kinderbijslag is deze regeling vervat in artikel 74, laatste lid, van de bij koninklijk besluit van 19 december 1939 gecoördineerde wetten. Wat betreft de pensioenuitkeringen is de regeling o.m. opgenomen in artikel 79 van de bij besluit van de Regent van 12 september 1946 gecoördineerde wetten, welk artikel uitdrukkelijk toepasselijk verklaard is op de uitkeringen van de sector arbeiderspensioenen door artikel 27, § 1, 1°, van de wet van 21 mei 1955 en op de uitkeringen van de sector bediendpensioenen door artikel 35, § 1, van de wet van 12 juli 1957.

Het voorontwerp voegt aan deze uitzonderingen een nieuwe uitzondering toe, die betrekking heeft op de sector jaarlijkse vakantie. Er is inderdaad artikel 23 van de bij koninklijk besluit van 9 maart 1951 gecoördineerde wetten inzake jaarlijks verlof, dat verwijst naar de wet van 18 augustus 1887. Deze laatste wet nu werd, met uitzondering van artikel 3bis dat betrekking heeft op sommige pensioenen, opgeheven door artikel 54, 2°, van de wet van 12 april 1965 betreffende de bescherming van het loon der werknemers. Anderzijds bepaalt artikel 2 van deze laatste wet dat niet als loon worden beschouwd de vergoedingen door de werkgever rechtstreeks of onrechtstreeks betaald als vakantiegeld. De regeling inzake onvatbaarheid voor beslag en overdracht ten aanzien van het vakantiegeld is thans geregeld in artikel 35, eerste lid, van meergenoemde wet van 12 april 1965, volgens hetwelk de bepalingen in hoofdstuk V en VI van deze wet van toepassing zijn op de prestaties, bedoeld in artikel 2, laatste lid, 1°, dit is op het vakantiegeld.

Uit dit alles volgt dat het voorontwerp terecht de sectoren kinderbijslagen, pensioenen en jaarlijkse vakantie buiten het toepassingsgebied van artikel 8 van de besluitwet houdt.

Artikel 14.

Artikel 14 van het voorontwerp luidt als volgt :

« Artikel 14. — De Koning kan de nummering van de artikelen van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders wijzigen; Hij kan eveneens de bestaande wetsbepalingen wijzigen teneinde deze in overeenstemming te brengen met de bepalingen van deze wet.

Wanneer de Koning gebruik maakt van een van de mogelijkheden voorzien bij artikel 2, § 2, 1° en 2°, van deze besluitwet breidt Hij bij hetzelfde besluit het toepassingsgebied uit van deze van de regelingen voorzien bij artikel 1 waarvan Hij de nieuwe verzekeringsplichten wil laten genieten; Hij kan deze eveneens gelijkstellen met de gerechtigden van de wet betreffende de vergoeding der schade voortvloeiende uit de arbeidsongevallen. »

De eerste volzin van het eerste lid is overbodig, als de Regering ingaat op het door de Raad van State gedaan voorstel om van het voorontwerp een nieuwe wet te maken.

De tweede volzin van het eerste lid, welke het bepaalde in het thans bestaande artikel 13 van de besluitwet overneemt, zal zeker nut hebben, aangezien tal van wetsbepalingen aan de nieuwe nummering van de bepalingen van het voorontwerp zullen moeten worden aangepast.

Met betrekking tot de eerste volzin van het tweede lid geeft de memorie van toelichting volgend commentaar : « Het artikel bepaalt bovendien dat, wanneer de Koning gebruik maakt van een van de mogelijkheden, waarin voorzien bij artikel 2, § 2, 1° en 2°, ten bate van zekere personen, Hij het toepassingsgebied van de wet betreffende de vergoeding der schade voortvloeiende uit de arbeidsongevallen en deze van de bij artikel 1 beoogde regelingen, bij hetzelfde besluit tot deze zelfde personen verruimt die Hij in het genot ervan wil stellen. Deze bepaling zal het mogelijk maken de nadelen te verzachten die zullen voortvloeien uit voorziene uitbreidingen van het toepassingsgebied van de besluitwet ».

Hierbij moet in de eerste plaats worden opgemerkt dat bedoeld artikel 2, § 2, 2°, niet in een uitbreiding van de sociale zekerheid voorziet maar wel in een beperking van de toepassing ervan.

In de tweede plaats benadrukt de memorie van toelichting dat de verruiming of beperking van het toepassingsgebied van de wetgevingen betreffende de sectoren der sociale zekerheid op hetzelfde tijdstip en bij een zelfde besluit als de vaststelling van het toepassingsgebied van de sociale zekerheid uit een hoofde van bijdrageplicht dient te geschieden.

De plaats van deze bepaling moet dan ook onmiddellijk aansluiten bij de bepaling die dit laatste regelt.

Ten slotte maakt de laatste volzin van het tweede lid van artikel 14 van het voorontwerp het aan de Koning mogelijk het toepassingsgebied van de wet betreffende de vergoeding der schade voortvloeiende uit de arbeidsongevallen te verruimen tot personen die de Koning in de werkingssfeer van de sociale zekerheid betreft.

Aldus betreft het voorontwerp een gebied dat niet tot de sociale zekerheid in de juridische betekenis van deze uitdrukking behoort. De

accidents du travail coordonnées par l'arrêté royal du 28 septembre 1931 procèdent de conceptions totalement différentes de celles qui ont inspiré la sécurité sociale, telle qu'elle est régie par l'arrêté-loi du 28 décembre 1944. Cette disposition n'est donc pas à sa place dans l'avant-projet.

L'extension du champ d'application de la loi sur les accidents du travail à certains non travailleurs pose d'ailleurs quelques problèmes, notamment en ce qui concerne la définition de l'accident du travail, sur lesquels il n'est pas possible de s'étendre ici.

* * *

Article 15.

Cet article de l'avant-projet prévoit notamment l'abrogation de l'article 12ter de l'arrêté-loi du 28 décembre 1944 qui, en vue de la recherche, de la constatation et de la répression des infractions à l'article 3, alinéa 2, de l'arrêté-loi, se réfère aux articles 2 à 9 de la loi du 26 janvier 1951 concernant les documents dits sociaux. Le Gouvernement estime donc pouvoir renoncer à l'application de ces dispositions. Ceci résulte d'ailleurs également du fait que l'article 3 de l'avant-projet ne fait plus mention de l'obligation, pour l'employeur, de se conformer au prescrit des arrêtés royaux pris en exécution de la loi du 26 janvier 1951. Une abrogation explicite de l'article 1er, alinéa 1er, 9°, de la loi du 26 janvier 1951, tel qu'il est modifié par la loi du 28 mai 1953 et se réfère à la loi du 28 décembre 1944, pour utile qu'elle soit, n'est pas indispensable, cette abrogation se dégageant à suffisance des autres dispositions précitées de l'avant-projet.

* * *

Article 16.

Aux termes de cet article, la loi en projet entre en vigueur le premier jour du trimestre civil qui suit sa publication au *Moniteur belge*.

Ce délai paraît un peu court, à moins que le Gouvernement n'entende surseoir à la publication de la loi jusqu'à ce que les arrêtés d'exécution soient prêts.

TEXTE PROPOSE.

PROJET DE LOI

portant révision des dispositions
relatives à la sécurité sociale des travailleurs,
introduites par l'arrêté-loi du 28 décembre 1944.

CHAPITRE Ier.

CHAMP D'APPLICATION.

Article 1er.

(Article 2 de l'avant-projet, partim.)

§ 1er. — La présente loi s'applique :

- 1° aux travailleurs et employeurs liés par un contrat de louage de travail;
- 2° aux apprentis et patrons liés par un contrat d'apprentissage.

§ 2. — La présente loi n'est pas applicable aux personnes assujetties aux régimes de sécurité sociale :

- 1° des ouvriers mineurs et assimilés;
- 2° des marins de la marine marchande.

§ 3. — Le Roi peut, par arrêté délibéré en Conseil des Ministres et après consultation du Conseil national du travail :

bij koninklijk besluit van 28 september 1931 gecoördineerde wetten inzake arbeidsongevallen gaan overigens uit van gans andere opvattingen dan de sociale zekerheid geregeld bij de besluitwet van 28 december 1944. De hier bedoelde bepaling is dan ook niet op haar plaats in het voorontwerp.

De verruiming van het toepassingsgebied van de arbeidsongevallenwet tot niet-werknemers stelt overigens enkele problemen o.m. in verband met de definitie van het arbeidsongeval, waarop hier niet kan worden ingegaan.

* * *

Artikel 15.

Dit artikel van het voorontwerp voorziet o.m. in de opheffing van artikel 12ter van de besluitwet van 28 december 1944 dat voor de opsporing, vaststelling en bestraffing van overtreding van artikel 3, tweede lid, van de besluitwet verwijst naar de artikelen 2 tot 9 van de wet van 26 januari 1951 inzake de zogenaamde sociale documenten. De Regering meent dus te kunnen afzien van de verdere toepassing van deze bepalingen. Dit blijkt overigens ook uit het feit dat artikel 3 van het voorontwerp niet meer spreekt van de verplichting van de werkgever zich te schikken naar het bepaalde in de koninklijke besluiten genomen ter uitvoering van de wet van 26 januari 1951. Een uitdrukkelijke opheffing van artikel 1, eerste lid, 9°, van de wet van 26 januari 1951, zoals gewijzigd bij de wet van 28 mei 1953, waarin naar de besluitwet van 28 december 1944 wordt verwezen, is misschien wel nuttig maar niet volstrekt nodig, aangezien de opheffing ervan wellicht duidelijk genoeg uit de overige genoemde bepalingen van het voorontwerp zal blijken.

* * *

Artikel 16.

Volgens dit artikel van het voorontwerp treedt de wet in werking de eerste dag van het kalenderkwartaal die volgt op haar bekendmaking in het *Belgisch Staatsblad*.

Deze termijn lijkt wat kort te zijn, tenzij de Regering met de bekendmaking van de wet wil wachten tot zij met haar uitvoeringsbesluiten gereed komt.

VOORGESTELDE TEKST.

ONTWERP VAN WET

houdende herziening van de voorzieningen
betreffende de maatschappelijke zekerheid van de werknemers,
ingevoerd door de besluitwet van 28 december 1944.

HOOFDSTUK I.

TOEPASSINGSGEBIED.

Artikel 1.

(Artikel 2 van het voorontwerp, partim.)

§ 1. — Deze wet vindt toepassing op :

- 1° door een arbeidsovereenkomst verbonden werknemers en werkgevers;
- 2° door een leerovereenkomst verbonden leerlingen en patroons.

§ 2. — Deze wet vindt geen toepassing op personen die vallen onder de regelingen betreffende de sociale zekerheid van :

- 1° mijnwerkers en met mijnwerkers gelijkgestellten;
- 2° zeelieden ter koopvaardij.

§ 3. — De Koning kan, bij in Ministerraad overlegd besluit, na raadpleging van de Nationale Arbeidsraad :

1° pour les catégories de travailleurs qu'il détermine :

- a) limiter l'application de la présente loi à un ou plusieurs des régimes prévus à l'article 7;
- b) fixer des modalités spéciales d'application qui dérogent à certaines dispositions de la présente loi;

2° dans les conditions qu'il détermine, soustraire à l'application de la présente loi, les travailleurs occupés dans un emploi accessoire ou accomplissant des prestations de travail qui sont essentiellement de courte durée, ainsi que leurs employeurs dans la mesure où ils occupent de tels travailleurs.

Article 2.

(Article 2 de l'avant-projet, partim.)

Le Roi peut, par arrêté délibéré en Conseil des Ministres, et après consultation du Conseil national du travail, étendre la présente loi, dans les conditions qu'il détermine, aux personnes qui, sans être liées par un contrat de louage de travail ou un contrat d'apprentissage, accomplissent contre rémunération des prestations de travail sous l'autorité d'une autre personne ou qui exercent une activité dans des conditions similaires à celles des travailleurs ou apprentis, ainsi qu'aux personnes désignées par le Roi comme étant leur employeur.

Article 3.

(Article 14 de l'avant-projet, partim.)

Lorsque le Roi met en œuvre un des pouvoirs que lui confèrent l'article 1er, § 3, 1er, a) ou l'article 2, Il prend dans le même arrêté les dispositions qui s'imposent relativement à l'application des régimes prévus à l'article 7.

Article 4.

(Article 2 de l'avant-projet, partim.)

Pour l'application de la présente loi, sont assimilés aux travailleurs les apprentis visés à l'article 1er, § 1er, 1er, ainsi que les personnes qui ne sont pas des travailleurs et auxquelles la présente loi est étendue en exécution de l'article 2.

Pour l'application de la présente loi, sont assimilés aux employeurs les patrons visés à l'article 1er, § 1er, 1er, ainsi que les personnes que le Roi désigne comme employeurs en exécution de l'article 2.

Article 5.

(Article 2 de l'avant-projet, partim.)

Sans préjudice des dispositions de conventions internationales ou d'autres règlements internationaux et de la disposition de l'article 13, alinéa 2, de la loi du 17 juillet 1963 relative à la sécurité sociale d'outre-mer, la présente loi s'applique lorsque les travailleurs sont au service d'un employeur établi en Belgique ou sont attachés à un siège d'exploitation établi en Belgique et qu'ils sont occupés soit en Belgique, soit à l'étranger, tout en étant domiciliés en Belgique.

Article 6.

(Article 2 de l'avant-projet, partim.)

La nullité du contrat ne peut être invoquée aux fins d'écarter l'application de la présente loi à l'égard des prestations de travail accomplies en vertu d'un contrat nul en raison d'infraction aux dispositions ayant pour objet la réglementation des relations de travail.

CHAPITRE II.

L'OFFICE NATIONAL DE SECURITE SOCIALE.

Article 7.

(Article 1er de l'avant-projet, partim.)

L'Office national de sécurité sociale institué par l'arrêté-loi du 28 décembre 1944 auprès du Ministère qui a la sécurité sociale dans ses attributions, perçoit les cotisations des employeurs et des travailleurs et en répartit le produit en exécution des régimes :

1° d'assurance obligatoire contre la maladie et l'invalidité :

- a) en ce qui concerne le secteur des soins de santé;
- b) en ce qui concerne le secteur des indemnités;

2° des allocations familiales pour travailleurs salariés;

1° voor de categorieën werknemers die Hij vaststelt :

- a) de toepassing van deze wet tot één of meer van de in artikel 7 bedoelde regelingen beperken;
- b) bijzondere regelen inzake toepassing vaststellen, waarbij van sommige bepalingen van deze wet wordt afgeweken;

2° onder de voorwaarden die Hij vaststelt, werknemers die in een toekomstige betrekking zijn tewerkgesteld of arbeidsprestaties verrichten welke wezenlijk van korte duur zijn, evenals hun werkgevers in zover zij zodanige werknemers tewerkstellen, aan de toepassing van deze wet onttrekken.

Artikel 2.

(Artikel 2 van het voorontwerp, partim.)

Deze wet kan door de Koning, onder de voorwaarden die Hij bepaalt, bij een in Ministerraad overlegd besluit, na raadpleging van de Nationale Arbeidsraad, worden uitgebreid tot personen die, zonder door een arbeidsovereenkomst of een leerovereenkomst verbonden te zijn, bezoldigde arbeidsprestaties verrichten onder het gezag van een ander persoon of die onder soortgelijke voorwaarden als werknemers of leerlingen arbeid verrichten, evenals tot de personen die de Koning als hun werkgever aanwijst.

Artikel 3.

(Artikel 14 van het voorontwerp, partim.)

Wanneer de Koning gebruik maakt van de bevoegdheden welke Hem in artikel 1, § 3, 1er, a, of in artikel 2 worden opgedragen, treft Hij in hetzelfde besluit de nodige voorzieningen in verband met de toepassing van de in artikel 7 bedoelde regelingen.

Artikel 4.

(Artikel 2 van het voorontwerp, partim.)

Voor de toepassing van deze wet worden met werknemers gelijkgesteld de in artikel 1, § 1, 1er, genoemde leerlingen alsook degenen die geen werknemer zijn en op wie deze wet ter uitvoering van artikel 2 toepasselijk is verklaard.

Voor de toepassing van deze wet worden met werkgevers gelijkgesteld de in artikel 1, § 1, 1er, genoemde patroons alsook degenen die door de Koning ter uitvoering van artikel 2 als werkgever zijn aangewezen.

Artikel 5.

(Artikel 2 van het voorontwerp, partim.)

Onverminderd het bepaalde in internationale overeenkomsten of andere internationale regelingen en in artikel 13, tweede lid, van de wet van 17 juli 1963 betreffende de overzeese sociale zekerheid, vindt deze wet toepassing wanneer de werknemers in dienst zijn van een in België gevestigde werkgever of verbonden zijn aan een in België gevestigde exploitatiezetel en ofwel tewerkgesteld zijn in België, ofwel in het buitenland tewerkgesteld doch in België woonachtig zijn.

Artikel 6.

(Artikel 2 van het voorontwerp, partim.)

De nietigheid van de overeenkomst kan niet worden ingeroepen ten einde de toepassing van deze wet uit te sluiten ten aanzien van, het verrichten van arbeid ingevolge een overeenkomst nietig wegens inbreuk op de bepalingen die de regelen van de arbeidsverhoudingen tot voorwerp hebben.

HOOFDSTUK II.

DE RIJKSDIENST VOOR MAATSCHAPPELIJKE ZEKERHEID.

Artikel 7.

(Artikel 1 van het voorontwerp, partim.)

De Rijksdienst voor maatschappelijke zekerheid, opgericht door de besluitwet van 28 december 1944 bij het Ministerie dat de sociale voorzorg onder zijn bevoegdheid heeft, int bijdragen van werkgevers en werknemers en verdeelt de opbrengst ervan ter uitvoering van de regelingen betreffende :

1° de verplichte verzekering tegen ziekte en invaliditeit :

- a) wat betreft de sector geneeskundige verzorging;
- b) wat betreft de sector uitkeringen;

2° de kinderbijslagen voor werknemers;

3° de pensions de retraite et de survie :

- a) des ouvriers;
- b) des employés;

4° relatif à l'emploi et au chômage des travailleurs salariés;

5° des vacances annuelles des travailleurs salariés.

Article 8.

(Article 1er de l'avant-projet, partim.)

L'Office national de sécurité sociale peut être chargé en outre d'opérations en exécution des régimes :

1° de sécurité sociale :

- a) des ouvriers mineurs et assimilés;
- b) des marins de la marine marchande;

2° concernant les fonds de sécurité d'existence des travailleurs salariés.

3° concernant les maladies professionnelles.

Article 9.

(Article 10 de l'avant-projet, partim.)

L'Office national de sécurité sociale est un établissement public doté de la personnalité juridique.

L'organisation et le fonctionnement en sont réglés par le Roi.

L'Office est placé sous la garantie de l'État.

La gestion journalière de l'Office est assumée par un administrateur général, assisté d'un administrateur général adjoint.

L'Office peut transiger et compromettre dans tous les cas où il y a intérêt.

Article 10.

... (texte de l'article 10, § 4, de l'avant-projet, sous réserve de remplacer à l'alinéa 1er, le verbe « s'associer » par « s'entendre »)...

CHAPITRE III.

COTISATIONS DE SECURITE SOCIALE.

SECTION 1re.

Calcul des cotisations.

Article 11.

(Article 3 de l'avant-projet, partim.)

Les cotisations de sécurité sociale à verser à l'Office national de sécurité sociale sont calculées sur la base de la rémunération.

Pour l'application de la présente loi, la notion de rémunération se définit comme à l'article 2 de la loi du 12 avril 1965 concernant la protection de la rémunération des travailleurs. Néanmoins le Roi peut, par arrêté délibéré en Conseil des Ministres, élargir ou restreindre la définition de la rémunération pour l'application de la présente loi.

Article 12.

(Article 3 de l'avant-projet, partim.)

Les cotisations sont calculées, selon les distinctions établies aux articles 13 et 14, sur la totalité ou sur une partie de la rémunération; dans le dernier cas les limites (la suite comme au § 3 du nouvel article 2bis de l'arrêté-loi, tel qu'il figure à l'article 3 de l'avant-projet)...

Article 13.

(Article 4 de l'avant-projet, partim.)

La cotisation du travailleur est fixée :

1° pour un travailleur manuel :

3° de rust- en overlevingspensioenen :

- a) voor arbeiders;
- b) voor bedienden;

4° de arbeidsvoorziening en werkloosheid van de werknemers;

5° de jaarlijkse vakantie van de werknemers.

Artikel 8.

(Artikel 1 van het voorontwerp, partim.)

De Rijksdienst voor maatschappelijke zekerheid kan daarenboven worden belast met verrichtingen ter uitvoering van de regelingen betreffende :

1° de sociale zekerheid van :

- a) mijnwerkers en met mijnwerkers gelijkgestellten;
- b) zeelieden ter koopvaardij;

2° de fondsen voor bestaanszekerheid van de werknemers;

3° de beroepsziekten.

Artikel 9.

(Artikel 10 van het voorontwerp, partim.)

De Rijksdienst voor maatschappelijke zekerheid is een openbare instelling die rechtspersoonlijkheid geniet.

Inrichting en werking ervan worden door de Koning vastgesteld.

De Rijksdienst staat onder de waarborg van de Staat.

Het dagelijks beheer van de Rijksdienst wordt door een administrateur-generaal waargenomen, die door een adjunct-administrateur-generaal wordt bijgestaan.

De Rijksdienst kan dadingen en compromissen sluiten telkens wanneer hij er belang bij heeft.

Artikel 10.

... (tekst van artikel 10, § 4, van het voorontwerp, met dien verstande dat de term « verenigen » in het eerste lid vervangen dient te worden door « overeenkomen »)...

HOOFDSTUK III.

BIJDAGEN VOOR SOCIALE ZEKERHEID.

AFDELING 1.

Berekening van de bijdragen.

Artikel 11.

(Artikel 3 van het voorontwerp, partim.)

De bijdragen voor sociale zekerheid die aan de Rijksdienst voor maatschappelijke zekerheid zijn verschuldigd, worden berekend op grond van het loon.

Voor de toepassing van deze wet geldt als loon wat is bepaald bij artikel 2 van de wet van 12 april 1965 betreffende de bescherming van het loon der werknemers. Nochtans kan de Koning bij in Minister-raad overlegd besluit de bepaling van het loon voor de toepassing van deze wet verruimen of beperken.

Artikel 12.

(Artikel 3 van het voorontwerp, partim.)

Overeenkomstig het onderscheid bepaald in de artikelen 13 en 14 worden de bijdragen berekend op het gehele loon of op een deel ervan; in het laatste geval zijn de grenzen ... (voorts zoals in § 3 van het nieuwe artikel 2bis van de besluitwet, zoals vastgesteld bij artikel 3 van het voorontwerp)...

Artikel 13.

(Artikel 4 van het voorontwerp, partim.)

De werknemersbijdrage is vastgesteld :

1° voor een handarbeider :

a) à ... (la suite comme au § 1er, 1°, du nouvel article 3 de l'arrêté-loi, tel qu'il figure à l'article 4 de l'avant-projet)...

2° pour un travailleur intellectuel :

a) à ... (la suite comme au § 1er, 2°, du même texte)...

Article 14.

(Article 4 de l'avant-projet, partim.)

La cotisation de l'employeur est fixée :

1° pour l'occupation d'un travailleur manuel :

a) à... (la suite comme au § 2, 1°, du nouvel article 3 de l'arrêté-loi, tel qu'il figure à l'article 4 de l'avant-projet)...

2° pour l'occupation d'un travailleur intellectuel :

a) à ... (la suite comme au § 2, 2°, du même texte)...

Article 15.

(Article 4 de l'avant-projet, partim.)

Pour la détermination du montant des cotisations, les fractions de franc qui n'atteignent pas cinquante centimes sont négligées.

Les fractions de franc atteignant ou dépassant cinquante centimes sont comptées pour un franc.

L'arrondissement au franc supérieur ou inférieur se fait sur le total du montant à verser.

SECTION 2.

Paiement des cotisations.

Article 16.

(Articles 3 et 6 de l'avant-projet, partim.)

La cotisation du travailleur est retenue à chaque paie par l'employeur.

L'employeur qui a négligé d'opérer en temps voulu la retenue ne peut récupérer à charge du travailleur le montant de la cotisation de celui-ci.

Article 17.

(Articles 3 et 4 de l'avant-projet, partim.)

La cotisation de l'employeur est versée par celui-ci, chaque trimestre, à l'Office national de sécurité sociale en même temps que les cotisations des travailleurs.

Envers l'Office l'employeur est débiteur tant de sa cotisation propre que de celles des travailleurs qu'il occupe.

Le Roi peut imposer aux employeurs l'obligation de verser à titre d'avance, avant l'échéance trimestrielle, une partie des cotisations qui sont dues.

Une part fixée à 4,40 p. c. de la cotisation de l'employeur prévue à l'article 14, 1°, f, ne doit être versée qu'annuellement, à une date fixée par le Roi. Toutefois, le Roi peut, sur avis du Conseil national du travail, prescrire le versement trimestriel de cette part.

Article 18.

(Article 6 de l'avant-projet, partim.)

§ 1er — L'employeur qui ne verse pas les cotisations, y compris les avances éventuelles, dans le délai imparti est redevable à l'Office national de sécurité sociale d'une majoration de cotisation et d'un intérêt de retard dont le montant et les conditions de paiement sont fixés par arrêté royal. La majoration de cotisation ne peut toutefois être supérieure à 10 p. c. des cotisations dues et l'intérêt de retard calculé sur ces cotisations ne peut excéder le taux de 10 p. c. l'an.

§ 2. — Le Roi détermine également les conditions dans lesquelles l'Office national de sécurité sociale peut accorder à l'employeur l'exonération ou la réduction des majorations de cotisation et de l'intérêt de retard.

Article 19.

(Article 6 de l'avant-projet, partim.)

Le Roi détermine le mode de paiement à adopter par les employeurs pour l'exécution de leurs obligations envers l'Office national de sécurité sociale.

a) op... (voorts zoals in § 1, 1°, van het nieuwe artikel 3 van de besluitwet, zoals vastgesteld bij artikel 4 van het voorontwerp) ...

2° voor een hoofdarbeider :

a) op... (voorts zoals in § 1, 2°, van dezelfde tekst)...

Artikel 14.

(Artikel 4 van het voorontwerp, partim.)

De werkgeversbijdrage is vastgesteld :

1° voor de tewerkstelling van een handarbeider :

a) op ... (voorts zoals in § 2, 1°, van het nieuwe artikel 3 van de besluitwet, zoals vastgesteld bij artikel 4 van het voorontwerp)...

2° voor de tewerkstelling van een hoofdarbeider :

a) op... (voorts zoals in § 2, 2°, van dezelfde tekst)...

Artikel 15.

(Artikel 4 van het voorontwerp, partim.)

De bijdragen worden berekend zonder dat rekening wordt gehouden met frankgedeelten van minder dan vijftig centiemen.

Frankgedeelten van vijftig centiemen of meer worden voor één frank gerekend.

De afronding op een frank naar boven of naar beneden geschiedt op het gezamenlijk te storten bedrag.

AFDELING 2.

Betaling van de bijdragen.

Artikel 16.

(Artikelen 3 en 6 van het voorontwerp, partim.)

De werknemersbijdrage wordt door de werkgever bij iedere betaling van het loon ingehouden.

De werkgever mag de werknemersbijdrage waarvan hij de inhouding te gepasten tijde zou hebben nagelaten te verrichten, niet op de werknemer verhalen.

Artikel 17.

(Artikelen 3 en 4 van het voorontwerp, partim.)

De werkgeversbijdrage wordt samen met de werknemersbijdragen ieder trimester door de werkgever aan de Rijksdienst voor maatschappelijke zekerheid gestort.

Tegenover deze Rijksdienst is de werkgever schuldenaar zowel van de eigen bijdrage als van die van zijn werknemers.

De Koning kan de werkgevers verplichten een deel van de verschuldigde bijdragen als voorschot te betalen vóór de driemaandelijkse vervaldag.

Een op 4,40 t. h. vastgesteld deel van de in artikel 14, 1°, f, bedoelde werkgeversbijdrage dient slechts jaarlijks, op een door de Koning te bepalen datum, te worden gestort. De Koning kan echter, na advies van de Nationale Arbeidsraad, de drie maandelijksse betaling van dat deel voorschrijven.

Artikel 18.

(Artikel 6 van het voorontwerp, partim.)

§ 1. — De werkgever die de bijdragen, daarin de eventuele voorschotten inbegrepen, niet binnen de gestelde termijn stort, is aan de Rijksdienst voor maatschappelijke zekerheid een bijdrageopslag en een nalatigheidsinterest verschuldigd waarvan het bedrag en de voorwaarden van betaling bij koninklijk besluit worden vastgesteld. De bijdrageopslag mag evenwel niet meer dan 10 t. h. van de verschuldigde bijdragen en de op deze bijdragen verschuldigde verwijlinterest mag geen 10 t. h. 's jaars overschrijden.

§ 2. — De Koning bepaalt tevens de voorwaarden waarin de Rijksdienst de werkgever vrijstelling of vermindering mag verlenen van de bijdrageopslag en van de nalatigheidsinterest.

Artikel 19.

(Artikel 6 van het voorontwerp, partim.)

De Koning bepaalt welke wijze van betaling de werkgevers voor het nakomen van hun verplichtingen jegens de Rijksdienst voor maatschappelijke zekerheid moeten gebruiken.

Article 20.

(Article 6 de l'avant-projet, partim.)

Si le débiteur de plusieurs dettes n'a pas précisé par écrit l'imputation de ses paiements au moment de ceux-ci, l'imputation se fait sur la dette la plus ancienne.

L'employeur ne peut en aucun cas affecter son paiement à un régime déterminé.

SECTION 3.

Justification des cotisations.*Article 21.*

(Article 6 de l'avant-projet, partim.)

Tout employeur assujéti est tenu de se faire immatriculer à l'Office national de sécurité sociale et de lui faire parvenir une déclaration justificative du montant des cotisations dues.

Cette déclaration est faite au moyen d'une formule qui, délivrée par l'Office, doit être renvoyée à celui-ci dans le délai fixé par arrêté royal, dûment signée et complétée par les renseignements demandés, y compris ceux d'ordre statistique.

Article 22.

(Article 9 de l'avant-projet, partim.)

L'Office national de sécurité sociale a le droit de demander à l'employeur, qui est tenu de les lui fournir, tous renseignements jugés utiles par l'Office.

Article 23.

(Article 6 de l'avant-projet, partim.)

En l'absence de déclaration ou en cas de déclaration incomplète ou inexacte, l'Office national de sécurité sociale établit d'office le montant des cotisations dues, soit sur la base de tous éléments déjà en sa possession, soit après avoir recueilli auprès de l'employeur, qui est tenu de les lui fournir, tous renseignements jugés utiles à cette fin.

Le montant de la créance ainsi établie est notifié à l'employeur par lettre recommandée.

Article 24.

(Article 6 de l'avant-projet, partim.)

L'employeur qui ne fait pas parvenir la déclaration dans le délai imparti est redevable à l'Office national de sécurité sociale d'une indemnité dont le montant et les conditions d'application sont fixés par arrêté royal.

SECTION 4.

Dispositions générales.*Article 25.*

(Art. 6 de l'avant-projet, partim.)

Indépendamment de l'indemnité prévue à l'article 24 et des majorations de cotisation et des intérêts de retard prévus à l'article 18, les mandataires des employeurs qui ne remplissent pas les obligations qu'il leur incombe d'exécuter aux lieu et place de leurs mandants, ou qui ne se conforment pas aux dispositions des arrêtés pris en exécution de la présente loi, sont redevables à l'Office national de sécurité sociale d'une indemnité dont le montant et les conditions d'application sont fixés par arrêté royal.

Article 26.

(Article 6 de l'avant-projet, partim.)

L'employeur est tenu de réparer le préjudice subi par le travailleur du fait de sa négligence ou d'un retard dans le transfert des cotisations de sécurité sociale.

Article 27.

(Article 6 de l'avant-projet, partim.)

Le Roi fixe les conditions dans lesquelles le Ministre qui a la prévoyance sociale dans ses attributions peut agréer des secrétariats sociaux d'employeurs appelés à accomplir en qualité de mandataires de

Artikel 20.

(Artikel 6 van het voorontwerp, partim.)

Heeft de schuldenaar van verschillende schulden op het tijdstip van de betaling, deze niet schriftelijk toegerekend, dan worden de betalingen toegerekend op de oudste schuld.

De werkgever mag in geen geval zijn betaling voor een bepaalde regeling bestemmen.

AFDELING 3.

Verantwoording van de bijdragen.*Artikel 21.*

(Artikel 6 van het voorontwerp, partim.)

Ieder verzekeringsplichtige werkgever moet zich bij de Rijksdienst voor maatschappelijke zekerheid laten inschrijven en hem een aangifte met de verantwoording van de verschuldigde bijdragen doen geworden.

Deze aangifte wordt gedaan door middel van een door de Rijksdienst uitgereikt formulier, dat hem binnen de bij koninklijk besluit vastgestelde termijn moet worden teruggestuurd, na behoorlijk te zijn ondertekend en met de gevraagde inlichtingen, inclusief deze van statistische aard, te zijn ingevuld.

Artikel 22.

(Artikel 9 van het voorontwerp, partim.)

De Rijksdienst voor maatschappelijke zekerheid heeft het recht alle door hem nuttig geachte gegevens aan de werkgever te vragen, die verplicht is ze hem te verstrekken.

Artikel 23.

(Artikel 6 van het voorontwerp, partim.)

Wanneer geen dan wel een onvolledige of onjuiste aangifte is gedaan, bepaalt de Rijksdienst voor maatschappelijke zekerheid aubtshalve het bedrag van de verschuldigde bijdragen aan de hand van alle reeds voorhanden gegevens of na alle daartoe nuttig geachte gegevens te hebben ingewonnen bij de werkgever, die verplicht is ze te verstrekken.

Van het bedrag van de aldus vastgestelde schuldvordering wordt de werkgever bij aangetekende brief kennis gegeven.

Artikel 24.

(Artikel 6 van het voorontwerp, partim.)

De werkgever die de aangifte niet binnen de gestelde termijn doet geworden, is aan de Rijksdienst voor maatschappelijke zekerheid een vergoeding verschuldigd waarvan het bedrag en de voorwaarden inzake toepassing bij koninklijk besluit worden vastgesteld.

AFDELING 4.

Algemene bepalingen.*Artikel 25.*

(Artikel 6 van het voorontwerp, partim.)

Onverminderd de in artikel 24 bepaalde vergoeding en de bij artikel 18 bepaalde bijdrageopslag en verwijlinterest, zijn de lasthebbers van de werkgevers die de verplichtingen welke zij in de plaats van hun lastgever dienen na te komen, of de bepalingen van de ter uitvoering van deze wet uitgevaardigde besluiten niet naleven, aan de Rijksdienst voor maatschappelijke zekerheid een vergoeding verschuldigd, waarvan het bedrag en de toepassingsvoorwaarden bij koninklijk besluit zijn vastgesteld.

Artikel 26.

(Artikel 6 van het voorontwerp, partim.)

De werkgever is verplicht het nadeel te herstellen dat de werknemer heeft geleden ingevolge diens verzuim of vertraging bij de overdracht van de bijdragen voor sociale zekerheid.

Artikel 27.

(Artikel 6 van het voorontwerp, partim.)

De Koning stelt de voorwaarden vast waaronder sociale secretariaten van werkgevers door de Minister die de sociale voorzorg onder zijn bevoegdheid heeft, kunnen worden erkend ten einde in hoedanigheid van

leurs affiliés les formalités prescrites par la présente loi. Il détermine les droits et les obligations de ces secrétariats.

Article 28.
(Art. 6 de l'avant-projet, partim.)

L'Office national de sécurité sociale communique à quiconque lui en fait la demande par lettre recommandée et justifie d'un intérêt légitime, le montant de sa créance en cotisations à la charge d'un employeur nommément désigné.

CHAPITRE IV.

REPARTITION DES COTISATIONS.

Article 29.
(Article 5 de l'avant-projet, partim.)

Au fur et à mesure de la perception des cotisations, l'Office national de sécurité sociale verse, selon une procédure fixée par le Roi, et après prélèvement des sommes destinées, conformément au budget, à couvrir ses frais d'administration :

1° à l'Institut national d'assurance maladie-invalidité, la part destinée au régime d'assurance obligatoire contre la maladie et l'invalidité;

2° à l'Office national d'allocations familiales pour travailleurs salariés, la part destinée au régime des allocations familiales;

3° à l'Office national des pensions pour ouvriers, la part destinée au régime de pensions de retraite et de survie des ouvriers;

4° à la Caisse nationale des pensions pour employés, la part destinée au régime de pensions de retraite et de survie des employés;

5° à l'Office national de l'emploi, la part destinée au régime relatif à l'emploi et au chômage;

6° à la Caisse nationale des vacances annuelles, la part destinée au régime des vacances annuelles.

Article 30.
(Article 5 de l'avant-projet, partim.)

Au fur et à mesure de la perception des cotisations, l'Office national de sécurité sociale accorde des avances aux organismes mentionnés à l'article 29, selon une procédure fixée par le Roi et compte tenu des montants qui leur sont dus.

CHAPITRE V.

CONTESTATIONS ET RECouvreMENT.

Article 31.
(Article 8 de l'avant-projet, partim.)

Les contestations entre l'Office national de sécurité sociale et les employeurs assujettis à la présente loi, même commerçants, sont de la compétence des juridictions civiles. Le juge de paix statue en premier ressort, quel que soit le montant de la demande.

Les actions dont l'Office national de sécurité sociale dispose devant les juridictions civiles contre les employeurs assujettis à la présente loi, du chef de non-paiement des cotisations dans le délai fixé, se prescrivent par trois ans.

Article 32.
(Article 8 de l'avant-projet, partim.)

L'Office national de sécurité sociale peut poursuivre le recouvrement des cotisations, majorations de cotisation, intérêts de retard et indemnités qui sont dus, par voie de contrainte. L'employeur doit être préalablement mis en demeure par une lettre recommandée à la poste contenant une justification du montant de la créance.

La contrainte est décernée, visée et rendue exécutoire par l'administrateur général de l'Office ou par la personne désignée à cet effet par le comité de gestion. Le montant qu'elle indique est réputé certain et exigible.

La contrainte est signifiée par exploit d'huissier de justice.

L'employeur peut exercer un recours contre la contrainte. A cet effet il doit à peine de forclusion assigner l'Office devant le tribunal de première instance du lieu de son domicile dans le délai de quinze jours à dater de la signification de la contrainte. L'assignation n'a pas d'effet suspensif quant à l'exécution. Le tribunal statue contradictoire-

lasthebber van hun aangeslotenen de door deze wet bepaalde formaliteiten te vervullen. Hij bepaalt hun rechten en verplichtingen.

Artikel 28.
(Artikel 6 van het voorontwerp, partim.)

Aan al wie het bij aangetekende brief vraagt en een wettig belang doet gelden, deelt de Rijksdienst voor maatschappelijke zekerheid het bedrag mede van zijn schuldvordering wegens bijdragen ten laste van een met name genoemd werkgever.

HOOFDSTUK IV.

VERDELING VAN DE BIJDAGEN.

Artikel 29.
(Artikel 5 van het voorontwerp, partim.)

Naarmate de bijdragen worden geïnd, stort de Rijksdienst voor maatschappelijke zekerheid volgens een door de Koning bepaalde procedure en na voorafneming van de overeenkomstig de begroting voor het dekken van zijn bestuurskosten bestemde bedragen :

1° aan het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering het deel bestemd voor de regeling der verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering;

2° aan de Rijksdienst voor kinderbijslag voor werknemers het deel bestemd voor de kinderbijslagregeling;

3° aan de Rijksdienst voor arbeidspensioenen het deel bestemd voor de rust- en overlevingspensioenen voor arbeiders;

4° aan de Nationale Kas voor bedieningspensioenen het deel bestemd voor de rust- en overlevingspensioenen der bedienenden;

5° aan de Rijksdienst voor arbeidsvoorziening het deel bestemd voor de regeling voor arbeidsvoorziening en werkloosheid;

6° aan de Rijkskas voor jaarlijks verlof het deel bestemd voor de jaarlijkse vakantieregeling.

Artikel 30.
(Artikel 5 van het voorontwerp, partim.)

Volgens een door de Koning vastgestelde procedure en rekening gehouden met de hun verschuldigde bijdragen stort de Rijksdienst voor maatschappelijke zekerheid aan de in artikel 29 genoemde instellingen voorschotten, naarmate de bijdragen worden geïnd.

HOOFDSTUK V.

GESCHILLEN EN INVORDERING.

Artikel 31.
(Artikel 8 van het voorontwerp, partim.)

Betwistingen tussen de Rijksdienst voor maatschappelijke zekerheid en de onder deze wet vallende werkgevers, zelfs indien zij handelaar zijn, behoren tot de bevoegdheid van de burgerlijke rechtbanken. De vrederechter doet uitspraak in eerste aanleg, welke ook de waarde van het geding is.

De vordering waarover de Rijksdienst voor de burgerlijke rechtbanken beschikt tegen de onder deze wet vallende werkgevers wegens niet-betaling van de bijdragen binnen de gestelde termijn, verjaart na drie jaar.

Artikel 32.
(Artikel 8 van het voorontwerp, partim.)

De verschuldigde bijdragen, bijdrageopslagen, verwijntresten en vergoedingen kunnen door de Rijksdienst voor maatschappelijke zekerheid bij dwangbevel ingevorderd worden. Vooraf moet de werkgever in gebreke worden gesteld bij een ter post aangetekende aanmaningsbrief waarin het bedrag van de schuldvordering wordt verantwoord.

Het dwangbevel wordt uitgevaardigd, geviséerd en uitvoerbaar verklaard door de administrateur-generaal van de Rijksdienst of door de persoon die het beheerscomité daartoe aanwijst. Het aangeduide bedrag geldt als vaststaand en opeisbaar.

Het dwangbevel wordt betekend bij (gerechts)deurwaardersexploot.

De werkgever kan opkomen tegen het dwangbevel. Daartoe moet hij op straffe van verval binnen een termijn van vijftien dagen te rekenen van de betekening van het dwangbevel, de Rijksdienst dagvaarden voor de rechtbank van eerste aanleg van zijn woonplaats. De dagvaarding is niet schorsend wat de tenuitvoerlegging betreft. De rechtbank

ment, les parties étant présentes ou non. Le jugement n'est pas susceptible d'appel.

Dans le même délai de quinze jours, l'employeur peut, par lettre recommandée à la poste, saisir l'Office d'une demande de sursis de paiement. La décision de l'Office lui est notifiée de la même manière. S'il n'acquiesce pas à cette décision, l'employeur peut dans le délai de quinze jours à dater du jour de l'expédition de cette dernière, porter l'affaire devant le juge de paix du lieu de son domicile, par une requête motivée. Dans sa requête il doit justifier avoir, dans les délais impartis, fait la déclaration prévue à l'article 21 et effectué le versement des cotisations des travailleurs. Après avoir appelé les parties, le juge statue. Son jugement n'est pas susceptible d'opposition.

Nonobstant l'octroi de délais de paiement, l'Office peut procéder, à titre conservatoire, à la saisie des biens de l'employeur.

L'Office dispose d'un délai de trois ans pour recouvrer ses créances conformément au présent article. La contrainte signifiée à l'employeur, interrompt la prescription.

Le Roi fixe les autres modalités d'exécution du présent article ainsi que le tarif des frais de poursuite.

Article 33.

(Article 8 de l'avant-projet, partim.)

Les actions intentées contre l'Office national de sécurité sociale en répétition de paiements indus de cotisations se prescrivent par trois ans à partir de la date du paiement.

CHAPITRE VI.

DISPOSITIONS PENALES.

Article 34.

(Article 9 de l'avant-projet, partim.)

Est puni d'un emprisonnement de un jour à sept jours et d'une amende de un franc à vingt-cinq francs ou d'une de ces peines seulement :

1° l'employeur ou son préposé qui ne verse pas à l'Office national de sécurité sociale, dans les délais impartis et dans le respect des conditions prescrites, la cotisation du travailleur prévue à l'article 13;

2° l'employeur ou son préposé qui ne remplit pas les obligations que lui imposent les arrêtés pris en exécution de la présente loi.

Si l'employeur est une société, une institution ou tout autre groupement, les peines sont prononcées contre les personnes chargées de la gestion journalière.

L'amende est appliquée autant de fois qu'il y a de travailleurs à l'égard de qui une infraction définie à l'alinéa 1er a été commise, sans que toutefois le total des amendes puisse excéder deux cents francs.

L'employeur est civilement responsable du paiement des amendes prononcées à la charge de son préposé.

Le juge qui prononce la peine à la charge de l'employeur ou de son préposé condamne d'office l'employeur à payer à l'Office national de sécurité sociale le montant des cotisations, majorations de cotisation et intérêts de retard non encore versés à ce dernier au moment du jugement.

L'action pénale est prescrite une année après le fait qui a donné lieu à l'action. Si les cotisations des travailleurs, bien que retenues, n'ont pas été versées à l'Office en temps voulu ou ne l'ont pas été régulièrement, la prescription ne prend cours qu'à compter du jour du transfert des retenues à l'Office.

Article 35.

(Article 9 de l'avant-projet, partim.)

Est puni d'une amende de vingt-six francs à deux cents francs tout employeur ou son mandataire qui assujettit frauduleusement une ou plusieurs personnes à la présente loi.

En outre il est condamné d'office à payer à l'Office national de sécurité sociale une indemnité égale au triple des cotisations déclarées frauduleusement.

Article 36.

(Article 9 de l'avant-projet, partim.)

Est puni d'une amende de vingt-six francs à deux cent francs et d'un emprisonnement de huit jours à un mois ou d'une de ces peines seulement, l'employeur, son mandataire ou son préposé qui fait ob-

doet uitspraak op tegenspraak, de partijen al dan niet aanwezig. Het vonnis is niet vatbaar voor beroep.

Binnen dezelfde termijn van vijftien dagen kan de werkgever de Rijksdienst, bij ter post aangetekende brief, om uitstel van betaling verzoeken. De beslissing van de Rijksdienst wordt hem op dezelfde wijze betekend. Gaat de werkgever met die beslissing niet akkoord, dan kan hij binnen een termijn van vijftien dagen te rekenen van de dag van verzending van de beslissing, bij met redenen omkleed verzoekschrift, de zaak voor de vrederechter van zijn woonplaats brengen. In het verzoekschrift moet worden aangetoond dat de aangifte, bedoeld in artikel 21, en de storting van de werknemersbijdragen binnen de opgelegde termijnen zijn geschied. Na de partijen te hebben opgeroepen, doet de vrederechter uitspraak. Het vonnis is niet vatbaar voor verzet.

Niettegenstaande het verlenen van betalingstermijnen kan de Rijksdienst bij maatregel van bewaring beslag leggen op de goederen van de werkgever.

De Rijksdienst beschikt over een termijn van drie jaar om zijn schuldvorderingen overeenkomstig dit artikel in te vorderen. Het dwangbevel dat aan de werkgever wordt berekend, stuit de verjaring.

De Koning bepaalt de verdere voorwaarden ter uitvoering van dit artikel alsook het tarief van de kosten van vervolging.

Artikel 33.

(Artikel 8 van het voorontwerp, partim.)

De vorderingen ingesteld tegen de Rijksdienst voor maatschappelijke zekerheid tot terugvordering van niet verschuldigde bijdragen verjaren na drie jaar te rekenen van de dag van de betaling.

HOOFDSTUK VI.

STRAFBEPALINGEN.

Artikel 34.

(Artikel 9 van het voorontwerp, partim.)

Met gevangenisstraf van een dag tot zeven dagen en met geldboete van een frank tot vijftientig frank of met een van die straffen alleen worden gestraft :

1° de werkgever of zijn aangestelde die de bij artikel 13 bepaalde werknemersbijdrage niet binnen de gestelde termijnen en 'met inachtneming van de voorgeschreven voorwaarden aan de Rijksdienst voor maatschappelijke zekerheid stort;

2° de werkgever of zijn aangestelde die de verplichtingen niet naleeft welke hem zijn opgelegd bij de besluiten uitgevaardigd ter uitvoering van deze wet.

Wanneer de werkgever een vennootschap, een instelling of enige andere groepering is, worden de straffen uitgesproken tegen de personen die met het dagelijks beheer zijn belast.

De geldboete wordt zoveel maal toegepast als er werknemers zijn ten aanzien van wie er een in het eerste lid omschreven misdrijf is gepleegd, zonder dat de som der geldboeten evenwel tweehonderd frank mag overschrijden.

De werkgever is burgerlijk aansprakelijk voor de betaling der geldboeten die ten laste van zijn aangestelde zijn uitgesproken.

De rechter die de straf uitspreekt ten laste van de werkgever of zijn aangestelde, veroordeelt ambtshalve de werkgever tot betaling aan de Rijksdienst van de bijdragen, bijdrageopslagen en verwijlinteressen die op het tijdstip van het vonnis nog niet aan die Rijksdienst zijn gestort.

De strafvordering verjaart door verloop van een jaar na het feit waaruit de vordering is ontstaan. Zijn de werknemersbijdragen wel afgehouden doch niet bijtijds of niet regelmatig aan de Rijksdienst gestort, dan begint de verjaring slechts te lopen vanaf de dag waarop de afhoudingen aan de Rijksdienst zijn overgemaakt.

Artikel 35.

(Artikel 9 van het voorontwerp, partim.)

Met geldboete van zesentwintig frank tot tweehonderd frank wordt gestraft ieder werkgever of zijn lasthebber die een of meer personen bedrieglijk aan de toepassing van deze wet onderwerpt.

Hij wordt bovendien ambtshalve veroordeeld tot het betalen aan de Rijksdienst voor maatschappelijke zekerheid van een vergoeding gelijk aan het driedubbel van de bedrieglijk aangegeven bijdragen.

Artikel 36.

(Artikel 9 van het voorontwerp, partim.)

Met geldboete van zesentwintig frank tot tweehonderd frank en met gevangenisstraf van acht dagen tot een maand of met een van die straffen alleen wordt gestraft de werkgever, zijn lasthebber of aan-

stacle, de quelque manière que ce soit, à l'accomplissement de la mission des agents désignés par l'Office national de sécurité sociale pour recueillir les renseignements visés à l'article 23.

Article 37.

(Article 9 de l'avant-projet, partim.)

Dans les cas prévus aux articles 34, 35 et 36, l'action pénale est intentée sur plainte de l'Office national de sécurité sociale.

CHAPITRE VII.

DISPOSITIONS PARTICULIERES.

Article 38.

(Article 12 de l'avant-projet.)

L'Office national de sécurité sociale, l'Institut national d'assurance maladie-invalidité et l'Office national de l'emploi sont assimilés à l'Etat pour l'application des lois sur les impôts directs ou indirects. Ils sont exempts de tous impôts ou taxes au profit des provinces et des communes.

Article 39.

(Article 11 de l'avant-projet.)

Les prestations en espèces fournies, en tout ou en partie, à l'aide des ressources de l'Office national de sécurité sociale, sont incessibles et insaisissables, sauf le cas de récupération par l'organisme de paiement, du montant de paiements indus faits antérieurement.

Ces prestations sont régies par les dispositions suivantes :

1° quel que soit le régime matrimonial, la travailleuse mariée dispose des prestations qui lui sont dues, comme de son salaire, conformément à ce qui est prévu par la loi du 10 mars 1900 sur le contrat de travail;

2° les prestations dues à un travailleur d'âge mineur lui sont remises valablement, sauf opposition du père et de la mère ou du tuteur.

3° lorsque le conjoint du titulaire des prestations se plaint de ce qu'il les dilapide, le juge de paix peut décider qu'elles seront versées au plaignant;

4° lorsque le titulaire est veuf, divorcé ou séparé, de corps, le juge de paix peut, sur réquisition d'un tiers, décider que les prestations prévues au bénéfice de ses enfants seront versées entre les mains de la personne qui en a la garde.

Les dispositions du présent article ne sont pas applicables aux prestations prévues par les régimes visés aux 2°, 3° et 5° de l'article 7.

Article 40.

(Article 14 de l'avant-projet, partim.)

Le Roi peut modifier les dispositions d'autres lois afin de mettre celles-ci en concordance avec les dispositions de la présente loi.

CHAPITRE VIII.

DISPOSITIONS MODIFICATIVES.

Article 41.

(Article 7 de l'avant-projet.)

A l'article 19, alinéa 1er, de la loi du 16 décembre 1851 sur les privilèges et hypothèques, formant le titre XVIII du livre III du Code civil, la disposition du 4) quinquies qui provient de l'article 12bis, § 2, de l'arrêté-loi du 28 décembre 1944, modifié par les lois des 14 juillet 1961 et 13 juin 1966, et qui a été modifiée par l'article 58 de la loi du 24 décembre 1963 est remplacée par la disposition suivante :

« 4° quinquies : les cotisations dues à l'Office national de sécurité sociale et celles dont il assure la perception, pendant trois ans à compter de la date d'exigibilité des cotisations ou de la date de la notification prévue à l'article 23 de la loi portant révision des dispositions relatives à la sécurité sociale des travailleurs, introduites par l'arrêté-loi du 28 décembre 1944, ainsi que les cotisations dues au Fonds des maladies professionnelles.

gestelde die op enigerlei wijze de uitoefening verhindert van de opdracht van de ambtenaren die door de Rijksdienst voor maatschappelijke zekerheid zijn aangewezen om de inlichtingen te verzamelen bedoeld in artikel 23.

Artikel 37.

(Artikel 9 van het voorontwerp, partim.)

In de gevallen bedoeld in de artikelen 34, 35 en 36 wordt de strafvordering ingesteld op klacht van de Rijksdienst voor maatschappelijke zekerheid.

HOOFDSTUK VII.

BIJZONDERE BEPALINGEN.

Artikel 38.

(Artikel 12 van het voorontwerp.)

De Rijksdienst voor maatschappelijke zekerheid, het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering en de Rijksdienst voor arbeidsvoorziening worden voor de toepassing van de wetten inzake directe of indirecte belastingen met de Staat gelijkgesteld. Zij zijn vrij van alle belastingen of taxes ten bate van de provincies en van de gemeenten.

Artikel 39.

(Artikel 11 van het voorontwerp.)

De uitkeringen in speciën, welke geheel of gedeeltelijk geleverd worden met behulp van de door de Rijksdienst voor maatschappelijke zekerheid verstrekte middelen, zijn niet vatbaar voor beslag en overdracht, behalve zo de uitbetalingsinstelling het bedrag van vroeger ten onrechte gedane uitbetalingen terugvordert.

Die uitkeringen zijn aan de volgende bepalingen onderworpen :

1° welke ook de huwelijksvoorwaarden zijn van de gehuwde werknemer, zal zij zoals over haar loon over de haar verschuldigde uitkeringen beschikken in overeenstemming met wat bepaald is bij de wet van 10 maart 1900 op het arbeidscontract;

2° de uitkeringen verschuldigd aan een minderjarige werknemer kunnen hem geldig worden overgemaakt, tenzij er verzet bestaat vanwege de vader, de moeder of de voogd;

3° ingeval de echtgenoot zich er over beklaagt dat de gerechtigde de uitkeringen verkwist, kan de vrederechter beslissen dat ze aan de klager worden uitgekeerd;

4° zo de gerechtigde de overlevende echtgenoot is of uit de echt of van tafel en bed gescheiden is, kan de vrederechter, op vordering van een derde, beslissen dat de ten voordele van zijn kinderen bepaalde uitkeringen gestort worden aan de persoon aan wie de bewaring van de kinderen toevertrouwd is.

Het bepaalde in dit artikel is niet van toepassing op de uitkeringen bepaald in de regelingen bedoeld in 2°, 3° en 5° van artikel 7.

Artikel 40.

(Artikel 14 van het voorontwerp, partim.)

De Koning kan de bestaande bepalingen van andere wetten wijzigen teneinde deze in overeenstemming te brengen met de bepalingen van deze wet.

HOOFDSTUK VIII.

WIJZIGINGSBEPALINGEN.

Artikel 41.

(Artikel 7 van het voorontwerp.)

In artikel 19, eerste lid, van de wet van 16 december 1851 betreffende de voorrechten en hypotheeken, die titel XVIII van het boek III van het Burgerlijk Wetboek uitmaakt, wordt het bepaalde in 4° quinquies, dat voortkomt van artikel 12bis, § 2, van de besluitwet van 28 december 1944, gewijzigd bij de wetten van 14 juli 1961 en 13 juni 1966, en dat gewijzigd is bij artikel 58 van de wet van 24 december 1963, vervangen door de volgende bepaling :

« 4° quinquies : de bijdragen verschuldigd aan de Rijksdienst voor maatschappelijke zekerheid en die waarvan hij de inning verzekert, gedurende drie jaar te rekenen van de dag waarop de bijdragen eisbaar worden of van de datum van de betekening bedoeld in artikel 23 van de wet houdende herziening van de voorzieningen betreffende de maatschappelijke zekerheid van de werknemers, ingevoerd door de besluitwet van 28 december 1944, evenals de bijdragen verschuldigd aan het Fonds voor beroepsziekten.

Le délai de trois ans est suspendu par la mort du débiteur, le dessaisissement et la saisie intégrale ou partielle de ses biens. »

Article 42.
(Article 9 de l'avant-projet, partim.)

L'article 10 de l'arrêté-loi du 28 décembre 1944 concernant la sécurité sociale des travailleurs est complété par la disposition suivante :

« Est puni d'une amende de un franc à vingt-cinq francs et d'un emprisonnement de un jour à sept jours ou d'une de ces peines seulement, l'employeur ou son préposé qui ne remplit pas les obligations imposées par le présent article. Les dispositions des articles 34 et 37 de la loi portant révision des dispositions relatives à la sécurité sociale des travailleurs, introduites par l'arrêté-loi du 28 décembre 1944, sont applicables dans ce cas. »

Article 43.
(Article 1er de l'avant-projet, partim.)

L'article 1er de l'arrêté-loi du 10 janvier 1945 concernant la sécurité sociale des ouvriers mineurs et assimilés, modifié par les lois des 27 mars 1951, 14 juillet 1951 et 28 avril 1958, est complété par la disposition suivante :

« Le Roi peut, par arrêté délibéré en Conseil des Ministres et après avis du Conseil national du travail charger l'Office national de sécurité sociale de procéder à la perception et au recouvrement des cotisations, majorations de cotisation et intérêts de retard, prévus par le présent arrêté-loi. Lorsqu'il fait usage de cette faculté, le Roi détermine les conditions techniques et administratives dans lesquelles l'Office national de sécurité sociale accomplit la mission qui lui est ainsi confiée; ces conditions peuvent déroger aux dispositions du présent arrêté-loi, sauf en ce qui concerne les taux et la base de calcul des cotisations. »

Article 44.
(Article 1er de l'avant-projet, partim.)

L'article 1er de l'arrêté-loi du 7 février 1945 concernant la sécurité sociale des marins de la marine marchande, modifié par les lois des 27 mars 1951, 11 juillet 1956 et 25 février 1964, est complété par la disposition suivante :

« ... (texte identique à celui de l'article 43 ci-dessus) ... ».

CHAPITRE IX.

DISPOSITIONS ABROGATOIRE ET FINALE.

Article 45.
(Article 15 de l'avant-projet.)

Sont abrogés :

1° l'arrêté-loi du 28 décembre 1944 concernant la sécurité sociale des travailleurs, modifié par l'arrêté-loi du 6 septembre 1946, les lois des 27 mars 1951, 14 juillet 1951, 14 juillet 1955, 12 juillet 1957, 22 février 1960, 14 février 1961, 14 juillet 1961, 8 mars 1962, 3 avril 1962, 25 juillet 1962, 25 avril 1963, 9 août 1963, 9 mars 1964, 28 mars 1964, 8 avril 1965, 15 avril 1965, 13 juin 1966 et 11 janvier 1967 et les arrêtés royaux des 16 février 1952, 13 avril 1960, 23 mars 1961, 24 juin 1964, 9 juillet 1964, 17 février 1965 et 31 décembre 1965, à l'exception des articles 7 et 10;

2° l'article 12 des lois relatives aux vacances annuelles des travailleurs salariés, coordonnées le 9 mars 1951, modifié par les lois des 28 mars 1964 et 13 juin 1966;

3° l'article 25, §§ 1er et 2, de la loi du 28 mars 1964 intégrant l'allocation complémentaire de vacances dans le régime des vacances annuelles des travailleurs, modifié par la loi du 13 juin 1966.

Article 46.
(Article 16 de l'avant-projet.)

La présente loi entre en vigueur le premier jour du trimestre qui suit celui au cours duquel elle a été publiée au *Moniteur belge*.

De termijn van drie jaar is geschorst door de dood van de schuldenaar, de ontneming van het bezit en de gehele of gedeeltelijke inbeslagname van zijn goederen. »

Artikel 42.
(Artikel 9 van het voorontwerp, partim.)

Artikel 10 van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders wordt aangevuld met de volgende bepaling :

« Met geldboete van een frank tot vijftientig frank en met gevangenisstraf van een dag tot zeven dagen of met een van die straffen alleen wordt gestraft de werkgever of zijn aangestelde die de in dit artikel opgelegde verplichtingen niet nakomt. Het bepaalde in artikel 34 en in artikel 37 van de wet houdende herziening van de voorzieningen betreffende de maatschappelijke zekerheid van de werknemers, ingevoerd door de besluitwet van 28 december 1944, vindt hierbij toepassing. »

Artikel 43.
(Artikel 1 van het voorontwerp, partim.)

Artikel 1 van de besluitwet van 10 januari 1945 betreffende de maatschappelijke zekerheid van de mijnwerkers en ermee gelijkgestelden, gewijzigd bij de wetten van 27 maart 1951, 14 juli 1951 en 28 april 1958, wordt aangevuld met de volgende bepaling :

« De Koning kan, bij in Ministerraad overlegd besluit en na advies van de Nationale Arbeidsraad, de Rijksdienst voor maatschappelijke zekerheid belasten met de inning en de invordering van de bij deze besluitwet bepaalde bijdragen, bijdrageopslagen en nalatigheidsinteresten. Wanneer Hij van deze mogelijkheid gebruik maakt, bepaalt de Koning de technische en de administratieve voorwaarden waarin de Rijksdienst voor maatschappelijke zekerheid de hem toevertrouwde opdracht vervult; deze voorwaarden mogen alsdan van de bepalingen van deze besluitwetten afwijken behalve ten aanzien van de percentages en van de grondslag van berekening van de bijdragen. »

Artikel 44.
(Artikel 1 van het voorontwerp, partim.)

Artikel 1 van de besluitwet van 7 februari 1945 betreffende de maatschappelijke veiligheid van de zeelieden ter koopvaardij, gewijzigd bij de wetten van 27 maart 1951, 11 juli 1956 en 25 februari 1964, wordt aangevuld met de volgende bepaling :

« ... (zelfde tekst als in artikel 43 van de voorgestelde tekst) ... ».

HOOFDSTUK IX.

OPHEFFINGS- EN SLOTBEPALINGEN.

Artikel 45.
(Artikel 15 van het voorontwerp.)

Opgeheven worden :

1° de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders, gewijzigd bij de besluitwet van 6 september 1946, de wetten van 27 maart 1951, 14 juli 1951, 14 juli 1955, 12 juli 1957, 22 februari 1960, 14 februari 1961, 14 juli 1961, 8 maart 1962, 3 april 1962, 25 juli 1962, 25 april 1963, 9 augustus 1963, 9 maart 1964, 28 maart 1964, 8 april 1965, 15 april 1965, 13 juni 1966 en 11 januari 1967, en de koninklijke besluiten van 16 februari 1952, 13 april 1960, 23 maart 1961, 24 juni 1964, 9 juli 1964, 17 februari 1965 en 31 december 1965, met uitzondering van de artikelen 7 en 10;

2° artikel 12 van de wetten betreffende het jaarlijks verlof der loonarbeiders, gecoördineerd op 9 maart 1951, gewijzigd bij de wetten van 28 maart 1964 en 13 juni 1966;

3° artikel 25, §§ 1 en 2, van de wet van 28 maart 1964 tot integratie van de vakantiebijslag in het stelsel van de jaarlijkse vakantie der werknemers, gewijzigd bij de wet van 13 juni 1966.

Artikel 46.
(Artikel 16 van het voorontwerp.)

Deze wet treedt in werking op de eerste dag van de maand van het trimester volgend op dat gedurende hetwelk zij in het *Belgisch Staatsblad* is bekendgemaakt.

La chambre était composée de :

Messieurs : F. Lepage, président du Conseil d'Etat,
H. Buch et Ch. Smolders, conseillers d'Etat,
J. De Meyer et W. Verougstraete, assesseurs de la
section de législation,
M. Jacquemijn, greffier adjoint, greffier.

La concordance entre la version néerlandaise et la version française
a été vérifiée sous le contrôle de M. F. Lepage.

Le rapport a été présenté par M. O. De Leye, substitut.

Le Greffier,
(s.) M. JACQUEMIJN.

Le Président,
(s.) F. LEPAGE.

PROJET DE LOI

BAUDOUIN,

Roi des Belges,

A tous, présents et à venir, SALUT.

Sur la proposition de Notre Ministre de la Prévoyance
sociale,

NOUS AVONS ARRÊTÉ ET ARRÊTONS :

Notre Ministre de la Prévoyance sociale est chargé de
présenter en Notre Nom, aux Chambres législatives le
projet de loi dont la teneur suit :

Article premier.

L'article 1er de l'arrêté-loi du 28 décembre 1944 con-
cernant la sécurité sociale des travailleurs, modifié par les
lois des 27 mars 1951 et 14 juillet 1951, est remplacé par
la disposition suivante :

« Art. 1. — § 1. — Il est institué auprès du Ministère
qui a la prévoyance sociale dans ses attributions, un Office
national de sécurité sociale chargé de recueillir les cotisa-
tions imposées par l'article 3 aux employeurs et aux tra-
vailleurs soumis au présent arrêté-loi et d'en répartir le
produit en vue de contribuer au financement :

1° du régime d'assurance obligatoire contre la maladie
et l'invalidité (secteur des soins de santé);

2° du régime d'assurance obligatoire contre la maladie
et l'invalidité (secteur des indemnités);

3° du régime des allocations familiales pour travailleurs
salariés;

4° du régime de pensions de retraite et de survie des
ouvriers;

5° du régime de pensions de retraite et de survie des
employés;

6° du régime relatif à l'emploi et au chômage des tra-
vailleurs salariés;

7° du régime des vacances annuelles.

§ 2. — L'Office national de sécurité sociale peut égale-
ment être chargé de la perception et du recouvrement des

De kamer was samengesteld uit :

De Heren : F. Lepage, voorzitter van de Raad van State,
H. Buch en Ch. Smolders, staatsraden,
J. De Meyer en W. Verougstraete, bijzitters van de
afdeling wetgeving,
M. Jacquemijn, adjunct-griffier, griffier.

De overeenstemming tussen de Nederlandse en de Franse tekst werd
nagezien onder toezicht van de H. F. Lepage.

Het verslag werd uitgebracht door de H. O. De Leye, substituu.

De Griffier,
(get.) M. JACQUEMIJN.

De Voorzitter,
(get.) F. LEPAGE.

WETSONTWERP

BOUDEWIJN,

Koning der Belgen,

Aan allen die nu zijn en hierna wezen zullen, ONZE GROET.

Op de voordracht van Onze Minister van Sociale Voor-
zorg,

HEBBEN WIJ BESLOTEN EN BESLUITEN WIJ :

Onze Minister van Sociale Voorzorg is gelast in Onze
Naam bij de Wetgevende Kamers het ontwerp van wet
in te dienen waarvan de inhoud volgt :

Artikel 1.

Artikel 1 van de besluitwet van 28 december 1944
betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders,
gewijzigd bij de wetten van 27 maart 1951 en 14 juli 1951,
wordt vervangen door de volgende bepaling :

« Art. 1. — § 1. — Bij het Ministerie, dat de sociale
voorzorg in zijn bevoegdheid heeft, wordt er een Rijks-
dienst voor maatschappelijke zekerheid opgericht die
ernede wordt belast de bij artikel 3 voorziene bijdragen
van de werkgevers en werknemers die onder deze besluit-
wet vallen te innen en de opbrengst ervan te verdelen
teneinde tot de financiering bij te dragen :

1° van de regeling voor verplichte verzekering tegen
ziekte en invaliditeit (sector der geneeskundige verzor-
ging);

2° van de regeling voor verplichte verzekering tegen
ziekte en invaliditeit (sector der uitkeringen);

3° van de kinderbijslagregeling voor werknemers;

4° van de regeling der rust- en overlevingspensioenen
voor arbeiders;

5° van de regeling der rust- en overlevingspensioenen
voor bedienden;

6° van de regeling betreffende de arbeidsvoorziening
en de werkloosheid van de werknemers;

7° van de regeling voor jaarlijkse vakantie.

§ 2. — De Rijksdienst voor maatschappelijke zeker-
heid kan tevens worden belast met de inning en de terug-

cotisations établies en application de la loi du 7 janvier 1958 concernant les Fonds de sécurité d'existence.

Dans ce cas les modes de calcul, de perception et de recouvrement de ces cotisations doivent être les mêmes que ceux des cotisations établies par le présent arrêté-loi. Il en est ainsi également en ce qui concerne les majorations de cotisations et les intérêts de retard.

§ 3. — Par dérogation à l'arrêté-loi du 10 janvier 1945 concernant la sécurité sociale des ouvriers mineurs et assimilés et à l'arrêté-loi du 7 février 1945 concernant la sécurité sociale des marins de la marine marchande, le Roi peut, par arrêté délibéré en Conseil des Ministres et après avis du Conseil national du travail, charger l'Office national de sécurité sociale d'effectuer la perception et le recouvrement des cotisations, majorations de cotisations et des intérêts de retard, prévus par ces arrêtés-lois. Lorsqu'il fait usage de cette faculté, le Roi détermine les conditions techniques et administratives dans lesquelles l'Office national de sécurité sociale accomplit la mission qui lui est ainsi confiée, ces conditions pouvant déroger aux dispositions de ces arrêtés-lois, sauf en ce qui concerne les taux des cotisations qui y sont prévus ainsi que la base de calcul de celles-ci.

Il peut également charger l'Office national de sécurité sociale de percevoir les cotisations en lieu et place du Fonds des maladies professionnelles.

Art. 2.

L'article 2 du même arrêté-loi, modifié par la loi du 14 juillet 1961, est remplacé par la disposition suivante :

« Art. 2. — § 1. — Le présent arrêté-loi est applicable à tous les travailleurs et employeurs liés par un contrat de louage de travail.

Pour l'application du présent arrêté-loi sont assimilés :

1° à ces travailleurs :

- a) les apprentis,
- b) les personnes auxquelles le Roi étend cette application en exécution du § 2, 1°;

2° à ces employeurs :

- a) les personnes qui occupent au travail des apprentis,
- b) les personnes désignées par le Roi en exécution du § 2, 1°.

Sont exclues de l'application du présent arrêté-loi, les personnes auxquelles s'applique le régime de sécurité sociale des ouvriers mineurs et assimilés ou celui des marins de la marine marchande.

§ 2. — Le Roi peut, par arrêté délibéré en Conseil des Ministres et après avis du Conseil national du travail :

1° étendre, dans les conditions qu'il détermine, l'application du présent arrêté-loi aux personnes qui, sans être liées par un contrat de louage de travail, fournissent contre rémunération des prestations de travail sous l'autorité d'une autre personne ou qui exercent une activité dans des conditions similaires à celles de ces personnes; dans ces

vordering van de bijdragen vastgesteld bij toepassing van de wet van 7 januari 1958 betreffende de Fondsen voor bestaanszekerheid.

In dat geval zijn de wijzen van berekening, van inning en van invordering van deze bijdragen dezelfde als deze van de bijdragen die bij deze besluitwet zijn vastgesteld. Het is eveneens zo wat betreft de bijdrageopslagen en de nalatigheidsintresten.

§ 3. — Bij afwijking van de besluitwet van 10 januari 1945 betreffende de maatschappelijke zekerheid van de mijnwerkers en ermee gelijkgestelden en van de besluitwet van 7 februari 1945 betreffende de maatschappelijke veiligheid van de zeelieden der koopvaardij kan de Koning, bij in Ministerraad overlegd besluit en na advies van de Nationale Arbeidsraad, de Rijksdienst voor maatschappelijke zekerheid met de inning en de terugvordering van de bij deze besluitwetten bepaalde bijdragen, bijdrageopslagen en nalatigheidsintresten belasten. Wanneer Hij van deze mogelijkheid gebruik maakt, bepaalt de Koning de technische en administratieve voorwaarden waarin de Rijksdienst voor maatschappelijke zekerheid de hem toevertrouwde opdracht vervult; deze voorwaarden mogen alsdan, van de bepalingen dezer besluitwetten afwijken, behalve ten aanzien van de bijdragevoeten, als van de berekeningsgrondslag dezer.

Hij kan eveneens de Rijksdienst voor maatschappelijke zekerheid belasten met het innen van de bijdragen in de plaats en ten voordele van het Fonds voor de beroepsziekten.

Art. 2.

Artikel 2 van dezelfde besluitwet, gewijzigd bij de wet van 14 juli 1961, wordt vervangen door de volgende bepaling :

« Art. 2. — § 1. — Deze besluitwet is van toepassing op alle werknemers en werkgevers die door een arbeidsovereenkomst zijn verbonden.

Zijn voor de toepassing van deze besluitwet gelijkgesteld :

1° met deze werknemers :

- a) de leerjongens,
- b) de personen op wie de Koning deze toepassing in uitvoering van § 2, 1°, verruimt;

2° met deze werkgevers :

- a) de personen die leerjongens tewerkstellen,
- b) de personen die door de Koning zijn aangewezen bij toepassing van § 2, 1°.

Zijn van de toepassing van deze besluitwet uitgesloten de personen die vallen onder de sociale zekerheidsregeling der mijnwerkers en ermee gelijkgestelden of onder deze van de zeelieden ter koopvaardij.

§ 2. — De Koning kan, bij in Ministerraad overlegd besluit, en na het advies van de Nationale Arbeidsraad te hebben ingewonnen :

1° in de voorwaarden die Hij bepaalt, de toepassing van deze besluitwet uitbreiden tot de personen die, zonder door een arbeidsovereenkomst te zijn verbonden, tegen loon, arbeidsprestaties onder het gezag van een ander persoon verrichten of die een arbeid verrichten in gelijkwaardige voorwaarden als degene dezer personen; alsdan,

cas, le Roi désigne la personne qui est considérée comme employeur;

2° limiter pour certaines catégories de travailleurs qu'il détermine, l'application du présent arrêté-loi à un ou plusieurs des régimes énumérés à l'article 1er;

3° prévoir pour certaines catégories de travailleurs qu'il détermine, des modalités spéciales d'application dérogeant à certaines des dispositions du présent arrêté-loi;

4° soustraire, dans les conditions qu'il détermine, à l'application du présent arrêté-loi des catégories de travailleurs occupés à un travail qui constitue dans leur chef un emploi accessoire ou qui est essentiellement de courte durée ainsi que les employeurs du chef de l'occupation de ces travailleurs.

Lorsque le Roi fait usage d'une des facultés prévue à l'article 2, § 2, 1° et 2° du présent arrêté-loi, Il étend par le même arrêté le champ d'application de ceux des régimes prévus à l'article 1er dont Il entend faire bénéficier les nouveaux assujettis; Il peut également les assimiler aux bénéficiaires de la loi sur la réparation des dommages résultant des accidents du travail.

§ 3. — Sous réserve de l'application des conventions internationales de sécurité sociale et de l'article 13, alinéa 2, de la loi du 17 juillet 1963 relative à la sécurité sociale d'outre-mer, le présent arrêté-loi s'applique lorsque les travailleurs sont au service d'un employeur établi en Belgique ou sont attachés à un siège d'exploitation établi en Belgique et qu'ils sont occupés soit en Belgique, soit à l'étranger, tout en étant domiciliés en Belgique.

§ 4. — Les employeurs ne peuvent, en vue d'écarter l'application du présent arrêté-loi, se prévaloir de la nullité du contrat conclu avec le travailleur.»

Art. 3.

L'article 2 *bis*, inséré dans le même arrêté-loi par la loi du 15 avril 1965, est remplacé par la disposition suivante :

« Art. 2*bis*. — § 1. — Les personnes auxquelles le présent arrêté-loi est applicable sont redevables envers l'Office national de sécurité sociale de cotisations de sécurité sociale calculées sur base de la rémunération du travailleur.

§ 2. — Pour l'application du présent arrêté-loi, il y a lieu de donner à la notion de rémunération le même contenu que celui déterminé pour cette notion par l'article 2 de la loi du 12 avril 1965 concernant la protection de la rémunération des travailleurs. Toutefois le Roi peut, par arrêté délibéré en Conseil des Ministres, étendre ou restreindre la notion ainsi déterminée.

§ 3. — Les cotisations sont calculées, selon les distinctions établies à l'article 3, sur la totalité de la rémunération ou sur partie de celle-ci. Dans ce cas, les limites à concurrence desquelles la rémunération est prise en considération sont fixées à 8 000 F, 8 400 F et 11 000 F par mois. Ces montants peuvent, selon les nécessités économiques, être modifiés par arrêté royal délibéré en Conseil des Ministres, après avis du Conseil national du travail.

Le Roi peut déterminer d'autres limites lorsque la rémunération porte sur une période de travail qui ne coïncide

wijst de Koning de persoon aan die als werkgever is te beschouwen;

2° voor zekere categorieën werknemers die Hij vaststelt, de toepassing van deze besluitwet tot één of meer van de bij artikel 1 opgesomde regelingen beperken;

3° voor zekere categorieën werknemers die Hij vaststelt, de bijzondere toepassingsmodaliteiten vastleggen, waarbij van zekere bepalingen van deze besluitwet wordt afgeweken;

4° in de voorwaarden die Hij vaststelt, de categorieën van werknemers, tewerkgesteld aan een arbeid die in hun hoofde een toekomstige betrekking is of die wezenlijk van korte duur is, evenals de werkgevers uit hoofde van de tewerkstelling van die werknemers, aan de toepassing van deze besluitwet onttrekken.

Wanneer de Koning gebruik maakt van een van de mogelijkheden voorzien bij artikel 2, § 2, 1° en 2° van deze besluitwet breidt Hij bij hetzelfde besluit het toepassingsgebied uit van deze van de regelingen voorzien bij artikel 1 waarvan Hij de nieuwe verzekeringsplichtigen wil laten genieten; Hij kan deze eveneens gelijkstellen met de gerechtigden van de wet betreffende de vergoeding der schade voortvloeiende uit de arbeidsongevallen.

§ 3. — Onder voorbehoud van de toepassing van de internationale overeenkomsten en van artikel 13, tweede lid, van de wet van 17 juli 1963, betreffende de overzeese sociale zekerheid, is deze besluitwet van toepassing wanneer de werknemers in dienst zijn van een in België gevestigde werkgever of verbonden zijn aan een in België gevestigde exploitatiezetel en zij tewerkgesteld zijn, hetzij in België, hetzij in het buitenland, maar woonachtig zijn in België.

§ 4. — De werkgevers mogen zich niet op de nietigheid van de met de werknemer gesloten overeenkomst beroepen, voor de niet toepassing van deze besluitwet.»

Art. 3.

Artikel 2*bis*, ingevoegd in dezelfde besluitwet bij de wet van 15 april 1965, wordt vervangen door de volgende bepaling :

« Art. 2*bis*. — § 1. — De personen waarop deze besluitwet van toepassing is, zijn jegens de Rijksdienst voor maatschappelijke zekerheid bijdragen voor sociale zekerheid verschuldigd berekend op grond van het werknemersloon.

§ 2. — Voor de toepassing van deze besluitwet, moet aan het begrip « loon » dezelfde inhoud worden gegeven als bepaald voor dat begrip bij artikel 2 van de wet van 12 april 1965 betreffende de bescherming van het loon der werknemers. Weliswaar, kan de Koning het aldus bepaalde begrip, bij in Ministerraad overlegd besluit, uitbreiden of beperken.

§ 3. — De bijdragen worden berekend, op het onderscheid bepaald bij artikel 3, op het geheel van het loon of op een gedeelte daarvan. In dat geval zijn de grenzen tot waar het loon wordt in aanmerking genomen vastgesteld op 8 000 F, 8 400 F en 11 000 F per maand. Deze bedragen kunnen, naargelang van de economische noodwendigheden, bij in Ministerraad overlegd koninklijk besluit, na advies van de Nationale Arbeidsraad worden gewijzigd.

De Koning kan andere grenzen bepalen, wanneer het loon slaat op een gewerkte periode die niet met de kalen-

pas avec le mois civil, sans que toutefois, la déduction des cotisations puisse porter, par année civile, sur un montant supérieur à douze fois la limite mensuelle.

Les limites sont liées aux fluctuations de l'indice général des prix de détail du Royaume. Elles sont rattachées à l'indice 110. Elles sont augmentées ou diminuées de 2,50 p. c. lorsque l'indice monte ou descend de 2,75 points par rapport au chiffre de l'indice qui a justifié l'augmentation ou la diminution précédente. Les variations des limites sont appliquées à partir du trimestre civil qui suit la fin de la période pendant laquelle l'indice atteint ou dépasse, pendant deux mois consécutifs, le chiffre qui justifie une modification. Lorsque les limites augmentées ou diminuées ne sont pas divisibles par 25, elles sont arrondies suivant les modalités fixées par le Roi.

§ 4. — La cotisation du travailleur est retenue à chaque paie par l'employeur. Celui-ci est débiteur envers l'Office national de sécurité sociale de cette cotisation comme de la sienne propre. Il doit transmettre ces cotisations trimestriellement audit Office, sous réserve de ce qui est prévu au § 3 de l'article 3. Le Roi peut imposer aux employeurs l'obligation de verser avant l'échéance trimestrielle, à titre de provision, une partie des cotisations dues. »

Art. 4.

L'article 3 du même arrêté-loi, modifié par les lois des 12 juillet 1957, 22 février 1960, 8 mars 1962, 3 avril 1962, 25 juillet 1962, 9 mars 1964, 28 mars 1964 et 13 juin 1966, et les arrêtés royaux des 13 avril 1960, 23 mars 1961, 10 mars 1964, 17 février 1965, 31 décembre 1965 et 31 janvier 1966, est remplacé par la disposition suivante :

« Art. 3. — Le taux des cotisations et les limites à concurrence desquelles la rémunération du travailleur est prise en considération pour leur calcul sont fixés comme suit :

§ 1. — Quant à la cotisation du travailleur :

1° s'il s'agit d'un travailleur manuel :

a) 5,50 p. c. du montant de sa rémunération, destinés au régime des pensions de retraite et de survie des ouvriers;

b) 1,40 p. c. du montant de sa rémunération limitée à 8 000 F par mois, destiné au régime d'assurance obligatoire contre la maladie et l'invalidité (secteur des indemnités);

c) 1 p. c. du montant de sa rémunération limitée à 11 000 F par mois, destiné au régime relatif à l'emploi et au chômage;

d) 2,65 p. c. du montant de sa rémunération limitée à 11 000 F par mois, destinés au régime d'assurance obligatoire contre la maladie et l'invalidité (secteur des soins de santé);

2° s'il s'agit d'un travailleur intellectuel :

a) 4,25 p. c. du montant de sa rémunération limitée à 8 400 F par mois, destinés au régime des pensions de retraite et de survie des employés;

b) 0,95 p. c. du montant de sa rémunération limitée à 8 000 F par mois, destiné au régime d'assurance obliga-

dermaand samenvalt, zonder dat echter de verschuldigde bijdragen op een bedrag mogen slaan dat per kalenderjaar twaalf maal de maandgrens overschrijdt.

De grenzen zijn gekoppeld aan de schommelingen van het algemeen indexcijfer der kleinhandelsprizen van het Rijk. Zij zijn gekoppeld aan het indexcijfer 110. Zij worden met 2,50 t. h. verhoogd of vermindert wanneer het indexcijfer met 2,75 punten stijgt of daalt ten opzichte van het indexcijfer dat de vorige verhoging of daling heeft gerechtvaardigd. De variaties der loongrenzen worden toegepast met ingang van het kalenderkwartaal dat volgt op het einde van de periode tijdens welke het indexcijfer, gedurende twee opeenvolgende maanden, het cijfer dat een wijziging rechtvaardigt, bereikt of overtreft. Wanneer de verhoogde of verlaagde grenzen, niet deelbaar zijn door 25, worden zij volgens de door de Koning vastgestelde modaliteiten afgerond.

§ 4. — De bijdrage van de werknemer wordt, bij iedere betaling van het loon door de werkgever, ingehouden. Deze is aan de Rijksdienst voor maatschappelijke zekerheid deze bijdrage verschuldigd, samen met de zijne. Deze bijdragen moet hij om de drie maand aan gezegde Rijksdienst overmaken, onder voorbehoud van het bepaalde bij § 3 van artikel 3. De Koning kan de werkgevers de verplichting opleggen een deel der verschuldigde bijdragen, bij wijze van provisie, vóór de driemaandelijke vervaldatum te storten. »

Art. 4.

Artikel 3 van dezelfde besluitwet, gewijzigd bij de wetten van 12 juli 1957, 22 februari 1960, 8 maart 1962, 3 april 1962, 25 juli 1962, 9 maart 1964, 28 maart 1964 en 13 juni 1966 en bij de koninklijke besluiten van 13 april 1960, 23 maart 1961, 10 maart 1964, 17 februari 1965, 31 december 1965 en 31 januari 1966 wordt vervangen door de volgende bepaling :

« Art. 3. — De bijdragevoeten en de grenzen ten belope waarvan het loon van de werknemer in aanmerking komt voor de berekening ervan, worden vastgesteld op de volgende wijze :

§ 1. — Ten aanzien van de werknemersbijdrage :

1° indien het een handarbeider betreft :

a) 5,50 t. h. van het bedrag van zijn loon, bestemd voor de rust- en overlevingspensioenregeling der arbeiders;

b) 1,40 t. h. van het bedrag van zijn loon, begrensd tot 8 000 F per maand, bestemd voor de regeling van de verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering (sector der uitkeringen);

c) 1 t. h. van het bedrag van zijn loon begrensd tot 11 000 F per maand, bestemd voor de regeling terzake van arbeidsvoorziening en werkloosheid;

d) 2,65 t. h. van het bedrag van zijn loon begrensd tot 11 000 F per maand, bestemd voor de regeling van de verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering (sector der geneeskundige verzorging);

2° indien het een geestesarbeider geldt :

a) 4,25 t. h. van het bedrag van zijn loon begrensd tot 8 400 F per maand, bestemd voor de regeling der rust- en overlevingspensioenen der bedienden;

b) 0,95 t. h. van het bedrag van zijn loon begrensd tot 8 000 F per maand, bestemd voor de regeling der ver-

toire contre la maladie et l'invalidité (secteur des indemnités);

c) 1 p. c. du montant de sa rémunération limitée à 11 000 F par mois, destiné au régime relatif à l'emploi et au chômage;

d) 2,65 p. c. du montant de sa rémunération limitée à 11 000 F par mois, destinés au régime d'assurance obligatoire contre la maladie et l'invalidité (secteur des soins de santé).

§ 2. — Quant à la cotisation de l'employeur :

1° pour l'occupation au travail d'un travailleur manuel :

a) 7 p. c. du montant de sa rémunération, destinés au régime des pensions de retraite et de survie des ouvriers;

b) 1,40 p. c. du montant de sa rémunération limitée à 8 000 F par mois, destiné au régime d'assurance obligatoire contre la maladie et l'invalidité (secteur des indemnités);

c) 1 p. c. du montant de sa rémunération, limitée à 11 000 F par mois, destiné au régime relatif à l'emploi et au chômage;

d) 3,10 p. c. du montant de sa rémunération limitée à 11 000 F par mois, destinés au régime d'assurance obligatoire contre la maladie et l'invalidité (secteur des soins de santé);

e) 10,75 p. c. du montant de sa rémunération limitée à 11 000 F par mois, destinés au régime des allocations familiales pour travailleurs salariés;

f) 10,40 p. c. du montant de sa rémunération, destinés au régime des vacances annuelles des ouvriers;

2° pour l'occupation au travail d'un travailleur intellectuel :

a) 6 p. c. du montant de sa rémunération limitée à 8 400 F par mois, destinés au régime des pensions de retraite et de survie des employés;

b) 1,45 p. c. du montant de sa rémunération limitée à 8 000 F par mois, destiné au régime d'assurance obligatoire contre la maladie et l'invalidité (secteur des indemnités);

c) 1 p. c. du montant de sa rémunération limitée à 11 000 F par mois, destiné au régime relatif à l'emploi et au chômage;

d) 3,10 p. c. du montant de sa rémunération limitée à 11 000 F par mois, destinés au régime d'assurance obligatoire contre la maladie et l'invalidité (secteur des soins de santé);

e) 10,75 p. c. du montant de sa rémunération limitée à 11 000 F par mois, destinés au régime des allocations familiales pour travailleurs salariés.

La cotisation de l'employeur est calculée sur l'ensemble des rémunérations payées pour chacune des catégories de travailleurs.

§ 3. — Une part de 4,40 p. c. comprise dans la cotisation de 10,40 p. c. visée au littéra f du 1° du § 2, n'est versée qu'annuellement à la date fixée par le Roi. Toutefois le Roi peut, après avis du Conseil national du travail, prescrire le versement trimestriel de cette part.

§ 4. — Le montant des cotisations est fixé en négligeant les fractions de franc qui n'atteignent pas cinquante centimes. Les fractions de franc qui atteignent ou dépassent cinquante centimes sont comptées pour un franc. L'ajustement au franc supérieur ou inférieur s'opère sur le total à verser. »

plichte ziekte- en invaliditeitsverzekering (sector der uitkeringen);

c) 1 t. h. van het bedrag van zijn loon begrensd tot 11 000 F per maand, bestemd voor de regeling inzake arbeidsvoorziening en werkloosheid;

d) 2,65 t. h. van het bedrag van zijn loon begrensd tot 11 000 F per maand, bestemd voor de regeling der verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering (sector der geneeskundige verzorging).

§ 2. — Ten aanzien van de werkgeversbijdrage :

1° voor de tewerkstelling van een handarbeider :

a) 7 t. h. van het bedrag van zijn loon bestemd voor de rust- en overlevingspensioenregeling voor arbeiders;

b) 1,40 t. h. van het bedrag van zijn loon begrensd tot 8 000 F per maand, bestemd voor de regeling voor verplichte verzekering tegen ziekte en invaliditeit (sector der uitkeringen);

c) 1 t. h. van het bedrag van zijn loon begrensd tot 11 000 F per maand, bestemd voor de regeling terzake van arbeidsvoorziening en werkloosheid;

d) 3,10 t. h. van het bedrag van zijn loon begrensd tot 11 000 F per maand, bestemd voor de regeling der verplichte verzekering tegen ziekte en invaliditeit (sector der geneeskundige verzorging);

e) 10,75 t. h. van het bedrag van zijn loon begrensd tot 11 000 F per maand, bestemd voor de regeling van de kinderbijslag voor werknemers;

f) 10,40 t. h. van het bedrag van zijn loon, bestemd voor de jaarlijkse vakantie der werknemers;

2° voor de tewerkstelling van een geestesarbeider :

a) 6 t. h. van het bedrag van zijn loon begrensd op 8 400 F per maand, bestemd voor de regeling der rust- en overlevingspensioenen voor bedienden;

b) 1,45 t. h. van het bedrag van zijn loon begrensd op 8 000 F per maand, bestemd voor de regeling der verplichte verzekering tegen ziekte- en invaliditeit (sector der uitkeringen);

c) 1 t. h. van het bedrag van zijn loon begrensd op 11 000 F per maand, bestemd voor de regeling voor arbeidsvoorziening en werkloosheid;

d) 3,10 t. h. van het bedrag van zijn loon begrensd tot 11 000 F per maand, bestemd voor de regeling voor verplichte verzekering tegen ziekte en invaliditeit (sector der geneeskundige verzorging);

e) 10,75 t. h. van het bedrag van zijn loon begrensd tot 11 000 F per maand, bestemd voor de regeling van de kinderbijslag voor werknemers.

De bijdrage van de werkgever wordt berekend op het geheel van de voor elke categorie van werknemers uitbetaalde lonen.

§ 3. — Een gedeelte van de 4,40 t. h. begrepen in de bij littera f, 1°, van § 2 beoogde bijdrage van 10,40 t. h., is slechts jaarlijks op een door de Koning vastgestelde datum te storten. De Koning kan echter na advies van de Nationale Arbeidsraad de driemaandelijke betaling van dit gedeelte voorschrijven.

§ 4. — Het bedrag van de bijdrage wordt vastgesteld zonder rekening te houden met de frankgedeelten van minder dan vijftig centiemen. De frankgedeelten van vijftig centiemen of meer worden voor één frank gerekend. De afronding op een frank naar boven of naar beneden geschiedt op het gezamenlijk te storten bedrag. »

Art. 5.

L'article 4 du même arrêté-loi, modifié par les lois du 12 juillet 1957, 14 février 1961, 3 avril 1962, 25 juillet 1962, 9 mars 1964, 13 juin 1966 et les arrêtés royaux des 17 février 1965, 31 décembre 1965 et 31 janvier 1966, est remplacé par la disposition suivante :

« Art. 4. — Après avoir prélevé les sommes destinées à couvrir ses frais d'administration, l'Office national de sécurité sociale répartit le produit des cotisations suivant les modalités de calcul prévues à l'article 3 et verse en vue de leur permettre d'accomplir leur mission :

1° à l'Institut national d'assurance maladie-invalidité la part destinée au régime d'assurance obligatoire contre la maladie et l'invalidité;

2° à l'Office national d'allocations familiales pour travailleurs salariés la part destinée au régime des allocations familiales pour travailleurs salariés;

3° à l'Office national des pensions pour ouvriers la part destinée au régime de pensions de retraite et de survie des ouvriers;

4° à la Caisse nationale des pensions pour employés, la part destinée au régime de pensions de retraite et de survie des employés;

5° à l'Office national de l'emploi la part destinée au régime relatif à l'emploi et au chômage;

6° à la Caisse nationale des vacances annuelles la part destinée au régime des vacances annuelles des ouvriers.

Selon une procédure fixée par le Roi et compte tenu des montants qui leur sont dus, l'Office national de sécurité sociale octroie des avances aux organismes précités au fur et à mesure de la perception des cotisations. »

Art. 6.

L'article 5 du même arrêté-loi, abrogé par la loi du 12 juillet 1957, est rétabli dans la rédaction suivante :

« Art. 5. — § 1. — Tout employeur assujetti est tenu de se faire immatriculer à l'Office national de sécurité sociale et de lui faire parvenir une déclaration justificative du montant des cotisations dues. Cette déclaration est faite au moyen d'une formule émise par le dit Office, qui doit lui être renvoyée dans le délai fixé par arrêté royal, dûment signée et complétée par les renseignements demandés, en ce compris ceux d'ordre statistique.

En l'absence de déclaration ou en cas de déclaration incomplète ou inexacte, l'Office national de sécurité sociale établit d'office le montant des cotisations dues, soit sur base de tous éléments déjà en sa possession, soit après avoir recueilli auprès de l'employeur, qui est tenu de les lui fournir, tous les renseignements qu'il juge utiles à cette fin. Le montant de la créance ainsi établie est notifié à l'employeur par lettre recommandée.

L'employeur qui ne fait pas parvenir la déclaration visée au premier alinéa dans les délais réglementaires est redevable envers l'Office national de sécurité sociale d'une indemnité dont le montant et les conditions d'application sont fixés par arrêté royal.

Art. 5.

Artikel 4 van dezelfde besluitwet, gewijzigd bij de wetten van 12 juli 1957, 14 februari 1961, 3 april 1962, 25 juli 1962, 9 maart 1964, 13 juni 1966 en de koninklijke besluiten van 17 februari 1965, 31 december 1965 en 31 januari 1966 wordt vervangen door de volgende bepaling :

« Art. 4. — Na de voor dekking der bestuurskosten bestemde bedragen te hebben afgetrokken, verdeelt de Rijksdienst voor maatschappelijke zekerheid de opbrengst der bijdragen volgens de berekeningsmodaliteiten beoogd bij artikel 3 en stort om het hun mogelijk te maken hun taak uit te voeren :

1° aan het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering het deel bestemd voor de regeling der verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering;

2° aan de Rijksdienst voor kinderbijslag voor werknemers het deel bestemd voor de kinderbijslagregeling voor werknemers;

3° aan de Rijksdienst voor Arbeiderspensioenen het deel bestemd voor de rust- en overlevingspensioenregeling voor werknemers;

4° aan de Nationale Kas voor Bediendenpensioenen, het deel bestemd voor de rust- en overlevingspensioenregeling der bedienden;

5° aan de Rijksdienst voor arbeidsvoorziening het deel bestemd voor de regeling voor arbeidsvoorziening en werkloosheid;

6° aan de Rijkskas voor jaarlijks verlof het deel bestemd voor de jaarlijkse vakantieregeling der arbeiders.

Volgens een door de Koning vastgestelde procedure en rekening gehouden met de hun verschuldigde bedragen, worden door de Rijksdienst voor maatschappelijke zekerheid aan de voormelde instellingen voorschotten gestort naarmate de bijdragen worden geïnd. »

Art. 6.

Artikel 5 van dezelfde besluitwet, opgeheven bij de wet van 12 juli 1957, wordt opnieuw opgenomen in de volgende lezing :

« Art. 5. — § 1. — Ieder verzekeringsplichtige werkgever is ertoe gehouden zich bij de Rijksdienst voor maatschappelijke zekerheid te laten inschrijven en hem ter verantwoording van het bedrag der verschuldigde bijdragen een aangifte te doen geworden. Deze aangifte wordt opge maakt aan de hand van een door deze Rijksdienst uitgegeven formulier, dat hem binnen de bij koninklijk besluit vastgestelde termijn dient te worden teruggestuurd, na behoorlijk te zijn ondertekend en met de gevraagde inlichtingen, inclusief deze van statistische aard, te zijn ingevuld.

Bij gebrek aan aangifte, of bij onvolledige of onnauwkeurige aangifte, stelt de Rijksdienst voor maatschappelijke zekerheid het bedrag der verschuldigde bijdragen ambtshalve vast, ofwel op grond van alle elementen die reeds in zijn bezit zijn, ofwel na alle te dien einde nuttig geachte inlichtingen te hebben ingewonnen bij de werkgever, die verplicht is ze hem te verstrekken. Het bedrag der aldus opgemaakte schuldvordering wordt de werkgever bij aangetekende brief betekend.

De werkgever die de aangifte beoogd bij het eerste lid niet binnen de reglementaire termijnen doet geworden is aan de Rijksdienst voor maatschappelijke zekerheid een vergoeding verschuldigd waarvan het bedrag en de toepassingsvoorwaarden bij koninklijk besluit zijn vastgesteld.

§ 2. — L'employeur qui n'effectue pas le versement des cotisations dans les délais réglementaires est redevable envers l'Office national de sécurité sociale d'une majoration de cotisation et d'un intérêt de retard dont le montant et les conditions d'application sont fixés par arrêté royal.

La majoration de cotisation ne peut toutefois être supérieure à 10 p. c. des cotisations dues et l'intérêt de retard calculé sur les dites cotisations ne peut excéder le taux de 10 p. c. l'an.

Le mode de paiement à utiliser par les employeurs pour l'exécution de leurs obligations à l'égard de l'Office national de sécurité sociale est déterminé par arrêté royal.

Le Roi détermine également les conditions dans lesquelles l'Office national de sécurité sociale peut accorder à l'employeur l'exonération ou la réduction des majorations de cotisations et de l'intérêt de retard visé à l'alinéa 1er.

§ 3. — Indépendamment de l'indemnité prévue au § 1, alinéa 3, ainsi que des majorations de cotisations et des intérêts de retard prévus au § 2, alinéa 1er, les mandataires des employeurs qui ne remplissent pas les obligations qui leur incombent en lieu et place de leurs mandats ou qui ne se conforment pas aux dispositions des arrêtés pris en exécution du présent arrêté-loi, sont redevables envers l'Office national de sécurité sociale d'une indemnité dont le montant et les conditions d'application sont fixés par arrêté royal.

§ 4. — En l'absence d'imputation faite par écrit, au moment du paiement, par le débiteur de plusieurs dettes, le paiement est imputé sur la dette la plus ancienne. L'employeur ne peut en aucun cas affecter son paiement à un régime déterminé.

§ 5. — L'employeur ne peut récupérer contre le travailleur, le montant de la cotisation mise à charge de celui-ci, dont il aurait omis d'effectuer la retenue en temps utile; il est d'autre part tenu de réparer le préjudice subi par le travailleur à la suite de l'omission ou du retard dans le transfert des cotisations.

§ 6. — Des secrétariats sociaux d'employeurs peuvent être agréés en vue d'accomplir en qualité de mandataires de leurs affiliés les formalités prescrites par le présent arrêté-loi. Le Roi fixe les conditions auxquelles le Ministre qui a la prévoyance sociale dans ses attributions agréé ces organismes; Il détermine leurs droits et obligations.

§ 7. — L'Office national de sécurité sociale communie à tout tiers qui lui en adresse la demande par lettre recommandée et qui justifie d'un intérêt légitime, le montant de sa créance en cotisations à charge d'un employeur nommément désigné. »

Art. 7.

A l'article 19, alinéa 1er de la loi du 16 décembre 1851 sur les privilèges et hypothèques formant le titre XVIII du livre III du Code Civil sont apportées les modifications suivantes :

1° le 4ter, abrogé par la loi du 12 février 1963, est rétabli dans la rédaction suivante :

§ 2. — De werkgever die de storting van de bijdragen niet binnen de reglementaire termijnen doet, is de Rijksdienst voor maatschappelijke zekerheid een bijdrageopslag en een verwijlntrest verschuldigd, waarvan het bedrag en de toepassingsvoorwaarden bij koninklijk besluit worden vastgesteld.

De bijdrageopslag mag evenwel niet meer bedragen dan 10 t. h. van de verschuldigde bijdragen en de op deze bijdragen berekende nalatigheidsintrest mag geen 10 t. h. 's jaars overschrijden.

De door de werkgevers, voor het nakomen hunner verplichtingen jegens de Rijksdienst voor maatschappelijke zekerheid aan te wenden betalingswijze wordt bij koninklijk besluit vastgesteld.

De Koning bepaalt tevens de voorwaarden in dewelke de Rijksdienst voor maatschappelijke zekerheid de werkgever vrijstelling of vermindering mag verlenen van de bijdrageopslag en van de verwijlntrest als beoogd bij het eerste lid.

§ 3. — Onverminderd de bij § 1, derde lid, bepaalde vergoeding, alsmede van de bij § 2, eerste lid, bepaalde bijdrageopslagen en verwijlntresten, zijn de lasthebbers van de werkgevers die de, uit hoofde van hun mandaat, opgelegde verplichtingen niet nakomen of die de bepalingen niet naleven van de besluiten die ter uitvoering van deze besluitwet zijn genomen, aan de Rijksdienst voor maatschappelijke zekerheid een vergoeding verschuldigd, waarvan het bedrag en de toepassingsvoorwaarden bij koninklijk besluit zijn vastgesteld.

§ 4. — Bij ontstentenis van een schriftelijk gedane aanrekening, op het ogenblik van de betaling, door de schuldenaar van verschillende schulden, wordt de betaling op de oudste schuld aangerekend. De werkgever mag in geen geval zijn betaling voor een bepaalde regeling bestemmen.

§ 5. — De werkgever mag niet, op de werknemer, de te diens laste gelegde bijdrage verhalen, waarvan hij de afhouding te gepasten tijde zou nagelaten hebben te verrichten; hij is er, anderzijds, toe gehouden het nadeel te herstellen dat de werknemer heeft geleden ingevolge de nalatigheid of de vertraging bij de overdracht van de bijdragen.

§ 6. — Sociale secretariaten van werkgevers kunnen worden erkend teneinde, in hun hoedanigheid van lasthebbers van hun aangeslotenen, de formaliteiten die door deze besluitwet zijn bepaald, te vervullen. De Koning stelt de voorwaarden vast onder welke de Minister, die de sociale voorzorg in zijn bevoegdheid heeft, deze instellingen erkent; Hij bepaalt hun rechten en plichten.

§ 7. — Aan al wie het bij aangetekende brief vraagt en een wettig belang doet gelden, deelt de Rijksdienst voor maatschappelijke zekerheid het bedrag mede van zijn inschuld wegens bijdragen ten laste van een met name aangeduide werkgever. »

Art. 7.

In artikel 19, eerste lid, van de wet van 16 december 1851 betreffende de voorrechten en hypotheeken, dat titel XVIII van het boek III van het Burgerlijk Wetboek uitmaakt, worden volgende wijzigingen aangebracht :

1° de 4ter, opgeheven bij de wet van 12 februari 1963, wordt opnieuw opgenomen in de volgende lezing :

« 4ter. — les cotisations dues à l'Office national de sécurité sociale et celles dont il assure le recouvrement, pendant trois ans à compter de la date d'exigibilité des cotisations ou de la date de la notification prévue à l'article 5, § 1er, alinéa 2, de l'arrêté-loi du 28 décembre 1944 concernant la sécurité sociale des travailleurs, ainsi que les cotisations dues au Fonds des maladies professionnelles.

Le délai de 3 ans est suspendu par la mort du débiteur, le dessaisissement et la saisie, même partielle, de ses biens. »

2° le 4^{quingies}, alinéas 1 et 2, constituant l'article 12bis, § 2 de l'arrêté-loi du 28 décembre 1944 concernant la sécurité sociale des travailleurs, inséré par l'arrêté-loi du 6 septembre 1946, modifié par la loi du 14 juillet 1961 et complété par la loi du 13 juin 1966 et alinéa 3, inséré par la loi du 24 décembre 1963, est abrogé.

Art. 8.

L'article 6 du même arrêté-loi, abrogé par la loi du 9 août 1963, est rétabli dans la rédaction suivante :

« Art. 6. — § 1. — Les contestations entre l'Office national de sécurité sociale et les employeurs assujettis, même commerçants, sont de la compétence des juridictions civiles. Le Juge de Paix statue en premier ressort, quel que soit le montant de la demande. Les actions dont l'Office national de sécurité sociale dispose devant les juridictions civiles contre les employeurs assujettis, du chef de non-paiement de cotisations dans les délais requis, se prescrivent par trois ans.

§ 2. — L'Office national de sécurité sociale peut également procéder au recouvrement des cotisations, des majorations de cotisations, des intérêts de retard et des indemnités qui lui sont dues, par voie de contrainte. Après l'envoi d'une lettre recommandée de mise en demeure, accompagnée d'un extrait de compte justificatif du montant de la créance, la contrainte est, au plus tôt dix jours après la mise en demeure, décernée, visée et rendue exécutoire soit par l'administrateur général, soit par l'administrateur général adjoint, soit par un autre membre du personnel désigné à cet effet par le Comité de gestion de l'Office. La contrainte est signifiée par exploit d'huissier de justice à l'employeur, aux frais de ce dernier.

L'employeur dispose, hormis pour l'obtention de délais de paiement, d'un recours devant le Tribunal de 1re Instance de son domicile. Ce recours s'effectue par ajournement signifié par voie d'huissier à l'Office national de sécurité sociale, dans un délai de 15 jours à partir de la signification de la contrainte, à peine de forclusion. Il ne suspend pas l'exécution de la contrainte, la créance étant réputée certaine et exigible au profit de l'Office national de sécurité sociale, qui peut en poursuivre la récupération par toutes voies de droit. Le Tribunal statue, tant en l'absence qu'en présence des parties, par jugement réputé contradictoire; sa décision n'est pas susceptible d'appel.

Dans le même délai de 15 jours à partir de la signification de la contrainte, l'employeur peut, par lettre recommandée à la poste, adresser à l'Office national de sécurité sociale une demande motivée tendant à l'obtention de

« 4ter. — de bijdragen verschuldigd aan de Rijksdienst voor maatschappelijke zekerheid en deze waarvan hij de inning verzekert, gedurende drie jaar te rekenen van de dag waarop de bijdragen eisbaar zijn of van de datum van betekening voorzien bij artikel 5, § 1, tweede lid van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders, evenals de bijdragen verschuldigd aan het Fonds voor de beroepsziekten.

De termijn van drie jaar is geschorst door de dood van de schuldenaar, de ontneming van het bezit en de inbeslag-neming, zelfs gedeeltelijk, van zijn goederen. »

2° de 4^{quingies}, eerste en tweede lid, dat artikel 12bis, § 2 van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders uitmaakt, ingevoegd bij de besluitwet van 6 september 1946, gewijzigd bij de wet van 14 juli 1961 en aangevuld bij de wet van 13 juni 1966 en derde lid, ingevoegd bij de wet van 24 december 1963, wordt opgeheven.

Art. 8.

Het artikel 6 van dezelfde besluitwet, opgeheven bij de wet van 9 augustus 1963, wordt opnieuw opgenomen in de volgende lezing :

« Art. 6. — § 1. — De betwistingen tussen de Rijksdienst voor maatschappelijke zekerheid en de onder deze besluitwet vallende werkgevers, zelfs indien zij handelaars zijn, vallen binnen de bevoegdheid der burgerlijke rechtbanken. De vrederechter doet uitspraak in eerste aanleg, welke ook de waarde zij van het geding. De vordering waarover de Rijksdienst voor maatschappelijke zekerheid voor de burgerlijke rechtbanken beschikt tegen de onder deze besluitwet vallende werkgevers, uit hoofde van niet-betaling der bijdragen binnen de voorgeschreven termijn, verjaren na drie jaar.

§ 2. — De Rijksdienst voor maatschappelijke zekerheid kan ook, de hem verschuldigde bijdragen, bijdrageopslagen, verwijlinteressen en vergoedingen innen bij dwangbevel. Na het versturen van een aangetekende aanmaningsbrief vergezeld van een rekeninguitreksel ter verantwoording van het bedrag van de schuldvordering wordt het dwangbevel, ten vroegste tien dagen na de in gebrekestelling, uitgevaardigd, geviséerd en uitvoerbaar verklaard hetzij door de administrateur-generaal, hetzij door de adjunct-administrateur-generaal, hetzij door een ander lid van het personeel dat daartoe door het Beheerscomité van de Rijksdienst is aangewezen. Het dwangbevel wordt bij gerechtsdeurwaardersexploot betekend aan de werkgever op kosten van deze laatste.

De werkgever kan, behalve voor het bekomen van uitspraak van betaling, beroep aantekenen bij de rechtbank van eerste aanleg van zijn woonplaats. Dit beroep wordt ingesteld door dagvaarding welke de deurwaarder aan de Rijksdienst voor maatschappelijke zekerheid, op straffe van verval betekent binnen een termijn van 15 dagen, te rekenen van de betekening van het dwangbevel. Het schorst de tenuitvoerlegging van het dwangbevel niet, de inschuld beschouwd zijnde als zeker en opeisbaar ten voordele van de Rijksdienst voor maatschappelijke zekerheid die de terugvordering ervan door alle rechtsmiddelen kan voortzetten. De Rechtbank doet, zowel in afwezigheid als bij aanwezigheid van de partijen, uitspraak door een vonnis zeggend op tegenspraak; tegen haar beslissing kan er geen beroep worden ingesteld.

Binnen dezelfde termijn van 15 dagen te rekenen van de betekening van het dwangbevel, kan de werkgever door een ter post aangetekende brief, bij de Rijksdienst voor maatschappelijke zekerheid een aanvraag tot het bekomen

délais de paiement. L'Office national de sécurité sociale lui notifie sa décision par la même voie.

Dans un délai de 15 jours à compter de la date d'envoi de cette décision, l'employeur peut, à condition qu'il justifie avoir, dans les délais trimestriels réglementaires, transmis à l'Office national de sécurité sociale le montant de la cotisation du travailleur ainsi que la déclaration prévue au premier paragraphe de l'article 5, introduire un recours contre cette décision par dépôt d'une requête motivée au greffe de la Justice de Paix dans le ressort de laquelle il est domicilié. Après avoir appelé les parties à comparaître devant lui, le Juge de Paix statue par jugement non susceptible d'opposition.

Nonobstant l'octroi de délais de paiement, l'Office national de sécurité sociale peut procéder, à titre conservatoire, à la saisie des biens de l'employeur.

L'Office national de sécurité sociale dispose d'un délai de trois ans pour procéder au recouvrement de ses créances conformément aux dispositions du présent paragraphe. La contrainte signifiée à l'employeur suspend l'écoulement de ce délai.

Le Roi fixe les autres modalités à suivre pour les poursuites intentées en vertu du présent paragraphe et le tarif des frais de ces poursuites.

§ 3. — Les actions intentées contre l'Office national de sécurité sociale en répétition de paiement indu de cotisations se prescrivent par trois ans à partir de la date du paiement. »

Art. 9.

Un article 6bis, rédigé comme suit, est inséré dans le même arrêté-loi :

« Art. 6bis. — Sans préjudice de l'application des dispositions du Code pénal :

1° Est puni d'une amende de 1 à 25 F et d'une emprisonnement de 1 à 7 jours ou d'une de ces peines seulement :

— l'employeur ou son préposé qui ne verse pas à l'Office national de sécurité sociale dans les délais et conditions réglementaires, la cotisation du travailleur prévue à l'article 3;

— l'employeur ou son préposé qui contrevient aux prescriptions prévues par l'article 10 ou à celles qui lui sont imposées par les arrêtés pris en exécution du présent arrêté-loi.

L'amende est appliquée autant de fois qu'il y a de travailleurs au sujet desquels il y a infraction aux termes des alinéas précédents, sans que toutefois la somme des amendes puisse excéder 200 F.

Lorsque l'employeur est une société, une institution ou tout autre groupement, les peines s'appliquent à la personne ou aux personnes chargées de la gestion journalière.

L'employeur est civilement responsable du paiement des amendes prononcées à charge de son préposé.

Le juge qui prononce la sanction pénale à charge de l'employeur ou de son préposé condamne d'office l'employeur à payer à l'Office national de sécurité sociale le montant des cotisations, majorations de cotisations et inté-

van betalingstermijnen indienen. De Rijksdienst voor maatschappelijke zekerheid betekent hem zijn beslissing langs dezelfde weg.

Binnen een termijn van 15 dagen vanaf de datum der betekening van deze beslissing kan de werkgever, indien hij bewijst dat hij, binnen de reglementaire termijnen van drie maanden, de Rijksdienst voor maatschappelijke zekerheid het bedrag van de werknemersbijdrage alsook de bij paragraaf 1 van artikel 5 bepaalde aangifte heeft doen geworden, tegen deze beslissing beroep instellen door het indienen van een met redenen omkleed verzoekschrift bij de griffie van het Vredegerecht in het ambtsgebied waarin hij gedomicilieerd is. Nadat de partijen werden opgevoerd om vóór hem te verschijnen, doet de Vrederechter uitspraak bij vonnis, waartegen geen verzet mogelijk is.

Niettegenstaande het verlenen van betalingstermijnen, kan de Rijksdienst voor maatschappelijke zekerheid, bij maatregel van bewaring, beslag leggen op de goederen van de werkgever.

De Rijksdienst voor maatschappelijke zekerheid beschikt over een termijn van drie jaar om zijn schuldvorderingen overeenkomstig de bepalingen van deze paragraaf in te vorderen. Het dwangbevel dat aan de werkgever betekend wordt schorst het verloop van deze termijn.

De Koning stelt de overige modaliteiten vast die zijn na te leven voor de vervolgingen die krachtens deze paragraaf zijn ingesteld, alsook het tarief van de kosten van deze vervolgingen.

§ 3. — De vorderingen ingesteld tegen de Rijksdienst voor maatschappelijke zekerheid tot terugvordering van niet verschuldigde bijdragen verjaren na drie jaar met ingang van de datum der betaling. »

Art. 9.

Een artikel 6bis, luidend als volgt, wordt in dezelfde besluitwet ingevoegd :

« Art. 6bis. — Onverminderd de toepassing van de bepalingen van het Strafwetboek :

1° Wordt gestraft met een boete van 1 tot 25 F en een gevangenisstraf van 1 tot 7 dagen of met één enkele dezer beide straffen :

— de werkgever of zijn aangestelde die de bij artikel 3 bepaalde werknemersbijdrage niet binnen de reglementaire termijnen en voorwaarden aan de Rijksdienst voor maatschappelijke zekerheid stort;

— de werkgever of zijn aangestelde die de verplichtingen, die hem zijn opgelegd bij artikel 10 of bij de besluiten genomen in uitvoering van deze besluitwet, niet naleeft.

De boete wordt zoveel maal toegepast als er werknemers zijn nopens welke er overtreding is luidens de voorgaande leden, zonder dat de som der boeten echter 200 F mag overschrijden.

Wanneer de werkgever een vennootschap, een instelling of om het even welke andere groepering is, worden de boeten toegepast op de persoon of op de personen die met het dagelijks beheer zijn belast.

De werkgever is burgerlijk aansprakelijk voor de betaling der boeten die ten laste van zijn aangestelde worden uitgesproken.

De rechter die de straf uitspreekt ten laste van de werkgever of zijn aangestelde, veroordeelt ambtshalve de werkgever tot betaling aan de Rijksdienst voor maatschappelijke zekerheid van de bijdragesommen, bijdrageopslagen en

rêts de retard qui n'ont pas été versés à l'Office, au moment du jugement.

L'action pénale est subordonnée au dépôt d'une plainte de l'Office national de sécurité sociale; elle se prescrit après une année révolue à compter du jour où l'infraction a été commise. Toutefois, lorsque l'employeur a opéré les retenues prévues à l'article 3, mais ne les a pas transférées à l'Office national de sécurité sociale dans les délais et conditions réglementaires, le délai pour la prescription ne prendra cours qu'à partir du jour du transfert des retenues à l'Office national de sécurité sociale.

2° Est puni d'une amende de 26 à 200 F et, en outre, condamné d'office à payer à l'Office national de sécurité sociale une indemnité égale au triple des cotisations déclarées, tout employeur ou son mandataire qui assujettit frauduleusement une ou plusieurs personnes à l'application du présent arrêté-loi.

3° Est puni d'une amende de 26 à 200 F et d'un emprisonnement de 8 jours à 1 mois ou d'une de ces peines seulement, l'employeur, son mandataire ou son préposé qui, d'une manière quelconque, font obstacle à l'accomplissement de la mission des personnes désignées par l'Office national de sécurité sociale aux fins de recueillir les renseignements prévus au § 1, alinéa 2 de l'article 5. L'action pénale est subordonnée au dépôt d'une plainte de l'Office nationale de sécurité sociale. »

Art. 10.

Un article 6ter, rédigé comme suit est inséré dans le même arrêté-loi :

« Art. 6ter. — § 1. — L'Office national de sécurité sociale est un établissement public, doté de la personnalité civile. Son organisation et son fonctionnement sont réglés par arrêté royal. Il est placé sous la garantie de l'Etat.

§ 2. — L'Office national de sécurité sociale est investi du pouvoir de transiger et de compromettre dans tous les cas où il y a intérêt.

§ 3. — La gestion journalière de l'Office national de sécurité sociale est assumée par un administrateur général, assisté d'un administrateur général adjoint.

§ 4. — L'Office national de sécurité sociale peut créer un service mécanographique et le mettre à la disposition des organismes visés à l'article 4. Il peut également s'associer avec lesdits organismes en vue de sa création. Les charges du fonctionnement de ce service seront réparties entre ses différents organismes.

Cet Office peut également confier l'exécution de ses travaux mécanographiques à un établissement privé, à condition qu'il dispose auprès de cet établissement d'un représentant permanent, chargé de la haute direction et de la surveillance régulière des travaux effectués pour son compte. Le Comité de gestion dudit Office désigne, parmi les fonctionnaires dirigeants de celui-ci et avec l'approbation du Ministre qui a la prévoyance sociale dans ses attributions, ce représentant permanent. »

verwijlntresten die niet aan de Rijksdienst werden gestort op het ogenblik van het vonnis.

De strafvordering wordt ingesteld op klacht door de Rijksdienst voor maatschappelijke zekerheid; zij verjaart na een vol jaar te rekenen van de dag waarop de inbreuk werd gepleegd. Indien de werkgever, echter, de afhoudingen heeft gedaan, doch ze niet binnen de reglementaire termijnen en voorwaarden aan de Rijksdienst voor maatschappelijke zekerheid heeft overgemaakt, zal de verjaringstermijn slechts aanvangen op de dag van de afhoudingen aan de Rijksdienst voor maatschappelijke zekerheid.

2° Wordt gestraft met een geldboete van 26 tot 200 F en, bovendien, ambtshalve veroordeeld, een vergoeding, gelijk aan het driedubbel van de bedrieglijk aangegeven bijdragen, aan de Rijksdienst voor maatschappelijke zekerheid te betalen, ieder werkgever of zijn lasthebber die één of meer personen bedrieglijk aan de toepassing van deze besluitwet onderwerpt.

3° Wordt gestraft met een geldboete van 26 tot 200 F en met een gevangenisstraf van 8 dagen tot 1 maand of met één enkele dezer beide straffen, de werkgever, zijn lasthebber of aangestelde die, op enigerlei wijze, de uitoefening verhindert van de zending van de personen aangeduid door de Rijksdienst voor maatschappelijke zekerheid om de inlichtingen te verzamelen, waarin voorzien bij § 1 van het tweede lid van artikel 5. De strafvordering is afhankelijk gesteld van het indienen van een klacht door de Rijksdienst voor maatschappelijke zekerheid. »

Art. 10.

Een artikel 6ter, luidend als volgt wordt in dezelfde besluitwet ingevoegd :

« Art. 6ter. — § 1. — De Rijksdienst voor maatschappelijke zekerheid is een openbare instelling bekleed met rechtspersoonlijkheid. De inrichting en werking ervan wordt door de Koning vastgesteld. Hij staat onder de waarborg van de Staat.

§ 2. — De Rijksdienst voor maatschappelijke zekerheid is ertoe gemachtigd dadingen aan te gaan en vergelijkend te treffen telkens het zijn belang geldt.

§ 3. — Het dagelijks beheer van de Rijksdienst voor maatschappelijke zekerheid wordt door een administrateur-generaal waargenomen; hij wordt door een adjunct-administrateur-generaal bijgestaan.

§ 4. — De Rijksdienst voor maatschappelijke zekerheid mag een mecanografische dienst oprichten en deze ter beschikking stellen van de instellingen bedoeld bij artikel 4. Hij kan zich eveneens verenigen met genoemde instellingen met het oog op de oprichting ervan. De werkingskosten van deze dienst worden tussen die verschillende instellingen verdeeld.

Deze Rijksdienst kan eveneens de uitvoering van zijn mecanografische werkzaamheden aan een private instelling toevertrouwen, op voorwaarde dat hij bij deze instelling over een permanent vertegenwoordiger beschikt, die met de hoge leiding van en het regelmatig toezicht op deze voor zijn rekening uitgevoerde werkzaamheden wordt belast. Het Beheerscomité van deze Rijksdienst duidt deze permanente vertegenwoordiger aan onder de leidend ambtenaren van deze en met de goedkeuring van de Minister die de sociale voorzorg in zijn bevoegdheid heeft. »

Art. 11.

L'article 8, alinéa 3 du même arrêté-loi est remplacé par la disposition suivante :

« Les dispositions du présent article ne visent pas les prestations prévues par les lois relatives aux régimes visés aux 3°, 4°, 5°, 7° de l'article 1er, qui sont régis par les dispositions desdites lois. »

Art. 12.

L'article 11 du même arrêté-loi est remplacé par la disposition suivante :

« Art. 11. — L'Office national de sécurité sociale, l'Institut national d'assurance maladie-invalidité et l'Office national de l'emploi sont assimilés à l'Etat pour l'application des lois sur les impôts directs ou indirects. Ils sont exempts de tous impôts ou taxes au profit des provinces et des communes. »

Art. 13.

L'article 14 du même arrêté-loi est remplacé par la disposition suivante :

« Art. 14. — Le présent arrêté-loi entre en vigueur le 1er janvier 1945. »

Art. 14.

Le Roi peut modifier la présentation et la numérotation des articles de l'arrêté-loi du 28 décembre 1944 concernant la sécurité sociale des travailleurs; Il peut également modifier les dispositions légales existantes afin de les mettre en concordance avec les dispositions de la présente loi et de ses arrêtés d'exécution.

Art. 15.

Sont abrogés :

1° les articles suivants de l'arrêté-loi du 28 décembre 1944 concernant la sécurité sociale des travailleurs: 9, modifié par la loi du 14 juillet 1961 et l'arrêté royal du 24 juin 1964, 9bis, modifié par l'arrêté royal du 9 juillet 1964, 12, modifié par l'arrêté-loi du 6 septembre 1946 et par la loi du 14 juillet 1961, 12bis, inséré par l'arrêté-loi du 6 septembre 1946, modifié par les lois des 14 juillet 1961 et 13 juin 1966, et 12ter, modifié par l'arrêté royal du 16 février 1952;

2° l'article 12 des lois relatives aux vacances annuelles des travailleurs salariés, coordonnées le 9 mars 1951, modifié par les lois du 28 mars 1964 et du 13 juin 1966;

3° l'article 25, §§ 1 et 2 de la loi du 28 mars 1964 intégrant l'allocation complémentaire de vacances dans le régime des vacances annuelles des travailleurs, modifié par la loi du 13 juin 1966.

Art. 11.

Artikel 8, derde lid van hetzelfde besluitwet wordt vervangen door de volgende bepaling :

« De bepalingen van dit artikel gelden niet voor de prestaties waarin voorzien wordt bij de wetten betreffende de regelingen beoogd bij 3°, 4°, 5°, 7° van artikel 1, die onder de bepalingen van deze wetten vallen. »

Art. 12.

Artikel 11 van hetzelfde besluitwet wordt vervangen door de volgende bepaling :

« Art. 11. — De Rijksdienst voor maatschappelijke zekerheid, het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering en de Rijksdienst voor arbeidsvoorziening, worden met de Staat gelijkgesteld voor de toepassing van de wetten op de rechtstreekse of onrechtstreekse belastingen. Zij zijn vrij van alle belastingen of taxes ten bate van de provincie en van de gemeenten. »

Art. 13.

Artikel 14 van hetzelfde besluitwet wordt vervangen door de volgende bepaling :

« Art. 14. — Deze besluitwet heeft uitwerking met ingang van 1 januari 1945. »

Art. 14.

De Koning kan de voorstelling en de nummering van de artikelen van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders wijzigen; Hij kan eveneens de bestaande wetsbepalingen wijzigen teneinde deze in overeenstemming te brengen met de bepalingen van deze wet en van haar uitvoeringsbesluiten.

Art. 15.

Worden opgeheven :

1° de volgende artikelen van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders: 9, gewijzigd bij de wet van 14 juli 1961 en bij het koninklijk besluit van 24 juni 1964, 9bis, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 9 juli 1964, 12, gewijzigd bij de besluitwet van 6 september 1946 en bij de wet van 14 juli 1961, 12bis, ingevoegd bij de besluitwet van 6 september 1946 en gewijzigd bij de wetten van 14 juli 1961 en 13 juni 1966, en 12ter, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 16 februari 1952;

2° artikel 12 van de wetten betreffende het jaarlijks verlof der loonarbeiders, geordend 9 maart 1951, gewijzigd bij de wetten van 28 maart 1964 en 13 juni 1966;

3° artikel 25, §§ 1 en 2, van de wet van 28 maart 1964 tot integratie van de vakantiebijslag in het stelsel van de jaarlijkse vakantie der werknemers, gewijzigd bij de wet van 13 juni 1966.

Art. 16.

Les dispositions de la présente loi entreront en vigueur
aux dates qui seront fixées par le Roi.

Donné à San Calixto, le 22 mars 1967.

Art. 16.

De bepalingen van deze wet zullen in werking treden
op de data die door de Koning worden vastgesteld.

Gegeven te San Calixto, 22 maart 1967.

BAUDOUIN.

PAR LE ROI :

Le Ministre de la Prévoyance sociale,

VAN KONINGSWEGE :

De Minister van Sociale Voorzorg,

P. DE PAEPE.
